அழகரந்தாதி.

அழகரது அந்தாதி என விரியும்; அழகர்விஷயமாக அந்தாதித்தொடையாற் பாடப்பட்டதொரு பிரபந்தமென்பது பொருள். இத்தொடர்மொழியில் தொக்குநின்ற ஆறும்வேற்றுமையுருபின் பொருளாகிய சம்பந்தம், விஷயமாகவுடைமை; விஷ்ணுபுராணம், விநாயகரகவல் என்பவற்றிற்போல. அழகரைப்பற்றிய அந்தாதியென விரித்தால், இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும்பொருளுமுடன்தொக்கதொகையாம்.

'அழகர்' என்பது - திருமாலின் திவ்வியதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் பாண்டியநாட்டுத்திருப்பதி பதினெட்டில் ஒன்றும், வநகிரி யென்று வடமொழியிற்கூறப்படுவதும், 'கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் அழகர்திருமலை' என்று சிறப்பாக எடுத்துக்கூறப்படுகிற நான்குதலங்களுள் ஒன்றும், "இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம் மாலிருஞ்சோலையென்னும், பொருப்பிடம் மாயனுக் கென்பர் நல்லோர்" என்றபடி ஆன்றோர்கொண்டாடப்பெற்ற மகிமையுடையதுமான திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானது திருநாமம்; ஸர்வாங்கஸுந்தரரென்னும்படி நிரம்பிய அழகையுடையவராதல்பற்றி வந்தது இப்பெயர். அலங்காரர், சுந்தரபாகு என்றும் அப்பெருமானுக்குத் திருப்பெயர்கள் வழங்கும்.

அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாக வுடையது : அன்மொழித்தொகை ; வடமொழித்தொடர், தீர்க்கசந்தி: அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது - முன்நின்றசெய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்துவருஞ்செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது; இங்ஙனம் பாடும் நூலினது ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல், மண்டலித்த லெனப்படும். இது, தொண்ணூற்றாறுவகைப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். பதிற்றந்தாதி நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல் நூற்றந்தாதியாம். அதாவது - நூறுவெண்பாவினாலேனும் நூறுகட்டளைக்கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித்தொடையாற் கூறுவது. இந்நூல், அந்தாதித்தொடையா லமைந்த நூறு கட்டளைக் கலித்துறைகளை யுடையது. சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள், பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் என்ற வகையில் இது சொற்றொடர்நிலை ; "செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர்நிலையே" என்றார் தண்டியலங்காரத்தும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் "விருந்தேதானும், புதுவதுகிளந்த யாப்பின்மேற்றே" என்பதனால், "விருந்துதானும் பழங்கதைமேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றால் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைமேலது" என்று கூறினமையின், இந்நூல், அங்ஙனங்கூறிய விருந்

தாம் என்று உணர்க. அச்சூத்திரவுரையில் அந்தாதியும் கலம்பகமும் முதலாயின உதாரணங்காட்டப்பட்டுள்ளவாறுங் காண்க. இனி, இதனைச்சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திரரூபமானது.

இந்நூலிலுள்ள கவித்துறைகள் யாவும் பெரும்பாலும் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியையும், சிறுபான்மை யமகம் என்னுஞ் சொல்லணியையும் உடையன. திரிபாவது - ஒவ்வோரடியிலும் முதலெழுத்துமாத்திரம் வேறுபட்டிருக்க, இரண்டுமுதலிய பலஎழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள்வேறுபடுவது; இதனையும் யமகவகையில் அடக்குவர் ஒருசாரார். யமகமாவது - பலஅடிகளிலாயினும் ஓரடியிற்பலஇடங்களிலாயினும் வந்த எழுத்துத்தொடர்களே மீண்டும்வந்து பொருள்வேறுபடுவது; இது, தமிழில் 'மடக்கு' எனப்படும். இந்நூற்செய்யுள்களிற் சிறுபான்மை காணப்படுகிற யமகங்கள், பலஅடிகளில் வந்தவை.

சிறப்புப்பாயிரம்.

திருகவிமங்கைமணவாளவள்ளல்செந்தேன்றுளித்து
முருகவிழ்தென்றிருமாலிருஞ்சோலைமலைமுகுந்தற்
கிருகவின்றாள்களிற்சூடுமந்தாதியினீரைம்பதி
லொருகவிகற்கினுஞானமும்வீடுமுதவிடுமே.

(இதன்பொருள்.) திரு கவி - சிறந்த கவியாகிய, மங்கை மணவாளவள்ளல் - திருமங்கைநாட்டில் திருவவதரித்த அழகியமணவாளதாசரென்னும் வண்மைக்குணமுடையவர், செம் தேன் துளித்து முருகு அவிழ் தென் திருமாலிருஞ்சோலை மலை முகுந்தற்கு - செந்நிறமானதேன்சிந்தி வாசனைவீசப்பெற்ற அழகிய திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் திருக்கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கிற திருமாலுக்கு, கவின் இரு தாள்களில் சூடும் - அழகிய இரண்டுதிருவடிகளிலே சாத்திய, அந்தாதியின் - இந்த அழகரந்தாதி யென்னும் பிரபந்தமாகிய பாமாலையி லுள்ள, ஈரைம்பதில் - நூறுசெய்யுள்களுள், ஒரு கவி - ஒருசெய்யுளை, கற்கினும் - கற்றாலும், (அக்கற்றவர்க்கு அக்கல்வியானது), ஞானமும் வீடும் உதவிடும் - நல்லுணர்வையும் பரமபதத்தையும் தவறாதுகொடுக்கும்; (என்றவாறு.)—ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம்.

அழகியமணவாளதாசர் இயற்றிய திருமாலிருஞ்சோலைமலையழகரந்தாதிப்பாசுரங்களுள் ஒன்றையோதியுணர்ந்தவரும் ஞானமுடையராய் ஸ்ரீவைகுண்டஞ்சேர்வர் என இந்நூற்பயன்கூறுமுகத்தால், இந்நூலின் சிறப்பையும் இந்நூலாசிரியரது தெய்வப்புலமையையும் தெரிவித்தவாறும். சிறப்புப்பாயிரவிலக்கணங்களுள் ஆக்கியோன்பெயரும், நூற்பெயரும், நுதலியபொருளும், பயனும் இச்செய்யுளில் விளங்குதல் காண்க.

திரு கவி - திவ்வியகவி யென்றபடி. திரு - மேன்மை. கவி - ஆசு மதுரம் சித்திரம் விஸ்தாரம் என்னும் நாற்கவிகளைப் பாடுபவன். பொதுவிதிப்படி திருக்கவியென வலிமிகற்பாலது எதுகைநயம்நோக்கி 'திருகவி' என இயல்பாய்

நின்றது; இது, தொகுத்தலென்னுஞ் செய்யுள்விகாரத்தின்பாற் படும். திரு கவி,மங்கைமணவாளவள்ளல் என்பன-ஒருபொருளின்மேல்வந்த பலபெயர்கள். மங்கைநாடு, சோழமண்டலத்தின் உட்பகுதிகளுள்ஒன்று; மண்ணியாற்றங்கரையில் திருவாலிதிருநகரியோடே சேர்ந்து அதில்ஏகதேசமென்னலாம்படியிருக்கும் திருக்குறையலூர் முதலிய ஊர்களைத் தன்னிடத்தேகொண்டது:திருமங்கையாழ்வாரும் இதில்திருவவதரித்தவரே. ஒருபெயரின்ஒரு பகுதியைக் கொண்டு அப்பெயர் முழுவதையுங் குறிப்பதொரு மரபுபற்றி அழகியமணவாளதாசரை 'மணவாளன்'என்றார்;(இதனை,வடநூலார்,நாமைகதேசேநாமக்ரஹணம் என்பர்.) வள்ளல்-வரையாதுகொடுப்பவன்; உதாரி: வண்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர்; அல் - பெயர்விகுதி. மணவாளவள்ளல் - மணவாளனாகிய வள்ளல்என இருபெயரொட்டு. வேண்டுவார் வேண்டியபடியெல்லாம் பலவகைக்கவிகளைத் தட்டுத்தடையின்றிப் பாடித்தருமியல்பின ராதலாலும், எல்லாச்செல்வத்தினுஞ் சிறந்த முத்திச்செல்வத்தைத் தரவல்ல திவ்வியப்பிரபந்தங்களைப் பாடி எல்லாவுயிர்களும் எளிதில் உய்யுமாறு வழங்கியருளியவ ராதலாலும், 'வள்ளல்' எனப்பட்டனர். திரு கவி மங்கை என்பதற்கு - செல்வத்தால் மூடப்பெற்ற [அதாவது - செல்வம்நிறைந்த] மங்கை யென்ற ஊரில் அவதரித்த என்று உரைப்பாருமுளர்; இப்பொருளில், கவிமங்கையென்பது- வினைத்தொகை: செய்வினை, செயப்பாட்டுவினைப்பொருளது. இனி, திருகு அவிஎன்றுபிரித்து, மாறுபாடு [வஞ்சனை] இல்லாத என்று உரைத்து, மணவாளவள்ளலுக்கு அடைமொழியாக்குவர் ஒருசாரார். 'திரு கவிமங்கை மணவாள வள்ளல்' என்ற தொடர் சிறந்த கவநசக்தியாகிய பெண்ணுக்குக் கணவனாகிய உதாரி யென்ற ஒரு பொருள் தொனிக்குமாறு நிற்றலுங் காண்க; கவித்திறத்தைத் தன்வசத்திற் கொண்டு நடத்துபவ னென்றவாறு. மணவாளன் - மணம்+ஆளன்: கலியாணஞ்செய்துகொண்ட புருஷன். வள்ளல் சூடும் என இயையும்.

"ஆயிரம்பூம்பொழிலுமுடை மாலிருஞ்சோலையதே" என்றபடி மிகப்பெரிய பல சோலைகளை யுடைய மலை யாதலால், "மாலிருஞ்சோலைமலை' என்று திருநாமம்; மால் - பெருமை, இருமை - பெருமை; இவ்விரண்டும் தொடர்ந்து ஒருபொருட்பன்மொழியாய் நின்றன. மால் - உயர்ச்சி; இருமை - பரப்பு என்றுகொண்டு, உயர்ந்து பரந்த சோலைகளை யுடைய மலையென்றலும் உண்டு. திரு - மேன்மைகுறிக்கும் அடைமொழி. பரதகண்டத்தில் தென்னாடாகிய பாண்டியநாட்டி லுள்ள மலையாதல்பற்றி, 'தென்திருமாலிருஞ்சோலைமலை' எனப்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம். வடக்குத் திருமலையாகிய திருவேங்கடத்தோ டொத்த தெற்குத்திருமலை யாதலாலும், 'தென்' என்ற அடைமொழி திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கு ஏற்கும்; அதனை 'வடதிருவேங்கடம்' என்பது காண்க. (தென் என்று - அழகாதல்; தெற்குத்திக்கிலேயான வென்னுதல். மால்என்றும் இருமையென்றும் இரண்டும் பெருமைக்கு வாசகமாய், சோலையினுடைய ஓக்கத்தையும் பரப்பையும் சொல்லுகிறது. இப்படியிருக்கிற சோலைகளை யுடைத்தாகையாலே, மாலிருஞ்சோலையென்று அத்தேசத்துக்கு நிரூபகம்; 'வநகிரியிசே' என்ற ஸ்ரீமண

வாளமாமுனிகள் வியாக்கியானவாக்கியம் உணரத்தக்கது.) 'செந்தேன் துளித்துமுருகவிழ்' என்றஅடைமொழி, அம்மலைச்சோலைகளிலுள்ள மலர்களின் செழுமையையும் சிறப்பையும் விளக்கும். முகுந்தன் என்ற வடமொழி-முத்தியின்பத்தையும், இவ்வுலகவின்பத்தையும் தருபவன் என்று பொருள்பெறும்; மு - முக்தி, கு - பூமி. முகுந்தற்கு என்பதை உருபுமயக்கமாகக்கொண்டு முகுந்தனது என்றலு மொன்று.

இருதாள் - உபய பாதம். இரு கவின் தாள் - இயற்கையழகு, அணிகலமணிவதனலாகுஞ் செயற்கையழகு என்னும் இருவகையழகையு முடைய திருவடி யெனினும் அமையும். சூடும் என்ற வினைச்சொல்லின் ஆற்றலால், அந்தாதி பாமாலை யெனக் கொள்க. ஈரைம்பது - பண்புத்தொகை; இது-ஆகுபெயராய், அத்துணைச்செய்யுளின்மேல்நின்றது. பாடுவோனை யுணர்த்தும் 'கவி'என்ற வடசொல் - ஈற்றடியில், கருத்தாவாகுபெயராய், அவனாற் பாடப்பட்ட பாடலின்மேல் நின்றது. ஒருகவிகற்கினும், உம்-இழிவுசிறப்பு: ஒன்று என்னும் எண்ணின் சிறுமை பற்றியது. ஞானமென்றது - கல்வியறிவோடு, வீடுபெயக்குமுணர்வாகிய தத்துவஞானத்தையுங் குறித்தது;"ஞானமும் புகழு முண்டாம், வீடியல்வழியதாக்கும்" என்றவிடத்துப் போல. "கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர், மற்றீண்டு வாராநெறி" என்றபடி கல்விக்குப் பயன் ஞானமும் அதன் பயன் வீடு மாதலால், அக்காரணகாரியமுறைமை தோன்ற, 'கற்கின் ஞானமும் வீடும் உதவிடும்' என்றார். ஜ்ஞாநம் - வடசொல். ஜ்ஞாநமாவது, முத்தியுணர்வு; மற்றையறிவு, விஜ்ஞாந மெனப்படும்: இவ்வேறுபாடு, வடநூலிற் கண்டது. வீடு - இருவினைப்பாசபந்தத்தை விட்டு அடையும் இடம்; 'முக்தி' என்ற வடசொல்லின் பொருள்கொண்ட பெயர். உதவிடும், 'இடு' என்ற துணைவினை - துணிவு உணர்த்தும்.

இக்கவி அபியுக்தரிலொருவர் செய்த தென்பர். இது, வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் தனியன் எனப்படும். (நூலினுள் அடங்காது தனியே பாயிரமாய்நிற்றல்பற்றியது, அப்பெயர்; 'அன்' விகுதி - உயர்வுப்பொருளது.)

காப்பு.

காப்பு - காத்தல்; அது, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும்: ஆகவே, கவி தமக்குநேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமதெண்ணத்தைமுடிக்கவல்ல தலைமைப்பொருளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து. இக்காப்புச்செய்யுள், ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருட் பிரதானரான நம்மாழ்வாரைப் பற்றியது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற்கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள்,விஷ்ணு பக்தர்களிற்சிறந்த ஆழ்வாரைக் குறித்த தாதலால், வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம். தம்தமது மதத்துக்கு உரிய கடவுளை வணங்குதலே யன்றி அக்கடவுளின் அடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுள்வணக்கத்தின்பாற் படுமென அறிக. ஆழ்வார் திருமாலின்அவதார மாதலாலும், அவரை வணங்கு

தல் வழிபடுகடவுள்வணக்கமேயாம். அவ்வாழ்வாரால் வெளியிடப்பட்ட திவ்வியப்பிரபந்தங்களின் சொற்பொருட்கருத்துக்களமைய அம்முதனூலுக்கு வழிநூல்போலச் செய்யப்படுவது இப்பிரபந்த மென்பதுபற்றி, இந்நூலின் இக்காப்புச்செய்யுளை வழிபடுகடவுள்வணக்க மென்று அறிந்துகொள்ளவும் அமையும்.

அங்கத்தமிழ்மறையாயிரம்பாடியளித்துலகோர்
தங்கட்குவீடருளும்புருடோத்தமன் றண்வகுளத்
தொங்கற்பராங்குசன் றாளிணை மாலிருஞ்சோலைமலைச்
சங்கத்தழகரந்தாதிநடாத்தத்தலைக்கொள்வனே.

(இ - ள்.) அங்கம் - (ஆறு)அங்கங்களையுடைய, தமிழ் மறை-தமிழ்வேதமாகிய, ஆயிரம் - ஆயிரம்பாசுரங்களை, பாடி—, அளித்து - (மதுரகவிகள் நாதமுனிகள் முதலிய நல்லோர்களுக்கு உபதேசமுகமாகக்) கொடுத்து, உலகோர்தங்கட்கு வீடு அருளும் - உலகத்தார்க்கு முத்தியைத் தந்தருள்கிற, புருடோத்தமன் - புருஷசிரேஷ்டரும்,தண் வகுளம் தொங்கல் - குளிர்ச்சியான மகிழம்பூமாலையைத் தரித்த, பராங்குசன் - பராங்குசனென்னுந்திருநாமமுடையவருமான நம்மாழ்வாருடைய, தாள்இணை-உபயபாதத்தை,— மாலிருஞ்சோலைமலை சங்கத்து அழகர் அந்தாதி நடாத்த தலைக்கொள்வன்- திருமாலிருஞ்சோலைமலையில்எழுந்தருளியிருப்பவரும் தமிழ்ச்சங்கத்துக்குத் தலைவருமாகிய அழகரது விஷயமாக யான்பாடும் அந்தாதிப்பிரபந்தத்தை இடையூறின்றி நடத்துதற்பொருட்டுத் தலைமேற்கொண்டு வணங்குவேன்; (எ - று.)— ஏகாரம் - ஈற்றசை.

"மாறன்பணித்த தமிழ்மறைக்கு மங்கையர்கோன், ஆறங்கங் கூற வவதரித்த" என்றபடி ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் என்ற நான்குவேதங்களுக்கும் சிக்ஷை வியாகரணம் சந்தஸ் நிருக்தம் ஜ்யோதிஷம் கல்பம் என்ற ஆறுசாஸ்திரங்களும் அங்கமாதல்போல, சதுர்வேதசாரமாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவாய்மொழி பெரியதிருவந்தாதி என்ற நான்குதிவ்வியப்பிரபந்தங்களுக்கும் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பெரியதிருமொழி திருக்குறுந்தாண்டகம் திருநெடுந்தாண்டகம் திருவெழுகூற்றிருக்கை சிறியதிருமடல் பெரியதிருமடல் என்ற ஆறுபிரபந்தங்களும் அங்கமாகுதலால், 'அங்கத்தமிழ்மறை' எனப்பட்டது; "குருகூர ரங்கமறைத்தமிழ்மாலை" என்றார் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும். (நம்மாழ்வார்பிரபந்தங்கள் வேதமாதலையும், திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தங்கள் அவற்றிற்கு அங்கமாதலையும் ஆசார்யஹ்ருதயம் முதலிய நூல்களிலும், அவற்றின்வியாக்கியானங்களிலும் பரக்கக்காணலாம்.) வேதங்களின் அர்த்தநிர்ணயத்துக்குச் சாஸ்திரங்கள் உபகாரகங்க ளாகையால், அங்க மெனப்படும்; அத்தன்மையை இங்குங் கொள்க. 'தமிழ்மறை யாயிரம்' என்றது, திருவாய்மொழியை. நான்குவேதங்களுள்ளும் ஸாமவேதம் சிறந்ததாதல் போல, சதுர்வேதசாரமான நம்மாழ்வார் பிரபந்தங்கள் நான்கனுள்ளும் ஸாமவேதஸாரமான திருவாய்மொழி பிரதானமாதலால், அது இங்கு எடுத்

துக்கூறப்பட்டது. தலைமைபற்றி இதனை எடுத்துக்கூறியது, பிறவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். திருவாய்மொழி ஆயிரத்து நூற்றிரண்டு செய்யுள்களாயினும், சொச்சத்தொகையைக்குறியாது பெருந்தொகையை மாத்திரமே குறித்து, 'ஆயிரம்' என்றார்; எம்பெருமானுடைய ஆயிரத்தெட்டுத் திருநாமங்களை 'ஸஹஸ்ரநாமம்' என்றல்போல. நூறுபதிகத்திலுமுள்ள நூறுதிருநாமப்பாட்டுக்களையும் ஒதுக்குமிடத்து ஆயிரத்திரண்டேயாகுமன்றோ. ("ஆராதகாதற் குருகூர்ச்சடகோபன், ஓராயிரஞ்சொன்னவவற்றுளிவைபத்தும், சோரார் விடார்கண்டீர் வைகுந்தந்திண்ணனவே", "குருகூர்ச்சடகோபன், கூறின வந்தாதியோராயிரத்துளிப்பத்துங், கூறுதல்வல்லாருளரேற் கூடுவர்வைகுந்தமே", "பண்டலையிற்சொன்ன தமிழாயிரத்திப்பத்தும்வல்லார், விண்டலையில்வீற்றிருந்தாள்வரெம்மாவீடே", "குருகூர்ச்சடகோபன்சொல், கேடலிலாயிரத்துள்ளிவைபத்தும், கேடில்வீடுசெய்யுங் கிளர்வார்க்கே" என்றபடி) திருவாய்மொழியோதினவர்கள் முத்திபெறுதலால், 'ஆயிரம்பாடியளித்துலகோர்தங்கட்கு வீடருளும் புருடோத்தமன்' என்றார். ("மாறன் மலரடியே, வீசுபுகழெம்மாவீடு", "அருள்கொண்டாடு மடியவரின்புற, அருளினனவ்வருமறையின்பொருள், அருள்கொண்டாயிரமின்தமிழ்பாடினன், அருள் கண்டீரிவ்வுலகினின்மிக்கதே" என்பவையும் இங்கு உணரத்தக்கன.)

புருஷோத்தமன் என்ற வடமொழிப்பெயர், புருஷ உத்தமன் என்று பிரியும்; குணசந்தி: 'அ ஆ முன் உ ஊ வரின் இரண்டுங்கெட ஓர் ஓகாரம் தோன்றும்.' புருடோத்தமன் - புருடரிற்சிறந்தவன்; உத்தமபுருஷன். பிரபந்நஜநகூடஸ்தராதலால், ஆழ்வார், புருடோத்தம னெனப்பட்டனர். ஆழ்வார் நாராயணாம்ச மாதலால், அவரை, அத்திருமாலின் திருநாமமாகிய 'புருடோத்தமன்' என்ற பெயராற் குறித்தன ரென்றுங் கொள்ளலாம்; "வேதந் தமிழ்செய்த மெய்ப்பொருளே" என்றார் பிறரும். தம்பக்கல் திருவுள்ள முவந்து திருக்குருகூர்ப் பொலிந்துநின்றபிரான் பிரசாதித்த மகிழமலர்மாலையைத் தரித்ததனால், ஆழ்வார்க்கு 'வகுளாபரணர்' என்று ஒரு திருநாமம் வழங்கும். மிகக்களித்துக் கொழுத்துச் செருக்கித் திரிந்து எதிர்த்து வாதப்போர்க்குவரும் பிறமதத்தவராகிய மதயானைகளைத் தமது பிரபந்தங்களிற்கூறிய தத்துவார்த்தங்களைக்கொண்டு செருக்கடக்கிக் கீழ்ப்படுத்தித் தம்வசத்தில் வைத்து நடத்துந் திறமுடையராய் அவற்றிற்கு மாவெட்டியென்னுங் கருவி போலுதலால், நம்மாழ்வார்க்குப் பராங்குச னென்று ஒருதிருநாம மாயிற்றென்க; பர அங்குச என்று பிரிக்க: தீர்க்க சந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். 'அஆமுன் அஆவரின் இரண்டுங்கெட ஓர்ஆகாரம் தோன்றும்'. பரர் - அயலார், அங்குசம் - மாவெட்டி, தோட்டி. சங்கம்-புலவர்கூட்டம். தமிழ்ச்சங்கத்துக்குத் திருமாலிருஞ்சோலைமலையழகர் தலைவராதலை, "தண்டமிழ்ச்சங்கத்தனியிறையவனே," "சுத்தத்தமிழ்ப் புலவர், சங்கத்திருப்பிரியான்" என்ற அழகர்கலம்பகத்தாலும் அறிக.

அங்கம், வகுளம், ஸங்கம் - வடசொற்கள். வகுளமென்ற மகிழமரத்தின்பெயர், இங்கு அதன் மலர்க்குச் சினையாகுபெயராம். தொங்கல் - தொங்குவதென்னும்பொருளதாய், மாலைக்குக் காரணக்குறியாம்; இதில், அல் -

கருத்தாப்பொருள்விகுதி: இனி, தொங்கல் என்பதைத் தொழிலாகு பெயரெனினும் இழுக்காது. தாளிணை தலைக்கொள்வன் என இயையும். சங்கத்து அழகர் என்பதற்கு - இடத்திருக்கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமென்னுஞ் சங்கத்தை யேந்திய அழக ரெனினும் அமையும்; "அதிர்குரற் சங்கத்தழகர்" என்ற திருவாய்மொழியையும், 'ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருக்கையிலேயுடையராய் அச்சேர்த்தியழகாலே அதுதன்னையே தமக்குத்திருநாமமாகவுடையவர்' என்ற அதன்வியாக்கியானத்தையும், 'சங்கத்தழகரென்றே திருநாமம்' என்ற அதன் அரும்பதவுரையையுங் காண்க: இப்பொருளில், சங்கம் - ஶங்கமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. நடாத்த - நடத்த என்பதன் விகாரம். தலைக்கொள்வன் என்பதில், 'அன்'விகுதி - தன்மையொருமைக்கு வந்தது. தலை - தலைமையான உறுப்பு; உத்தமஅங்கம்.

கைங்கரியசித்திக்குத் திருமாலிருஞ்சோலைமலையை ஆசிரயிக்கவேணுமென்று தமதுநெஞ்சத்துக்கும் உலகத்தார்க்கும் உபதேசமாக "கிளரொளியிளமை" என்ற தொடக்கத்துத் திருவாய்மொழிப்பதிகம் அருளிச்செய்த நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகள் அவ்வழகர்விஷயமாக அந்தாதிபாடுதற்குக் காப்பாகக் கொள்ள உரியனவாதல் காண்க. ஆயிரத்தந்தாதி பாடியவரது திருவருள் நூற்றந்தாதியை நடத்தத் தட்டில்லையன்றோ.

இங்ஙனம் வணங்கியதனால், தொடங்கிய தொழில் இனிதுமுடியுமென்பது கருத்து.

நூல்.

க. நீராழிவண்ணனைப் பாலாழிநாதனை நின்மலனைச்
சீராழியங்கைத்திருமகள்கேள்வனைத் தெய்வப்புள்ளூர்
கூராழிமாயனை மாலலங்காரனைக் கொற்றவெய்யோ
னோராழித்தேர்மறைத்தானை யெஞ்ஞான்றுமுரைநெஞ்சமே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - (எனது)மனமே!—நீர் ஆழி வண்ணனை நீர்மயமான கடல்போலும் [கரிய] திருநிறமுடையவனும், பால் ஆழி நாதனை - திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கிற தலைவனும், நின்மலனை - குற்றமற்றவனும், சீர் ஆழி அம் கை திருமகள் கேள்வனை - சிறந்தமோதிரங்களை (த்திருவிரல்களில்) அணிந்த அழகிய கைகளையுடைய இலக்குமியின் கணவனும், தெய்வம் புள் ஊர் கூர் ஆழி மாயனை - தெய்வத் தன்மையையுடைய சிறந்தபறவையாகிய கருடனை வாகனமாகக்கொண்டு ஏறிநடத்துகிறவனும் கூரிய (சுதர்சநமென்னுஞ்) சக்காயுதத்தை (வலக்கையில்) ஏந்தியவனும் விசித்திரசக்தியை யுடையவனும், கொற்றம் வெய்யோன் ஓர் ஆழி தேர் மறைத்தானை - வெற்றியையுடைய சூரியனது ஒற்றைச்சக்கரத்தையுடைய தேரை (மகாபாரதயுத்தத்தில்)மறைத்திட்டவனுமான, மால் அலங்காரனை - பெருமைபொருந்திய அழகனை, எஞ்ஞான்றும் உரை - எப்பொழுதும் துதிசெய்வாய்; (எ - று.)

"சதிரிளமடவார்தாழ்ச்சியைமதியாது, அதிர்குரற்சங்கத்தழகர்தங்கோயில், மதிதவழ்குடுமிமாலிருஞ்சோலைப், பதியதுவேத்தி யெழுவதுபயனே" என்று நம்மாழ்வார் தம்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து உரைத்ததுபோல, இது, இந்நூலாசிரியர் தமதுநெஞ்சைநோக்கி அறிவுணர்த்தியதாம். அழகரைத் துதிப்பதே ஆத்மாவுக்குப் பரமப்ரயோஜந மென்றவாறு. நினைத்தல் பேசுதல் தொழில்செய்தல் என்பன முறையே மனம் மொழி மெய் என்னும் திரிகரணத்தின் செயலாதலால், அவற்றில் வாக்கின்செயலான உரைத்தலை மனத்தின்மேலேற்றி 'உரை நெஞ்சமே' என்றது, ஒருருப்பின் வினையை மற்றோருருப்பின்மேலேற்றிக்கூறும் ஒருவகை உபசாரவழக்காம்; வாயினால் துதித்தற்கும் மனத்தின் நினைப்பு இன்றியமையாது வேண்டுதலால், அத்தலைமைபற்றி, இங்ஙனம் புறக்கரணத்தின்செயல் அகக்கரணத்தின் மேலேற்றப்பட்டதென்க. இது பிரபந்தத்தின்தொடக்க மாதலால், நூல்முழுவதையும் பாடித்தலைக்கட்டுதற்குத் தம்மனத்தைப்பலவழிகளிற்செல்லாமல் ஒருவழிப்படுமாறு உடன்படுத்தவேண்டியவராய் 'மாலலங்காரனை என்னாளும் உரை நெஞ்சமே' என்று இங்ஙனம் அதற்கு உபதேசித்தன ரென்க. 'நீராழிவண்ணனை' முதலிய விசேஷணங்களால், அப்பெருமானுடைய பலவகைமகிமைகளையும் இனிமையையும் அந்தநெஞ்சத்துக்கு எடுத்துக்காட்டியபடியாம்.

'நீராழிவண்ணனை' என்பது முதலியன, ஒருபொருளின்மேல்வந்த பலபெயர்கள். விசேஷணம் விசேஷ்யம் என்ற இரண்டிலும் வேற்றுமையுருபை விரித்துரைப்பது, ஒருவகைப்பாஷைநடை; இதனை, அடுத்த செய்யுள்களிலுங் காண்க. 'மாலலங்காரனை' என்பது, விசேஷ்யம். மற்றவை - விசேஷணம். மாலலங்காரன்என்பது-அழகரதுபரியாயநாமங்களில்ஒன்று.

ஆழி என்ற சொல்-முதலடியில் கடலென்ற பொருளிலும், இரண்டாமடியில் மோதிரமென்ற பொருளிலும், மூன்றுமடியில் சக்கராயுத மென்ற பொருளிலும், நான்காமடியில் தேருருளையென்ற பொருளிலும் வந்தது. "சாகரம் தேர்க்கால் சக்கரம் வட்டம், மோதிர மென்ன மொழிந்தவையைந்தும், நேமியு மாழியு மென நிகழ்த்தினரே"என்ற பிங்கலந்தை இங்கு நோக்கத்தக்கது. கடலைக்குறிக்கும்போது ஆழ்ந்துள்ளது ஆழி என்றும் (இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி), சக்ராயுதத்தைக்குறிக்கும்போது பகைவரை அழிப்பது ஆழி என்றும் (கருத்தாப்பொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்டுப் பகுதிமுதல்நீண்ட பெயர்), மற்றவற்றைக்குறிக்கும்போது வட்டவடிவுடையது என்றும் காரணப்பொருள் காண்க. பரம் வியூகம் விபவம் அந்தரியாமி அர்ச்சை என்னும் எம்பெருமானுடைய ஐந்துநிலைகளுள் திருப்பாற்கடலிலெழுந்தருளியிருக்கிற பெருமான் வியூகமூர்த்தியாவன்.

நீரம் வர்ணம் ஸ்ரீ: என்ற வடசொற்கள், நீர் வண்ணம் சீர் என விகாரப்பட்டன வென்பர்; இவற்றைத் தனியே தமிழ்மொழியென்பாரு முளர். காதன், நிர்மலன், தைவம், அலங்காரன் - வடசொற்கள்: நிர்மலன் என்ற திருநாமம், எம்பெருமான் இயல்பிலே யாதொருகுற்றமும் தன்னிடத்தில்

இல்லாதவ னென்னும் பொருளோடு, தனக்குச் சரீரமாக அமைகின்ற சரா சரங்களின் வினைத்தொடர்பு ஒன்றும் தன்னிடம் பொருந்தப்பெறாதவ னென்ற கருத்தையுங் கொண்டது. திருமகள்-செல்வத்துக்குஉரிய தலைவி; பெரியபிராட்டியா ரென்பது, இவளுக்குச் சம்பிரதாயத்திருநாமம். கேள்வன் - கேண்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர்; வ் - பெயரிடைநிலை: உறவும் நண்பும் அன்பு முடையவ னென்பது, இதன்பொருள். கருடன் எல்லாப்பறவைகட்கும் அரசனுவதோடு வேதஸ்வரூபியும் பரமபதத்து நித்யசூரிகளில் ஒருவரு மாதலால், 'தெய்வப்புள் என்று சிறப்பித்துக்கூறி' னார். பெரியதிருவடி என்பது, இவரது சம்பிரதாயநாமம். 'தெய்வப்புள்ளூர் கூராழி மாயன்' என்ற சொற்சேர்த்தி "ஆனையின்துயரந்தீரப் புள்ளூர்ந்துசென்றுநின் றாழிதொட்டானை" என்றபடி அதிவிரைவாகக் கருடன்மீதுவந்து சக்கராயுதத்தையேவி முதலையைத் துணித்துக் கஜேந்திராழ்வானைப் பாதுகாத்த வரலாற்றை ஞாபிக்கும். இது, ஆபத்காலத்தில் அடியார்களைத் துயர்தீர்த்துப்பாதுகாத்தற்கு உரிய சிறந்த உபகரணங்களையும் திறமையையும் உடையவனென்பதைக் காட்டும். கொற்றம் - (பகைவரைக்) கொன்று அடைவது என வெற்றிக்குக் காரணக்குறி. சூரியனுக்கு வெற்றி - எங்கும் இருளை இருந்ததுதெரியாதபடி ஒழித்தல். வெய்யோன் - வெம்மையையுடையவன்; உஷ்ணகிரணன். சூரியனதுதேர் ஸம்வத்ஸரரூபமான ஒற்றைச்சக்கரத்தையுடைய தென்று புராணம் கூறும்.

எல்லாநூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக்கூறவேண்டுவது மரபாதலால், 'சீர்' என்று தொடங்கினார்; "சீர் மணி பரிதி யானை திரு நிலம் உலகு திங்கள், கார் மலை சொல் எழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத் தேர் பொன்,எருது மிவை மூவாறும் இதன்பரியாயப்பேரும், ஆருமங்கலச்சொல் செய்யு ளாய்ந்து முன்வைக்க நன்றாம்"என்பது காண்க. (க)

உ. உரைமாற்றமுண்டென்பொறியைந்துமுன்னிடத்தன்றியுண்ணு
மிரைமாற்றவேண்டு மிதுவேயென்விண்ணப்ப மென்னப்பனே
யுரைமாற்றளவற்றபொன்னுடுத்தாய் வில்லெடுத்திலங்கை
வரைமாற்றலரைச்செற்றா யழகா கருமாணிக்கமே.

(இ - ள்.) என் அப்பனே - எனது ஸ்வாமீ! உரை மாற்று அளவு அற்ற பொன் உடுத்தாய் - உரைகல்லிலே உரைத்துநோக்கியுணரத்தக்க மாற்றின் அளவுகடந்த [மிகச்சிறந்த] பொன்மயமான ஆடையை [பீதாம்பரத்தை] உடுத்துக்கொண்டுள்ளவனே! வில் எடுத்து இலங்கை வரை மாற்றலரை செற்றாய் - கோதண்டத்தைக் கையிலேந்தி (அதுகொண்டு அம்புதொடுத்துப் பொருது) இலங்காபுரியிலுள்ள மலைபோலும் வலிய பகைவர்களான இராவணுதி ராக்ஷசர்களை அழித்திட்டவனே! அழகா - அழகனே! கருமாணிக்கமே - கருநிறமுடையதொரு மாணிக்கம் இருந்தால் அதுபோன்ற நிறத்தையும் ஒளியையுமுடையவனே!—உரை மாற்றம் உண்டு - (அடியேன் உன்பக்கல்) சொல்லுஞ்சொல் (ஒன்று) உளது; (அது யாதெனில்,—) என் பொறி ஐந்தும் உன்னிடத்து அன்றி உண்ணும் இரை மாற்ற வேண்டும்.

எனது ஐம்பொறிகளும் உன்னிடத்தேயன்றிப் பிறவிடங்களில்அனுபவிக்கிற (விஷயங்களாகிற) ஆஹாரத்தை நீக்கியருளவேண்டும்: இதுவே என் விண்ணப்பம் - அடியேன்செய்யும் விஜ்ஞாபநம் இதுதான்; (எ - று.)

நம்மாழ்வார் தமது பிரதமப்பிரபந்தமான திருவிருத்தத்தின் தொடக்கத்தில் "பொய்ந்நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும், இந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமையுயிரளிப்பான், எந்நின்றயோனியுமாய்ப்பிறந்தாயிமையோர்தலைவா, மெய்ந்நின்றுகேட்டருளாய் அடியேன்செய்யும்விண்ணப்பமே" என்றாற்போலவும், திருவரங்கத்தமுதனார் தாம் இயற்றுகின்ற இராமாநுசநூற்றந்தாதியின் பாயிரமாக "சொல்லின்தொகைகொண்டுனதடிப்போதுக்குத்தொண்டுசெய்யும், நல்லன்ப ரேத்து முன்நாமமெல்லாம் என்றன்னாவினுள்ளே,அல்லும்பகலுமமரும்படிநல்கு அறுசமயம், வெல்லும் பரமவிராமாநுசவிதென்விண்ணப்பமே" என்றாற்போலவும் இந்நூலாசிரியர் பிரபந்தத்தொடக்கத்தில் தமதுஉள்ளக்கொள்கையை இங்ஙனம் எம்பெருமானை விளித்து அவன்சந்நிதியில் விஞ்ஞாபித்தனர். "வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது கை யுலகந், தாயவனையல்லது தாந்தொழா—பேய்முலைநஞ்சு, ஊணாகவுண்டானுருவொடுபேரல்லால், காணா கண் கேளா செவி," "கேசவனையேசெவிகள்கேட்க திருவரங்கத், தீசனையே சென்னியிறைஞ்சிடுக-நேசமுடன், கண்ணனையே காண்க விருகண்ணிணைர்கொள்காயாம்பூ, வண்ணனையேவாழ்த்துகவென்வாய்" என்றபடி மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் பஞ்சஇந்திரியங்களுள் கண் எம்பெருமானையே தரிசிப்பதும், செவி அப்பெருமானது வைபவங்களையே கேட்பதும், வாய் அவனையே துதிப்பதும், மூக்கு அவன்சாத்திய திருத்துழாயின் திவ்வியபரிமளத்தையே மோப்பதும், கை கால் தலை முதலிய உறுப்புக்களையுடைய மெய் அவனைத்தொழுதல் வலஞ்செய்தல் வணங்குதல் முதலியன செய்வதுமாக இங்ஙனம் எல்லாப்பொறிகளும் பகவத்விஷயத்தையே தாம்தாம் நுகரும்பொருளாகக் கொண்டு ஈடேறவேண்டு மாதலால்,"கண்டுகேட்டுண்டுயிர்த்துற்றறியுமைம்புலனும், ஒண்டொடிகண்ணே யுள" என்றவாறு சிற்றின்பவிருப்பத்தால் விஷயாந்தரங்களிற்சென்று அழியாதபடி அருள்புரியவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தவாறும். "உண்ணுஞ்சோறுபருகுநீர்தின்னும்வெற்றிலையுமெல்லாங், கண்ணனெம்பெருமா னென்றென்றே," "வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்" என்றபடி தாரகபோஷகபோக்யாதிகளெல்லாம் நீயேயாம்படிஅருள்புரியவேண்டுமென்க.

உரை மாற்றம் - எதிர்காலவினைத்தொகை. இரை - உணவு; இங்கு, நுகரப்படும்பொருளென்றமாத்திரையாய் நின்றது: சிறப்புப்பெயர், பொதுப் பொருளின்மேலது; வாய்க்குஉரிய விஷயம் ஐம்பொறிகளுக்குமுரிய விஷயங்களை உணர்த்துதல் காண்க. விண்ணப்பம் - விஜ்ஞாபந மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. மாற்று - பொன்னின் தரம். பொன் - இங்கு, கருவியாகுபெயராய், பொற்பட்டாடையைக் குறித்தது. இலங்கை - லங்கா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; கடல்சூழ்ந்த தீவு: இது, தென்கடலினிடையேயுள்ளது. இலங்கை வரை மாற்றலரைச் செற்றது, ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்.

வரைமாற்றலர்-உவமைத்தொகை. 'இலங்கை வரை மாற்றலர்' என்பதற்கு-திரிகூடபருவதத்தின்மேலுள்ள இலங்கையில் வசிக்கிற பகைவர்களென்று உரைப்பாரு முளர். இனி, (தான்திருவவதரித்தஇடமான திருவயோத்தி முதல் தென்கடலிடைத்தீவான) இலங்காபுரியளவும் பகைவர்களை அழித்தவனே யென்று உரைப்பினும் அமையும்: என்றது, இளமையில் தாடகையையும் சுபாகு முதலியோரையும், பின்பு தண்டகாரணியத்தில் விராதன் கரதூஷணதியர் கவந்தன் என்னும் அரக்கர்களையும் அழித்ததையும் உட்கொண்டதாம். மாற்றலர்-மனத்தைமாற்றுதலையுடையவரெனப் பகைவர்க்குக் காரணக்குறி. மாணிக்கம் - மாணிக்யம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். மாணிக்கம் இயல்பிற்செந்நிறமுடையதாதலால், 'கருமாணிக்கம்' என்றது, இல்பொருளுவமையாகக் கற்பித்துக்கூறிய தென்க. (உ)

௩. மாணிக்கனகம்புரைமேனிமாலுக்கு வார்சடையோன்
பாணிக்கனகம்பலியொழித்தானுக்குப் பச்சைத்துழா
யாணிக்கனகமுடியலங்காரனுக் கண்டமெல்லாம்
பேணிக் கனகனுக்குப் பித்தரானவர்பித்தரன்றே.

(இ - ள்.) மாணிக்க நகம் - மாணிக்கமயமானதொரு மலையை, புரை-ஒத்த, மேனி - திருமேனியையுடைய, மாலுக்கு - திருமாலும்,—வார் சடையோன் - நீண்ட (கபர்த்தமென்னுஞ்) சடையை யுடையவனான சிவபிரானது, பாணி - கையிலே ஒட்டிக்கொண்ட, கனகம் - பெரிய [அல்லது பாரமான] (பிரம) கபாலத்தைக்கொண்டு இரக்கிற, பலி - பிச்சையை, ஒழித்தானுக்கு - நீக்கியருளியவனும்,—அண்டம் எல்லாம் பேணிக்கு - அண்டகோளங்களெல்லாவற்றையும் விரும்பிப்பாதுகாப்பவனும்,—அனகனுக்கு - தோஷமில்லாதவனுமாகிய,—பச்சை துழாய் - பசுமையான திருத்துழாய் மாலையைத் தரித்த, ஆணி கனகம் முடி அலங்காரனுக்கு - ஆணிப்பொன்னாலாகிய கிரீடத்தையுடைய அழகப்பிரான்விஷயமாக, பித்தர் ஆனவர்-பக்திப்பித்துக்கொண்டவர், பித்தர் அன்றே - (மற்றைவிஷயங்களிற் காதற்பித்துக்கொண்டவர்போல இகழத்தக்கவ ரல்லர்;(எ - று.)—ஈற்றுஏகாரம்-தேற்றம்.

"மொய்த்துக்கண்பனிசோரமெய்கள்சிலிர்ப்பவேங்கியிளைத்துநின்,றெய்த்துக்கும்பிடுநட்ட மிட்டெழுந்தாடிப்பாடியிறைஞ்சியென், னத்தனச்சனரங்கனுக்கடியார்களாகியவருக்கே, பித்தராமவர்பித்தரல்லர்கள் மற்றையார் முற்றும்பித்தரே" என்ற பெருமாள்திருமொழிப்பாசுரத்தை அடியொற்றியது இச்செய்யுள். நிலையற்றதும் இகழத்தக்கதுமான சிற்றின்பத்தி லாசை மிகுதியால் பெண் மண் பொன் முதலிய விஷயாந்தரங்களிற் பித்தேறித்திரிபவராய்ப் பகவத்பக்திசெய்யாதவரெவரும் பித்தரேயன்றி,உரியவிஷயமான எம்பெருமான்திறத்தில் பக்திகாரியமான பித்தேறித் திரியும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பித்தரல்லர் என்பது இதன்கருத்து. இந்தப் பக்திப்பித்து, நற்கதிக்குக்காரணமான ஞானகாரியம்; மற்றைய காதற்பித்துக்களோ, தீக்கதிகளிற்புகுத்தும் அஜ்ஞானகாரியம் என்ற வேறுபாட்டை உணர்க: என்றது, தாம் இப்பத்திப்பித்துக்கொள்ளவிரும்பிக் கூறியவாறும்.

அந்தாதித்தொடையாக அமைந்த இந்நூலிலே முந்தினசெய்யுளின் இறுதிச்சொல்லான மாணிக்கத்துக்கு அடைமொழியாய்நின்ற கருமையை இச்செய்யுளின் முதற்சொல்லான மாணிக்கத்துக்கும் அடைமொழியாக வருவித்து இயைத்து, கரியதொருமாணிக்கமயமான மலைபோல நிறங்கொண்டு விளங்குந் திருமேனியையுடைய திருமாலென்க; "கருமாணிக்கக் குன்றத்துத்தாமரைபோல், திருமார்வுகால்கண்கைசெவ்வாயுந்தியானே," "கருமாணிக்கமலைமேல் மணித்தடந் தாமரைக்காடுகள்போல், திருமார்வு வாய் கண் கை யுந்தி காலுடை யாடைகள்செய்யபிரான்" என்றார் திருவாய்மொழியிலும். இனி, நிறத்துக்கன்றி ஒளிக்கும் பெறலருமைக்கும் மாணிக்கமலையை உவமைகூறியதாகக் கொண்டு உரைத்தலும் அமையும்; "திகழும் மணிக்குன்றமே யொத்து நின்றான்" என்பது திருவாய்மொழி. மால்-பெருமை, அடியார்கள்பக்கல் அன்பு, திருமகளிடத்துக் காதல், மாயை, கருநிறம் இவற்றை யுடையவன்.

சிவபெருமான்இரத்தலைத் திருமால் ஒழித்த வரலாற்றுமுகத்தால், எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை வெளியிட்டவாறு.

நகம் என்ற வடமொழி, நடவாதது என்று உறுப்புப்பொருள்பெறும்; அசலம் என்றபடி. புரை - உவமவுருபு. ஆணிப்பொன்-மாற்றறிதற்குக்கொள்ளும் உயர்தரப்பொன்; இதற்குமேலே மாற்றில்லை யென்னும்படியான சிறந்தபொன் என்றும் உரைப்பர். மயிர்முடியப்படுவதென்னுங் காரணத்தால் தலையையுணர்த்துகிற முடியென்ற பெயர், இங்கு இடவாகுபெயராய், அதிலணியுங் கிரீடத்தைக் குறித்தது. அண்டம் - உலகவுருண்டை. காத்தற்றொழிற்கடவுளாதலால், 'அண்டமெல்லாம்பேணி' என்றார். பேணி என்ற பெயரில், இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. பேணுதல் - மிக்கஅன்போடு குறிக்கொண்டுபாதுகாத்தல். இனி, அண்டங்களையெல்லாம் விரும்பியமுதுசெய்தவ னென்றலுமொன்று; பிரளயகாலத்திலே வயிற்றில்வைத்துக் காத்தவ னென்க. அநகன்-ந + அக; வடமொழிப்புணர்ச்சி: ந - எதிர்மறை குறிக்கும்; அகம்-குற்றம். வேறு இல்லை உண்டு என்பனபோல, அன்று என்பதும் இருதிணையைம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவாகவழங்குதலை, இலக்கியங்களிற் காணலாம்; இது, புதியனபுகுதல்: ஆகவே, 'பித்தரானவர் பித்தரன்று' என்ற முடிபு வழுவும் வழுவமைதியு மாகாது வழாநிலையின்பாற்படு மென்க.

பொதுநகரத்துக்கும் சிறப்புணகரத்துக்கும் வரிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இருப்பினும், ஒலிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இல்லாமைபற்றி, திரிபு யமகம் சிலேடை இவற்றில் நகர ணகரங்களை அபேதமாக்கொண்டு அமைத்தல் மரபாதலால், 'மாணிக்கநகம்' என்னவேண்டியவிடத்து 'மாணிக்கணகம்' எனப்பட்டது. (இங்ஙனம் திரிபுநயத்தின்பொருட்டு வரிவடிவின்வேறுபாடு கருதாது ஒலிவடிவொற்றுமையால் ஒன்றுக்குஒன்றாகக் கொள்ளப்பட்ட எழுத்துக்கள்,இப்பதிப்பிலே தடித்தஎழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன.) மேல் ௨௧, ௩௩, ௫௩, ௫௫, ௮௮, ௮௯ - ஆஞ் செய்யுள்களிலும் இது காண்க.

இனி,இச்செய்யுளில்'மாணிக்கநகம்', 'பாணிக்கநகம்பலி', 'ஆணிக்கநகமுடி,' 'பேணிக்கநகனுக்கு' என நான்கு அடிகளிலும் பொதுநகரமான பாடங் கொள்ளுதல் பொருந்துமாறுங் காண்க. (ந)

௪. பித்தரும்பாநின்றநெஞ்சனைவஞ்சனைப்பேருலகோர்
கைத்தரும்பாவியெனுங்கடையேனைக்கடைக்கணியாய்
முத்தரும்பாருந்தொழுமழகா வண்டுமூசுந்துழாய்ப்
புத்தரும்பார்முடியா யடியாரைப்புரப்பவனே.

(இ - ள்.) முத்தரும் - முத்திபெற்றவர்களும், பாரும் - இவ்வுலகத்தவர்களும், தொழும் - வணங்கப்பெற்ற, அழகா - அழகனே!—வண்டு மூசும் - வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற, துழாய் - திருத்துழாயின், புது அரும்பு - புதிய [அன்று அரும்பிய] அரும்புகள், ஆர் - பொருந்திய, முடியாய் - திருமுடியையுடையவனே! அடியாரை புரப்பவனே - அடிமைப்பட்டவர்களைப் பாதுகாத்தருள்பவனே!—பித்து அரும்பாநின்றநெஞ்சனை -(விஷயாந்தரங்களிலே) ஆசைப்பித்து உண்டாகின்ற மனத்தையுடையேனும், வஞ்சனை - வஞ்சகமுடையேனும், பேர் உலகோர் கைத்து அரும் பாவி எனும் கடையேனை-பெரியஉலகத்திலுள்ளார்(பலரும்) வெறுத்து'கொடியபாவி (இவன்)' என்று இகழ்தற்கு உரிய கடைப்பட்டவனுமாகிய என்னை, கடைக்கணியாய் - கடாக்ஷித்தருள்வாய்; (எ - று.)

நற்குண நற்செய்கைகள் சிறிதுமின்றித் தீக்குணந் தீச்செயல்களிலே ஊன்றிநின்ற எளியேனுக்கு நீ கடாக்ஷித்தருளினாலன்றி உய்யும்வகையில்லையென்பதாம்.

வஞ்சன் - "பண்டே யுன்தொண்டாம் பழவுயிரை யென்னதென்று, கொண்டேனைக் கள்வனென்று" என்றபடி ஆத்மாபஹாரஞ்செய்த யான் என்றவாறு; இயல்பிலே எம்பெருமானுக்கு அதீநனான தன்னை அங்ஙனம் அடிமையென்று கருதாது ஸ்வதந்திரனென்று எண்ணி அதற்கு ஏற்ப ஒழுகுகின்றேன் என்க. அரும் பாவி - போக்கவொண்ணாத தீவினைகளையுடையவன்; "அரும்பாதகன் பொய்யன் காமுகன் கள்வன்" என்றார் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும். கடையேன் - அதமனான யான்; தன்மையொருமைக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். கடைக்கணித்தல் - கடைக்கண்ணால் நோக்குதல்; பெயரின்மேல்வந்த வினை: ஆய் - ஏவலொருமைவிகுதி. 'கடையேனைக் கடைக்கணியாய்' என்றவிடத்துச் சொல்நயம் கருதத்தக்கது. மீளாவுலகமாகிய முத்தியை யடைந்து அங்கு நிரதிசய வாநந்தத்தை யனுபவிப்பவர்களும் அதனைவிட்டுத் தன்னையவாவித்தொழும்படியான அழகன் என, அப்பெருமானுடைய திவ்விய சௌந்தரியாதிசயத்தை எடுத்துக் காட்டியவாறும். (௪)

ரு. புரந்தரனுமெனப்பூபதியாகிப்புகர்முகமா
துரந்தரசாளிலென் னல்குரவாகிலென் றொல்புவிக்கு
வரந்தரமாலிருஞ்சோலைநின்றார்க்கென்மனத்தினுள்ளே
நிரந்தரமாயலங்காரர்க்கிங்காட்பட்டுநின்றபின்னே.

(இ - ள்.) தொல் புவிக்கு வரம் தர மாலிருஞ்சோலை நின்றார்க்கு - பழமையான நிலவுலகத்திலே யுள்ளவர்களுக்கு வேண்டும் வரங்களைக் கொடுத்தருளுதற்பொருட்டுத் திருமாலிருஞ் சோலைமலையில் எழுந்தருளி நின்றவராகிய, அலங்காரர்க்கு - அழகருக்கு, இங்கு - இவ்விடத்தில் [இம்மையில்], நிரந்தரம் ஆய் - இடைவிடாமல் [எப்பொழுதும்], என் மனத்தினுள்ளே ஆள் பட்டு நின்ற பின் - என்மனப்பூர்வமாக (யான்) அடிமைப்பட்டுநின்ற பின்பு,—புரந்தரன் ஆம் என பூபதி ஆகி புகர் முகம் மா துரந்து அரசு ஆளில் என் '(இவன்) இந்திரனேயாவன்' என்று (அனைவருஞ்) சொல்லும்படி அரசனாகிச் செம்புள்ளிகளுள்ள முகத்தையுடைய பட்டத்துயானையை ஏறிநடத்தி அரசாண்டாலென்ன? நல்குரவு ஆகில் என் - வறுமைப்பட்டாலென்ன? (எ - று.)

"இன்பந்தரு பெருவீடு வந்தெய்திலென் எண்ணிறந்த, துன்பந்தரு நிரயம் பல சூழிலென் தொல்லுலகில், மன்பல்லுயிர்கட்கிறையவன் மாயனெனமொழிந்த, அன்பனனகனிராமாநுசனென்னையாண்டனனே" என்ற பாசுரத்தை ஒருசார் அடியொற்றியது இச்செய்யுள். அழகர்க்கு யான் அடிமைப்பட்டபின்பு எனக்குச் செல்வமும் வறுமையும் இவ்வுலகவின்பமும் துன்பமும் சமமேயாம்: இவையெவற்றையும் ஒருபொருளாகக் கருதேன் என்று தமது உள்ளக்கிடையின் துணிவை வெளியிட்டவாறும்.

புரந்தரன் என்ற வடமொழிப்பெயர், (பகைவர்களுடைய) நகரங்களை அல்லது உடல்களை அழிப்பவனென்று காரணப்பொருள்பெறும்; புரம் - ஊரும், உடலும். பூபதி-பூமிக்குத் தலைவன்: நிலவுலகத்தையாள்பவன்: வடசொல். யானைக்கு முகத்திற் செம்புள்ளிகளிருத்தல், உத்தமவிலக்கணம்; "தீயுமிழ்சிறுகணுஞ் செம்புகரு முடைத்தாய்" என்றார் பிறரும். 'மா'என்ற விலங்கின் பொதுப்பெயர், 'புகர்முகம்' என்ற அடைமொழியினால், யானையை யுணர்த்திற்று. நல்குரவு - நுகரப்படும்பொருளொன்று மில்லாமை: நல்கூர் என்ற பகுதியின் தொழிற்பெயர். புவிஎன்ற சொல், வடமொழியில் பூ என்ற பெயரின் ஏழாம்வேற்றுமைவிரி யாயினும், தமிழில் வரும்போது பெயர்மாத்திரமாய் வேற்றுமையுருபுகளை யேற்றற்கு இடமாம். (ரு)

௬ நின்றபிராணன்கழலுமுன்னே நெஞ்சமே நினையாய்
சென்றபிராயம்வம்பேசென்றதாற் றிருமங்கைகொங்கை
துன்றபிராமனைச் சுந்தரத்தோளனைத் தோளின்மல்லைக்
கொன்றபிரானை யடைந்தடியாரொடுங்கூடுகைக்கே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - மனமே!—சென்ற பிராயம் வம்பே சென்றது - (இதுவரை)கழிந்த ஆயுள் (முழுவதும்) வீணேபோய்விட்டது; (இனியாயினும்), நின்ற பிராணன் கழலும் முன்னே - (உடலில்) நின்ற உயிர் (அவ்வுடலைவிட்டு) நீங்குதற்குமுன்னே,—திருமங்கை கொங்கை துன்று அபிராமனை - திருமகளுடைய தனங்களை நெருங்கித்தழுவுகிற அழகனும், சுந்தரம் தோளனை - அழகியதிருத்தோள்களையுடையவனும், தோளின் மல்லை கொ

ன்ற பிரானை - புஜபலத்தால் மல்லர்களைக் கொன்ற உபகாரகனுமான எம் பெருமானை, அடைந்து - சரணமடைந்து, அடியாரொடும் கூடுகைக்கு - (அவனுடைய) அடியவர்களோடுஞ் சேர்வதற்கு, நினையாய் - கருதுவாய்.

ஆல் - ஈற்றசை; செய்யுளினிறுதியில்நிற்பதுமாத்திரமே யன்றி, செய்யுளடியினிறுதியிலும், வினைமுற்றினிறுதியிலும் நிற்கும் இடைச்சொல்லும் பொருள்தராதாயின் ஈற்றசையெனவே படும். இனி, ஆல் - ஆதலால் என்பதன் விகாரமுமாம். சுந்தரத்தோளன் = ஸுந்தரபாஹு. திரு மங்கை - இலக்குமி : திருவாகிய மங்கை என இருபெயரொட்டு; என்றும் மாறாத இளமைப்பருவமுடைமையால், 'மங்கை' எனப்பட்டாள்.

இதுவரை வீணேகழிந்த நாள்களைக்குறித்துக் கழிவிரக்கங்கொள்ளுகிறவளவோடு நில்லாமல், இனி வாழும் நாளுள் ஒருபொழுதேனும் எம்பெருமானைத்தியானித்தாலும் அது பயன்படும் என்பது தாற்பரியம். (௬)

௭. கூடுகைக்குஞ்சரமத்தடியேற்குக்கொடியவஞ்சஞ்
சாடுகைக்குஞ்சரணந்தரவேண்டுந் தடத்தழுந்தி
வாடுகைக்குஞ்சரங்காத்தீர் விண்வாழ்கைக்கும்வாளரக்கர்
வீடுகைக்குஞ்சரங்கோத்தீர் விடைவெற்பின்வித்தகரே.

(இ - ள்.) தடத்து - தடாகத்திலே, அழுந்தி-(முதலையின்வாய்ப்பட்டு) மூழ்கி,வாடு - வாட்டமடைந்த, கை - துதிக்கையையுடைய, குஞ்சரம்-யானையை,காத்தீர் (அங்குச்சென்று) பாதுகாத்தருளியவரே! விண் வாழ்கைக்கும்- வானுலகத்தவர் [தேவர்கள்] வாழும்படியாகவும், வாள் அரக்கர் வீடுகைக்கும் - கொடிய இராக்கதர்கள் அழியும்படியாகவும், சரம் கோத்தீர் - (ஸ்ரீ ராமாவதாரத்திலே) அம்புகளை (விற்கொண்டு) தொடுத்திட்டவரே! விடை வெற்பின் வித்தகரே - வ்ருஷபகிரியாகிய திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஞானஸ்வரூபியே!—கூடு கைக்கும் சரமத்து - உடம்பை (உயிர்) வெறுத்துநீங்கும்படியான அந்திமகாலத்திலே, அடியேற்கு - (நுமக்கு)அடிமைப்பட்டவனான எனக்கு, கொடிய வஞ்சம் சாடுகைக்கு - கொடுமையானவஞ்சனைக்கருத்துக்களை (என்மனத்தில்எழவொட்டாதபடி)அடித்துத்தள்ளுதற்காக, உம் சரணம் தர வேண்டும் - உமது திருவடிகளைத் தந்தருளவேண்டும்; (எ - று.)

உடம்பைவிட்டு உயிர்நீங்கிப்போங்காலத்துக் கர்மவசத்தால் எந்த நினைப்பு உண்டாகிறதோ அந்தப்பிறவி அவ்வுயிர்க்கு அடுத்தபடியாக நேர்கின்றது என்பது நூல்துணிபாதலால், அங்ஙனம் அக்காலத்து அடியேனுக்குத் தீயசிந்தனையெழாதபடி உன்திருவடிகளை என்மனத்திற் பதியவைத்தருளவேண்டு மென்பதாம். இனி,'கொடிய வஞ்சஞ் சாடுகைக்கு'என்பதற்கு-(யமதூதர்களுடைய) கொடிய வஞ்சனைச்செயல்களை அடித்துத்தள்ளுதற்கு என்று உரைப்பினும் அமையும். சரமத்துத் தரவேண்டும் என இயையும்.

உயிராகிய பறவை வந்துபுகுந்து சிலகாலம் தங்கிப் பின்பு நீங்கிச்செல்லுங் கூடுபோலுதலால், உடம்பு, 'கூடு' எனப்பட்டது; உவமையாகுபெயர்:

"கூடுவிட்டு இங்கு ஆவிதான்போயினபின்பு" என்றார் பிறரும். சரமம் - முடிவு. ஆதிமூலமேயென்று கூவியழைத்து ஓலமிடுதற்கு உபயோகமாகத் துதிக்கைமாத்திரமே வெளிப்பட்டுநிற்க மற்றைஉடம்புமுழுவதும் முதலையின் வாய்ப்பட்ட தென்னுங்கருத்து அமைய'தடத்துஅழுந்திவாடுகைக்குஞ் சரம்' என்றனரென்க; "கைம்மானமதயானையிடர்தீர்த்தகருமுகிலே," "கராமலையத் தளர் கைக்கரி யெய்த்தே, அராவணையிற்றுயில்வோ யென" என்றவற்றோடு இதனை ஒப்பிடுக. விண் - விண்ணவர்க்கு இடவாகுபெயர். ஒருகாலத்திலே தேவர்களெல்லாரும் இராவணன்முதலிய ராக்ஷசர்களின் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைச் சரணமடைந்து வேண்ட, அப்பிரான் தசரதசக்கரவர்த்திகுமாரனாக ஸ்ரீராமனாய்த் திருவவதரித்து அரக்கர்களனைவரையும் அழித்து நல்லோரைக் காத்தருளினனென்க. வாள் அரக்கர் - வாள்போன்ற அரக்கரென உவமைத்தொகை; கொடுமையால் எப்பொழுதும் பிறர்க்குத்தீங்குசெய்தற்பொருட்டு வாளாயுதத்தையேந்திநிற்கின்ற அரக்கரெனினும் அமையும்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கு 'ருஷபகிரி'யென்று பெயர்வந்ததன்காரணம்:—தருமதேவதை பிரளயகாலத்திலும் தான்அழியாதிருக்கும் உபாயங் கருதித் திருமாலைக்குறித்துத்தவம்புரிந்து வரம்பெற்று மலைவடிவமாகி அந்த அழகப்பிரானைத் தன்மீதுகொண்டு நிலைபெற்றது எனவும், தருமதேவதைக்கு விருஷபவடிவம் உள்ளதனாலும் தருமத்துக்கு விருஷமென்று ஒருபெயர் உள்ளதனாலும் அம்மலை விருஷபகிரியென்றும் விருஷகிரியென்றும் வழங்கப்பட்ட தெனவும் நூல்கள் கூறும்; "தரும மோருருத்தாங்கி மால் பத்தியின் றலைப்பட், டொருமையோங்கிய மாலிருஞ்சோலை சூழ்நாட்டின், பெருமை யாவரே பேசுவார்" என்ற கூடற்புராணமுங் காண்க. இதுநிற்க: அனந்தகுண பாண்டியனைக் கொல்லுதற்பொருட்டுச் சமணர்கள்செய்த அபிசாரவோமத்தினின்று தோன்றிய பசுவடிவமான அசுரன் அச்சமணர்கள் விருப்பத்தின்படி பாண்டியராஜனைக் கொல்லுதற்காக மதுரையை அணுகியபொழுது, அவ்வரசனும் அந்நகரத்தாரும் சோமசுந்தரக்கடவுளை வணங்கி முறையிட, அச்சிவபெருமான் தமது சந்நிதானத்திலுள்ள ருஷபவடிவமான நந்தியைநோக்கி 'சமணர்களேவியபசுவை நீபோய் வென்றுவரக்கடவாய்'என்று கட்டளையிட்டவளவில், அவ்விடபம் ஆரவாரித்துக்கொண்டு விரைந்துசென்று அப்பசுவைக்கிட்டித் தனது பேராழகைக் காட்ட, அந்த மாயப்பசு அவ்விடபத்தின்மீது இச்சைகொண்டு ஆசைநோய் மிக்கு வலியொடுங்கி, இறந்துவிழுந்து மலைவடிவமாயிற்று: அதுவே பசுமலை; பின்பு அந்த இடபமும் உலகத்தாரறியுஞ்சான்றாகத் தனது தூலசரீரத்தை இடபமலையாக அங்கே நிறுத்திவிட்டுச் சென்றது என்றலும் உண்டு; "உலகறிகரியாத் தன்பேருருவினை யிடபக்குன்றாக் குலவுற நிறுவி" என்ற பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவிளையாடற்புராணமும், "வினையறவந்திறைஞ்சு மெழின்மழ விடையை நோக்கி, மன மகிழ்ந்தணிகளோடு மதிதவழுயர்பிறேடு, மினிமையிற்கிடத்திநாமமிடபவெற்பென்னப் போந்த, தனுவொடுங்கிடந்த தோங்கத் தண்டலைமலையதாகி," "ஆங்கதுகண்டோரெல்லா மதிசயித் தருளை

வாழ்த்தித், தாங்கருமுவகைகூர்ந்தார்" என்ற வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடற்புராணமுங் காண்க.

சிலப்பதிகாரத்திலே இத்திருமலையும் இதிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானும் பாராட்டிக்கூறப்பட்டிருத்தலை "திருமால் குன்றத்துச் செல்குவி ராயின், பெருமால் கெடுக்கும் பிலமுண்டாங்கு, விண்ணோ ரேத்தும் வியத்தகு மரபிற், புண்ணிய சரவணம் பவகாரணியோ, டிட்ட சித்தி யெனும்பெயர் போகி, விட்டு நீங்கா விளங்கிய பொய்கை, முட்டாச் சிறப்பின் மூன்றுள வாங்குப், புண்ணிய சரவணம் பொருந்துவி ராயின், விண்ணவர் கோமான் விழுநூ லெய்துவிர், பவகா ரணிபடிந் தாடுவி ராயின், பவகாரணத்திற் பழம்பிறப் பெய்துவிர், இட்ட சித்தி யெய்துவி ராயின், இட்ட சித்தி யெய்துவிர் நீரே, ஆங்கும் பிலம்புக வேண்டுதி ராயின், ஓங்குயர் மலையத் துயர்ந்தோற் றொழுது, சிந்தையி லவன்றன் சேவடி வைத்து, வந்தனை மும்முறை மலைவலஞ் செய்தால், நிலம்பக வீழ்ந்த சிலம்பாற்றகன்றலைப், பொலங்கொடி மின்னிற் புயலைங் கூந்தற், கடிமல ரவிழ்ந்த கன்னிகா ரத்துத், தொடிவளைத் தோளி யொருத்தி தோன்றி, இம்மைக் கின்பமு மறுமைக் கின்பமும், இம்மையு மறுமையு மிரண்டு மின்றியோர், செம்மையி னிற்பதுஞ் செப்புமி னீயிரிவ், வரைத்தாள் வாழ்வேன் வரோத்தமை யென்பேன், உரைத்தாற் குரியே னுரைத்தீ ராயின், திருத்தக் கீர்க்குத் திறந்தேன் கதவெனும், கதவந் திறந்தவள் காட்டிய நன்னெறிப், புதவம் பலவுள போகிடை கழியன, ஒட்டுப் புதவமொன் றுண்டத னும்பர், வட்டிகைப் பூங்கொடி வந்து தோன்றி, இறுதியி லின்ப மெனக்கீங் குரைத்தாற், பெறுதிர் போலுநீர் பேணிய பொருளெனும், உரையீ ராயினு முறுகண் செய்யேன், நெடுவழிப் புறத்து நீக்குவ னும்மெனும், உரைத்தா ருளரெனி னுரைத்த மூன்றின், கரைப்படுத் தாங்குக் காட்டினள் பெயரும், அருமறை மருங்கி னைந்தினு மெட்டினும், வருமுறை யெழுத்தின் மந்திர மிரண்டும், ஒருமுறை யாக வுளங்கொண் டோதி, வேண்டிய தொன்றின் விரும்பினி ராடிற், காண்டகு மரபின வல்ல மற்றவை, மற்றவை நினையாது மலைமிசை நின்றோன், பொற்றா மரைத்தா ளுள்ளம் பொருந்துமின், உள்ளம் பொருந்துவி ராயின் மற்றவன், புள்ளணி நீள்கொடி புணர்நிலை தோன்றும், தோன்றிய பின்னவன் றுணைமலர்த் தாளிணை, என்று துயர் கெடுக்கு மின்ப மெய்தி, மாண்புடை மரபின் மதுரைக் கேகுமின், காண்டகு பிலத்தின் காட்சியீது" எனக் காண்க.

இனி, 'கொடியவஞ்சச்சாடுகைக்குஞ்சரணம்'என்ற பாடமும் நேரிது. அது, கொடிய வஞ்சம் சாடு உகைக்கும் சரணம் என்று பதம்பிரிந்து, கொடிய வஞ்சனையையுடைய சகடாசுரனை உதைத்து அப்பால்தள்ளிய திருவடிகளை அந்திமகாலத்தில் அடியேனுக்குத் தந்தருளவேணு மென்று இனிது பொருள்படும். ஶகடம் என்ற வடசொல் சாடுஎன்று விகாரப்படுதலை "சாடு சாடுபாதனே" எனத் திருச்சந்தவிருத்தத்திலுங் காண்க; "சாடுதைத்து" என்றார், திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும். உகைத்தல் - செலுத்தல். (எ)

[பாங்கி வெறிவிலக்கிச் செவிலியர்க்கு அறத்தொடுநிற்றல்.]

அ. வித்தகரும்பர்க்கரசானவனும்விதியுங்கங்கை
மத்தகரும்பரவுமலங்காரர் மழைகொண்டகா
ரொத்தகரும்பரஞ்சோதியர் நாமமுரைத்தன்னைமீ
ரித்தகரும்பரதெய்வமுங்கூத்தும்விட்டேத்துமினே.

(இ - ள்.) அன்னைமீர் - தாய்மார்களே!—(நீங்கள்),—இதகரும்-இந்த ஆட்டுக்கடாப்பலியையும்,பர தெய்வமும்-வேறுதெய்வத்தைவழிபடுதலையும், கூத்தும் - வெறியாட்டு ஆடுவித்தலையும், விட்டு - ஒழித்து,— வித்தகர் - ஞானஸ்வரூபியும், உம்பர்க்கு அரசு ஆனவனும் விதியும் கங்கை மத்தகரும் பரவும் அலங்காரர் - தேவராஜனான இந்திரனும் பிரமனும் கங்கையைத்தரித்த சிரசையுடையவரான சிவபெருமானும் துதித்துவணங்கிவழிபடப்பெற்ற அழகரும், மழை கொண்ட கார் ஒத்த கரும் பரஞ் சோதியர் - நீர்கொண்ட காளமேகம்போன்ற கருமையான சிறந்த ஒளியையுடையவருமாகிய எம்பெருமானுடைய, நாமம் - திருநாமங்களை, உரைத்து - சொல்லி, ஏத்துமின்- (அப்பெருமானைத்) துதியுங்கள்; (எ - று.)

கீழ் ஏழுபாசுரங்களில் அழகருடைய பலவகை மகிமைகளைக் கூறி அப்பெருமானது திவ்வியசௌந்தரியத்தில் ஈடுபட்டு அவரது உத்தமபுருஷத்தன்மையைக் கருதியதனாலே, அப்பொழுதே அவரைக்கிட்டவேண்டும்படியான ஆசை யுண்டாய், அங்ஙனம் அவரைக்கிட்டப்பெறாமையாலே, ஐயங்கார் ஆற்றாமைமீதூர்ந்து தளர்ந்தார்; அத்தளர்ச்சியாலே தாமான தன்மை குலைந்து, ஆண்பெண்ணாம்படியானநிலைமை தோன்றி,ஒருபிராட்டிநிலையை அடைந்தார். ஆண் பெண்ணாதல் கூடுமோ வெனில்,—"கண்ணிற்காண்பரேல் ஆடவர் பெண்மையை அவாவுந் தோளினாய்," "வாராக வாமனனே அரங்கா வட்டநேமிவலவா ராகவா உன்வடிவுகண்டால் மன்மதனும் மடவாராக ஆதரஞ்செய்வன்" என்ப வாதலாலே, இதுகூடும்: தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்கள் இராமபிரானதுசௌந்தரியாதிசயத்தில் ஈடுபட்டுத் தாம் பெண்தன்மையைப்பெறவிரும்பி மற்றொருபிறப்பில் ஆயர்மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடின ரென்ற ஐதிகியமும் உணர்க. ("பெண்டிரும் ஆண்மைவெஃகிப் பேதுறு முலையினாள்," "வாண்மதர்மழைக்கணோக்கி..........ஆண்விருப்புற்று நின்றார் அவ்வளைத்தோளினாரே" எனப் பெண் ஆணாகும் இடமும் உண்டு.)அங்ஙனம் ஆண் பெண்ணாகிலும் சாதாரணப்பெண்மையையேயன்றி எம்பெருமானுக்குஉரியவளாகும் ஒருபிராட்டியின் நிலைமையை அடையுமாறு எங்ஙனமெனில்,—பரமாத்மாவினது தலைமையும், ஜீவாத்மாவினது அடிமையும், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே உரியதாயிருக்கையும், புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்குமுன் உலகமுழுதும் பெண்தன்மையதாதலும், ஜீவாத்மாவினது ஸ்வாதந்திரியமின்மையும், பாரதந்திரியமும், தாம் எம்பெருமானது சேர்க்கையால் இன்பத்தையும் பிரிவினால் துன்பத்தையும் அடைதலும், அவனையே தாம் கரணங்களெல்லாவற்றாலும் அனுபவித்து ஆனந்தித்தலும் முதலிய காரணங்க

ளால், தம்மைப் பிராட்டிமாரோ டொக்கச் சொல்லத் தட்டில்லை. தோழிநிலைமையும் தாயார்நிலைமையும் முதலியன ஆகின்றபடி எங்ஙனேயென்னில்,—தாம்விரும்பியபொருளின் வரம்பின்மையால் அங்ஙனமாகுமென்க.

தோத்திரப்பிரபந்தங்களில் அகப்பொருட்கிளவித்துறைகளை இடையிடையேகூறுதல் கவிசமயமாதலை, இலக்கியங்கள்கொண்டு உணர்க. சிருங்காரரசப்பிரதானமான அகப்பொருட் கிளவித்துறைகளை ஞானநூலாகிய தோத்திரப்பிரபந்தங்களிற்கூறுதற்குக் காரணம்,கடுத்தின்னாதானைக் கட்டிபூசிக் கடுத்தின்பிப்பார் போல, சிற்றின்பங்கூறும்வகையாற் பேரின்பத்தைக்காட்டி நாட்டுதல் என்பர். இங்ஙனம் வெளிப்படைப்பொருளால் அக்யாபதேசமாகக்கூறுகிற சிற்றின்பத்துறைச்செய்யுள்கட்கெல்லாம் ஸ்வாபதேசமாகப் பேரின்பத்தின்பாற்படுத்தும் உள்ளுறைபொருள் உண்டென்பதையும் உணர்க. அன்றியும், இங்குக் கூறியது, உலகவாழ்க்கைச் சிற்றின்பமன்று: "நான்கினும் கண்ணனுக்கே ஆமது காமம்" என்றபடி எம்பெருமானைச் சேரவேண்டுமென்று அவன்பக்கலிலேயுண்டாகின்ற அபேக்ஷையையே கூறியது. "கோவிந்தா, எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் உன்தன்னோடு, உற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாமாட்செய்வோம், மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று" என்றபடி லோகநாயகனுடைய சேர்க்கையை அபேக்ஷிக்கின்ற பேரின்பக்காதலானது- வேதாந்தநிர்ணயத்தின்படி அன்புசெலுத்தவேண்டிய இடத்தில் அன்புசெலுத்திய தாதலால், சிற்றின்பக்காதல்போலன்றி, சகலபாபநிவ்ருத்திக்கும் வீடுபேற்றுக்குமே காரணமாம். கண்ணபிரான்பக்கல் கொண்ட காமத்தால் கோபஸ்திரீகள் முத்திபெற்றனரென்று புராணங்கூறுதலுங் காண்க.

ஓர்உத்தமபுருஷன் பரிவாரத்துடன் வேட்டையாடுதற்குப் புறப்பட்டு வனத்துக்குச் சென்றவனாய், ஓர்உத்தமகன்னிகையும் தோழியருடன் பூக்கொய்துவிளையாடுதற்கென்று பூஞ்சோலையிற் சேர்ந்தவளவிலே, ஒவ்வொருநிமித்தத்தால் தோழியர் பிரிய அக்கன்னிகை அங்குத் தனித்துநின்ற சமயத்திலே, ஒவ்வொருநிமித்தத்தால் பரிவாரங்கள் பிரியத் தனிப்பட்டவனாய் அப்புருஷன் அங்கு வந்துசேர, இருவரும் ஊழ்வினைவசத்தால் இங்ஙனம் தற்செயலாய் ஓரிடத்திலே சந்தித்து ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல்கொண்டு காந்தருவவிவாகக் கிரமத்தாற் கூடி உடனே பிரிய, பின்பு மற்றுஞ் சில களவுப்புணர்ச்சிக்கு உரிய வகைகளால் அத்தலைமகளது கூட்டுறவைப் பெற்ற தலைமகன், பின்பு அவளை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்பொருட்டுப் பொருள்தேடிவருதற்காக அவளைப் பிரிந்துசெல்ல,அந்நிலையிற் பிரிவாற்றாது மிகவருந்திய தலைமகளைச் செவிலித்தாய்மார் எதிர்ப்பட்டு அவளது வடிவுவேறுபாட்டை நோக்கி 'இவள் இங்ஙனம் மெலிதற்குக் காரணம் என்னோ?' என்று கவலையுற்றுக் கட்டுவிச்சியைக் குறிகேட்க, அவளும் தன்மரபின்படி ஆராய்ந்து 'இவளுக்கு முருகக்கடவுள் ஆவேசித்ததொழியப் பிறிதொன்றுமில்லை' என்றுகூற, அதுகேட்ட செவிலித்தாயர், உடனே, தலைமகள்பக்கல் தமக்குஉள்ள அன்பின்மிகுதியால், ஏதேனும்

ஒருதெய்வத்தை வழிபட்டாகிலும் இவளை உயிர்த்திருக்கப்பெறில் அதுவே
நமக்கு ஆத்மலாப மென்றெண்ணி, வழியல்லாவழியிலே யிழிந்து, அதற்குப்
பரிஹாரமாக வேலனெனப்படுகிற வெறியாட்டாளனை யழைப்பித்து அவ
னைக்கொண்டு ஆடுபலியிடுதல், கள்ளிறைத்தல், இறைச்சிதூவுதல், கருஞ்
சோறு செஞ்சோறு வைத்தல், ஆவேசம் ஆடுவித்தல் முதலிய காரியங்களை
இடைவிடாது ஒன்றன்மேலொன்றாகச் செய்யத்தொடங்க, நோயொன்
றும் மருந்தொன்று மாதலால், தான்காதலித்த புருஷோத்தமனான தலைமக
னது தகுதிக்கு ஏலாத அச்செயல்களை நோக்கித் தலைமகள் மேன்மேல் மிக
வருந்த, அவளது துன்பத்தின் மெய்க்காரணத்தை யறிந்த தோழி அச்சமய
த்திற் செவிலியரைநோக்கிச் சிலகூறி வெறிவிலக்கித் தலைவியினது துன்
பத்தின் உண்மைக்காரணத்தை யுணர்த்துகின்ற துறை, இது.

ஆடுபலிகொடுத்தலானது இவளுடம்பினின்று உயிர்நீங்காதபடிசெய்து
மரணவேதனைப்படுகிற இவளைப் பிழைப்பிக்கமாட்டாது என்ற பொருளை
உட்கொண்டு, 'இத்தகர் விட்டு' என்றாள். தான் கரையேறாதவன் பிறரைக்
கரையேற்றமாட்டாமைபோல, தான் கழுத்தறுப்புண்டு இறக்கிற ஆடு இவ
ளுயிரைப் பிழைப்பிக்கமாட்டா தென்க: "வீழ்வார்க்கு வீழ்வார் துணை"
என்றபடி, இறக்கிற ஓர்உயிரோ மற்றோர் இறக்கிற உயிரைக் காத்தற்குத்
துணையாகும்! என்றவாறு. க்ஷுத்ரதேவதையின் ஆவேசத்தால் வரும் நோய்
க்குப் பரிஹாரமாகிற இவ்விழிபொருள் பரம்பொருளிலீடுபாட்டினால் வந்த
நோய்க்குப் பரிஹாரமாகாதென்க. அன்னைமீர் - உண்மைக்காரணமுரைக்
கப்படுதற்கு உரிமையையும், இவளியல்பிற்கு ஏற்றபடி நன்மைசெய்யும்
அன்பையும் உடையவர்களே யென்றபடி. இத்தலைமகள்காதலித்த தேவாதி
தேவனான பரதேவதைக்கும் இவர்கள் இப்பொழுது விரும்பிவழிபடுந் தேவ
தாந்தரத்துக்கும் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வு தோன்ற, 'வித்தகர் உம்பர்க்கரசான
வனும் விதியும் கங்கைமத்தகரும் பரவும் அலங்காரர்' என்றாள். இவர்கள்
வழிபடுங்கடவுளாகிய முருகன் அழகரைப்பரவுங் கங்கைமத்தகனது இளைய
குமார னென்பது கருதத்தக்கது. 'மழைகொண்டகாரொத்த கரும் பரஞ்
சோதியர்' என்றது, தலைவனது திருமேனியழகில் ஈடுபாடு. அத்தன்மை
யானவரது திருநாமத்தைச் சொல்லி அவரைத்துதியு மென்றது, அதுவே
இவள்நோயைப்பரிஹரித்தற்குத் தக்கதென்றபடியாம். நம்மாழ்வார் திரு
வாய்மொழியில் வெறிவிலக்குத்திருப்பதிகத்தில் "மருந்தாகுமென்றங்கோர்
மாயவலவைசொற்கொண்டு நீர், கருஞ்சோறும் மற்றைச்செஞ்சோறும் கள
னிழைத் தென்பயன், ஒருங்காகவேயுலகேழும்விழுங்கியுமிழ்ந்திட்ட, பெ
ருந்தேவன்பேர் சொல்லகிற்கில் இவளைப்பெறுதிரே" என்று அருளிச்செய்
தமை அறிக. இந்நோய்தீர்த்தற்குத் தலைவனது திருநாமம் தக்கமந்திர
மென்க: அம்மந்திரமாகிய மருந்தை இவள்செவியின் வழியாகச் செலுத்
துங்க ளென்றாள்; திருமாலாகிய தலைமகனால் நேர்ந்த நோய்க்கு அவனது
நாமசங்கீர்த்தனமொழிய வேறுபரிஹார மில்லை யென்பதாம்.

தமதுஞானக்கண்ணுக்குஇலக்கான எம்பெருமான் மறைந்தவளவிலே
அவனதுபிரிவைப் பொறாமல் வருந்துகிற ஐயங்காரது துயரத்தைக் கண்ட

ஞானிகள், அவர்பக்கல்வைத்த பரிவா லுண்டான கலக்கத்தால் எம்பெருமான் உபாயாந்தரங்களால் அடையத்தக்கவனல்ல னென்பதை மறந்து, தேவதாந்தரபஜநத்தாலாவது இவரது ஆற்றாமையைத் தணிப்பிக்கலாமோ வென்று தொடங்கியநிலையில் ஐயங்காரதுதன்மையை அறிந்த அன்பர்கள் விலக்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஞானிகள் தாம் அங்ஙனம் வழியல்லாவழியிலே இழிவார்களோ வென்னில்,—ஐயங்கார்பக்கல் தாம்கொண்ட பரிவின் மிகுதி தம்மைக் கலங்கப்பண்ணுகையால், அமரர்க்கங்களாலேயாகிலும் பரிஹரிக்கப்போமோ வென்று முயன்றனரென்க; (இதனை, 'அயோத்தியாபுரியிலுள்ள சனங்களெல்லாரும் இராமனுடைய க்ஷேமத்தின்பொருட்டு எல்லாத்தேவர்களையும் வணங்கினர்' என்றதனோடு ஒப்பிடுக.) 'அன்னைமீர்' என்று விளித்ததனால், முதியரான நீர் இளையரான எமது வார்த்தையை உபேக்ஷிக்கலாகாதென்று குறிப்பித்தபடி. 'வித்தகர்.........நாமமுரைத்து ஏத்துமின்' - தேவாதிதேவனது நாமோச்சாரணமும் அவனைத்துதித்தலுமே துயரனைத்தையுந் தீர்க்கு மென்றதாம். பிறவுங் கண்டுகொள்க.

பரஞ் சோதியர் - முச்சுடர்களின் ஒளியிலும் மேம்பட்ட ஒளியையுடையவர். தகர் என்ற ஆண்மைப்பெயர் ஆட்டுக்கு உரியதாதலை "மோத்தையுந் தகரு முதளு மப்பரும், யாத்தவென்ப யாட்டின் கண்ணே" என்ற தொல்காப்பியத்தால் உணர்க.

மேல் சஅ - ஆஞ்செய்யுளைப்போல இச்செய்யுளையுந் தலைவிவார்த்தையாகக் கொள்ளுதலு மொன்று. (அ)

கூ. ஏத்துமின்பத்தியினலெட்டெழுத்து மிணையடிக்கே
சாத்துமின்பத்திரத்தண்ணந்துழாய் மதிதாங்கிக்கஞ்சம்
பூத்துமின்பத்திசெய்யும்பச்சைமாமுகில்போலழகர்
காத்துமின்பத்திலிருத்தியும்வைப்பர்கருணைசெய்தே.

(இ - ள்.) இன் பத்தியினல் - இனிமையான பக்தியோடு, எட்டு எழுத்தும் - எட்டெழுத்துக்களையும் [நாராயணநாமத்தை உட்கொண்ட திருவஷ்டாக்ஷரமகாமந்திரத்தை], ஏத்தும் - உச்சரியுங்கள்; தண் அம் துழாய் பத்திரம் - குளிர்ந்த அழகிய துளவிதளங்களை, இணை அடிக்கே சாத்துமின் - (அப்பெருமானுடைய) உபயதிருவடிகளிலே சமர்ப்பியுங்கள்; (இங்ஙனஞ்செய்வீரானல்),—மதி தாங்கி - சந்திரமண்டலத்தை மேலேசுமந்து, கஞ்சம் பூத்து - தாமரைமலர்கள் (தன்னிடத்தே) பூக்கப்பெற்று, மின் பத்தி செய்யும் - மின்னல்கள் ஒழுங்காகத் தோன்றப்பெற்ற, பச்சை மா முகில் போல் - பசுமையான பெரியதொருமேகம் (உண்டானல் அது) போன்ற (திருமேனியையுடைய) அழகர்—, கருணைசெய்து - கிருபைபண்ணி, காத்தும் - (உங்களைப்)பாதுகாத்தும், இன்பத்தில் இருத்தியும் - பேரின்பத்திலே நிலைநிறுத்தியும், வைப்பர் - (பரமபதத்தில்) வைத்தருள்வர்; (எ - று.)

என்று உலகத்தார்க்கு உபதேசித்ததாம். மதி - திருமுகமண்டலத்துக்கும், தாமரைமலர்கள்-கண் கை கால் வாய் உந்தி என்ற அவயவங்களுக்கும்,

மின்னற்பத்தி - அணிந்துள்ள திருவாபரணங்களின் ஒளிக்கும், பச்சைமா முகில் - தன்னைக்கண்டவர் கண்ணும் நெஞ்சும் குளிரும்படி சகல தாபங்களையும் கண்டவுடனே ஆற்றுகின்ற கரியதிருமேனிக்கும் உவமை யெனக் காண்க. 'மதிதாங்கிக் கஞ்சம்பூத்து மின்பத்திசெய்யும் பச்சைமாமுகில் போல்' என்றது, இல்பொருளுவமை. பத்திரம் - (தன்னையிட்டு அருச்சிப்பவர்க்கு) மங்களத்தைத்தருகின்ற, துழாய்எனினும் அமையும்; பத்ரம் - சுபம். 'இன்பத்தியினால்' என்பதை 'சாத்துமின்' என்பதனோடுங் கூட்டுக.

அடிக்கு - உருபுமயக்கம். மதி - (பலராலும்) நன்கு மதிக்கப்படுவது எனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி. கஞ்சம்-நீரில்தோன்றுவது என்று காரணப்பொருள்படும்; (கம்-நீர்:) இது, தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி; மலர்க்கு முதலாகுபெயர். மின்னுவது மின்என ஏதுப்பெயர். பசுமை கருமை நீலம் என்ற நிறங்களுக்கு உள்ள சிறுவேறுபாட்டைக் கருதாது அபேதமாகக் கூறுதல் கவிசமயமாதலால், காளமேகம் 'பச்சைமுகில்' எனப்பட்டது. (௯)

௧௦. செய்தவராகவருந்தியுந்தீர்த்தத்துறைபடிந்துங்
கைதவராகமங்கற்றுமென்னாங் கடற்பார்மருப்பிற்
பெய்தவராகனை மாலலங்காரனைப் பேரிலங்கை
யெய்தவராகவவென்றேத்தநீங்குமிருவினையே.

(இ - ள்.) செய் தவர் ஆக வருந்தியும் - செய்கின்ற தவத்தையுடையவராக (உடலும் உள்ளமும்) வருந்தியும், தீர்த்தம் துறை படிந்தும் - புண்ய தீர்த்தங்களின் ஸ்நாநகட்டங்களிலே நீராடியும், கைதவர் ஆகமம் கற்றும் - வஞ்சகர்களான பிறமதத்தவர்களுடைய ஆகமநூல்களை ஓதியுணர்ந்தும், என் ஆம் - யாது பயனுண்டாம்? கடல் பார் மருப்பில் பெய்த வராகனை - கடல்சூழ்ந்தபூமியைக் கோட்டிலேந்திய வராகாவதாரஞ்செய்தவனை, மால் அலங்காரனை - பெருமையுள்ள அழகனை, 'பேர் இலங்கை எய்தவ - பெரிய இலங்காபுரியை அம்பெய்து அழித்தவனே! ராகவ - ரகுகுலத்தில் அவதரித்தவனே!' என்று ஏத்த - என்று துதிக்க அதனால், இரு வினை நீங்கும் - (நல்வினை தீவினை என்னும்) இருவகைவினைகளும் ஒழியும்; (எ - று.)

அலங்காரனை ஏத்த என்று இயையும். 'என்னும்' என்றது, யாதொரு நற்பயனையுந் தராது என்றபடி; வினா, இன்மைகுறித்தது. செய்தவர்-தவஞ் செய்கின்றவர்; இனி, செம்மையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் முன்னின்ற மகரமெய் யகரமாத்திரிந்த தெனக்கொண்டு, செவ்விய தவத்தையுடையவ ரெனினுமாம். பருமையுடையது பார் என்றாவது, பார்க்கப்படுவது பார் என்றாவது காரணப்பொருள் காண்க. இலங்கையென்பது - இடவாகுபெயராய், இலங்கையில் வாழ்ந்த இராக்கதர்களையுங் குறிக்கும். எய்தல் என்ற காரணச்சொல், இங்கு, அதன்காரியமாகிய அழித்தலின்மேல் நின்றது ; உபசாரவழக்கு. எய்தவ - எய்தவன் என்பதன் ஈறுகெட்டவிளி. ராகவ - முதலில் இகரம்பெறாது வடசொல்லாயே நின்றது. ராகவன் - தத்திதாந்தநாமம்; சூரியகுலத்து ரகுவென்பவன் ஈகைமுதலியவற்றில் மிகப்

பிரசித்தி பெற்றவனாதலால், அவன்சம்பந்தமாக ஸ்ரீராமபிரானுக்கு ராகவன் என்று திருநாமம் வழங்கும்.

நல்வினையும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாதலால், அதனையுஞ்சேர்த்து 'இருவினை நீங்கும்' என்றார்; "இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன், பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார்மாட்டு" என்றார் திருவள்ளுவனாரும். தேவசன்மம் நல்வினைப் பயனாற் பெரிதும் இன்பநுகருமாறு நேர்வதாயினும் அத்தேவர்களும் நல்வினைமுடிந்தவளவிலே அவ்வுடம்புஒழிய மீளவும் இவ்வுலகத்திற் கருமவசத்திற்குஏற்ப வேறுபிறவி கொள்பவராதலும், உயிரைப் பந்தப்படுத்துவதில் பொன்விலங்கும் இருப்புவிலங்கும் போலப் புண்ணியசன்மமும் பாவசன்மமும் சமமேயாதலும், எல்லாக்கருமங்களையும் முற்றுமொழிந்தவர்களே சிற்றின்பத்துக்கும் பெருந்துன்பத்துக்கும் இடமான எழுவகைப் பிறப்புக்களிலும் புகுதாமல் பேரின்பத்துக்கே இடமான மீளாவுலகமாகிய முத்தியிற் சேர்ந்து மீளவும் பிறத்தலிலராவரென்பதும் உணர்க. 'இருவினை' என்றதில், இரண்டென்றறிபொருளில்வரும் முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது.

[தலைவியின் ஆற்றாமையைத் தோழி தலைவனுக்குக் கூறல்.]

கக. வினைக்குமருந்தரிக்கும்பிணிமூப்புக்கும்வீகின்றவே
தனைக்குமருந்தன்னதாளழகா செய்யதாமரையங்
கனைக்குமருந்தமுதே யருளாய் நின்னைக்காதலித்து
நினைக்குமருந்ததிதன் னுயிர்வாழ்க்கைநிலைபெறவே.

(இ - ள்.) வினைக்கும் - (தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களுடைய) இருவினைகளாகிய நோய்களை ஒழிப்பதற்கும், மருந்து அரிக்கும் பிணி மூப்புக்கும் - (மருந்துகளுக்குத் தாம் வசப்பட்டு அழியாமல்) எவ்வகைமருந்தையும் (தமது ஆற்றலாற்) பயன்படாது அழியும்படிசெய்கிற [மிகக்கொடிய] வியாதிகள் கிழத்தனம் என்னும் இவற்றை ஒழிப்பதற்கும், வீகின்ற வேதனைக்கும் - மரணவேதனையைப் போக்குதற்கும், மருந்து அன்ன - (பிணி பசி மூப்பு மரணத்துன்பங்களை நீக்கவல்ல) தேவாமிருதத்தைப்போன்ற, தாள் - திருவடிகளையுடைய, அழகா - அழகனே! செய்ய தாமரை அங்கனைக்கும் அருந்து அமுதே - செந்தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற அழகியபெண்ணான திருமகளுக்கும் நுகர்தற்கு உரிய அமிருதமாயுள்ளவனே!—நின்னை காதலித்து - உன்னை விரும்பி, நினைக்கும் - (எப்பொழுதும் உன்னையே) நினைத்துள்ள, அருந்ததிதன் - அருந்ததி போன்றவளான இம்மங்கையினுடைய, உயிர் வாழ்க்கை - உயிர்வாழ்வு, நிலை பெற - நிலைபெறும்படி, அருளாய் - கருணைசெய்வாய்; (எ - று.)

களவொழுக்கவகைகளால் தலைமகளைக் கூடிநின்ற தலைமகன் அதனால் ஊரெங்கும் பழிபரவுதலை யறிந்து அப்பழிதூற்றலடங்குமாறு அவளைச் சில நாள் பிரிந்திருத்த லுண்டு; அது, 'ஒருவழித்தணத்தல்' எனப்படும். அங்ஙனம்அவன்பிரிந்துநின்றநிலையில் தலைமகள் பிரிவுத்துயரையாற்றாது மிக வருந்தாநிற்க, மீண்டுவந்த தலைமகனை நோக்கித் தோழி அத்தலைமகளது

வருத்தமிகுதியைக்கூறியது இது. இங்ஙனங் கூறுதலின் பயன், இவளை நீ வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று உணர்த்துதல். வேறுபரிகாரங்களாற் போக்கவொண்ணாத துன்பங்களுக்கெல்லாம் அமிருதசஞ்சீவிபோன்றுள்ள நீ, இவள் இங்ஙனம் வருந்தக் காணலாமோ? என்பாள்,'வினைக்கும்..........மருந்தன்ன தாளழகா' என்று விளித்தாள். 'செய்யதாமரையங்கனைக்கும் அருந்துஅமுதே' என்றது, நீ திருமகளிடத்துத் தலையளிசெய்து அவளை எப்பொழுதும் அகலாது மார்பில் வைத்துக்கொண்டுவாழ்தல் போலவே,இவளிடத்தும் தலையளிசெய்து இவளையும் என்றும் விட்டுப்பிரியாது உடன்கொண்டு வாழவேண்டு மென்று குறிப்பித்தவாறு. நின்னையன்றி வேறொன்றை யறியாத கற்புநலமுடையவளிவ ளென்பாள், 'நின்னைக்காதலித்துநினைக்கு மருந்ததி' என்றாள். இவளுக்கு நீ அருள்புரியாயாயின், இவள் நினதுபிரிவுத்துயரை ஆற்றாது இறந்துபடுவ ளென்பது, 'அருந்ததிதன்னுயிர்வாழ்க்கை நிலைபெற அருளாய்' என்றதனாற் புலனாம்.

பிணி - (உடலையும் உள்ளத்தையும்) பிணிப்பது என நோய்க்குக் காரணக்குறி; பிணித்தல் - கட்டுதல்: அஸ்வாதீநப்படுத்துதல், பீடித்தல். வீகின்ற வேதனை - இறக்கின்றகாலத்திலுண்டாகுந் துன்பம். எம்பெருமான் திருவடிகளை வழிபடுவார்க்குப் பிறவித்துயரில்லையாமாறு எல்லாக்கருமங்களும் ஒழிதலால், நோய்த்துன்பமும் முதுமைத்துன்பமும் மரணவேதனையும் இலவாதல்பற்றி, 'வினைக்கும் பிணிமூப்புக்கும் வீகின்ற வேதனைக்கும் மருந்தன்ன தாள்' எனப்பட்டது. அங்கநா என்ற சொல் - அழகிய அங்கங்களையுடையவளென்று பொருள்பெறும். செய்யதாமரையங்கனைக்கும், உம்மை - எச்சம். அமுதுபோன்றவனை 'அமுது' என்றது, உபசாரவழக்கு. அருந்ததி - வசிஷ்டமகாமுனிவரது மனைவி;இங்கு,அவள்போன்றகற்புடைய மங்கைக்கு உவமையாகுபெயர். அருந்ததி, பதிவிரதாதருமத்திற் சிறத்தலால், கற்புடைமாதர்க்கு உவமை கூறப்படுவள். ஏனையோரினும் இவட்குச் சிறப்பு, மற்றைய இடங்களில்மாத்திரமே யன்றி நக்ஷத்திரநிலையிலும் கணவனைவிட்டுப் பிரியாது உடனுறைதல்.

அழகப்பிரான் சிற்சிலசமயங்களில் ஐயங்காரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்காகின்றபொழுதே அவனைக்கிட்டி முத்தியின்பமனுபவிக்கும்படியான ஆசைகொண்ட அவரை அப்பெருமான் அப்பொழுதே தன்பக்கல் சேர்த்துக்கொள்ளாது மறைய, அதனாலுண்டான துயரத்தால் ஐயங்கார் அவனையே இடைவிடாது சிந்தித்துக்கொண்டு மிகவருந்த, அதுகண்ட அன்பர்கள் அவருடைய அத்தன்மையை எம்பெருமான்பக்கல் விண்ணப்பஞ் செய்து'இனி இவர்வருந்தாதபடி இவர்க்கு நிரந்தராநுபவந்தந்தருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். "மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்", "சிந்தைமற்றொன்றின்திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரானறியும்" என்றபடி முழுமுதற்கடவுளான திருமாலை யன்றிப் பிறப்பிறப்புத் துன்பமுடைய பிறிதொருதெய்வத்தைச் சிறிதும்பொருள்செய்யாத நிறையுடையவர் ஐயங்காரென்பது'நின்னைக்காதலித்துநினைக்குமருந்ததி' என்ற

தனால் வெளியாம். 'உயிர்வாழ்க்கை நிலைபெற அருளாய்' என்றது, இவரது வாழ்வு நினதுதிருவருளின்வழிப்பட்டுள்ளது என்றவாறு. விளியிரண்டனுள், முந்தியதன் குறிப்பு - இவரது வினைகளையும் வினைப்பயன்களையும் போக்கியருளவேண்டு மென்பது; இரண்டாவததனால், பெரியபிராட்டியாரைப்போலவே இவரையும் என்றும் உன்னைவிட்டுப்பிரியாதபடி சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டு மென்று குறிப்பித்தவாறு. (கக)

கஉ. நிலையாமையான வுடலுமுயிருநினைவுந்தம்மிற்
கலையாமையானங்கலக்குமுன்னே கங்கைவைத்தசடைத்
தலையாமையானனன்றாமரையான்றொழுந்தாளழக
னலையாமையானவன் மாலிருஞ்சோலை யடைநெஞ்சமே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - மனமே!—நிலையாமை ஆன உடலும் - நிலைத்திராமலழியுந்தன்மையுள்ள உடம்பும், உயிரும்—, நினைவும் - சிந்தனையும், தம்மில் கலையா - தம்நிலையினின்று கலையப்பெற்று [இறந்து], மையானம் கலக்குமுன்னே - சுடுகாட்டை அடைவதற்கு முன்னே,— கங்கை வைத்த சடை தலை ஆம் ஐ ஆனனன் தாமரையான் தொழும் தாள் - கங்காநதியைத்தரித்த சடைமுடியோடுகூடிய தலையையுடைய ஐம்முகனாகிய சிவபிரானும் தாமரைமலரில்தோன்றியவனான பிரமனும் வணங்கப்பெற்ற திருவடிகளையுடைய, அழகன் - அழகனும், அலை ஆமை ஆனவன் - திருப்பாற்கடலிலே கூர்மாவதாரமெடுத்தவனுமாகிய எம்பெருமானுடைய, மாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையை, அடை - சேர்வாய் [விரும்பி உட்கொண்டு தியானிப்பாய் என்றபடி]; (எ - று.)

இதுவும், இந்நூலின் முதற்செய்யுள்போல நெஞ்சைநோக்கி யுரைத்ததாம். "பயனல்லசெய்து பயனில்லை நெஞ்சே, புயன்மழைவண்ணர் புரிந்துறைகோயில், மயல்மிகுபொழில்சூழ்மாலிருஞ்சோலை, அயன்மலையடைவதுகருமமே" என்றார்நம்மாழ்வாரும். கலக்குமுன்னே அடைஎன இயையும்.

கலையா - செய்யாஎன்னும்வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம்; இதில்,'ஆ'என்ற விகுதியே காலங்காட்டும். தம்மில் கலையா என்பதற்கு - தமக்குள் [ஒன்றையொன்று] பிரியப்பெற்று என்றலு மொன்று. ஶ்மஶாநம் என்ற வடசொல், மயானம் என்றுவிகாரப்படும்; அது,திரிபுநயம் நோக்கி மையானமென முதற்போலிபெற்றது: "அஐ முதலிடை யொக்கும் சஞயமுன்" என்றார் நன்னூலார். சதாசிவமூர்த்தியாகிய சிவபிரானுக்கு, சத்தியோஜாதம் வாமதேவம் அகோரம் தத்புருஷம் ஈசாநம் என ஐந்துமுகங்க ளுண்டென் றறிக. ஆநநம் - வடசொல். தாமரையான் - திருமாலின் நாபித்தாமரைமலரில் தோன்றியவன். அலைஎன்பது - சினையாகுபெயராய், அலைகளையுடைய கடலை யுணர்த்திற்று; இப்பொதுப்பெயர்-இங்கே சிறப்பாய்ப் பாற்கடலைக் குறித்தது. இங்கு, அடைதல் - இடைவிடாதுநினைத்தல்; "மலர்மிசையேகினான்மாணடிசேர்ந்தார்"என்றவிடத்து 'சேர்தல்' என்பது போல.

சூரியகுலத்துப் பகீரதசக்ரவர்த்தி, கபிலமுனிவனது கண்ணின்கோபத் தீக்கு இலக்காகி உடலெரிந்து சாம்பலாய் நற்கதியிழந்த தனது மூதாதையரான சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரவரை நற்கதி பெறுவித்தற்பொருட்டு, நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து, கங்காநதியை மேலுலகத்திலிருந்து கீழுலகத்துக்குக்கொணர்கையில் அதனது வெகுவிசையாகப்பெருகிவரும் வெள்ளப் பெருக்கைத் தாங்கும் வல்லமை பூமிக்கு இல்லாமைபற்றிச் சிவபிரானைப் பிரார்த்திக்க, அப்பகீரதனதுவேண்டுகோளின்படி பரமசிவன் அந்நதியைத் தனதுமுடியிலேற்றுச் சிறிதுசிறிதாகப் பூமியில் விட்டனனென்பது,கங்கை தரித்த வரலாறு. (கஉ)

கங. நெஞ்சமுருக்கு முயிருருக்குந் தொல்லைநீள்வினையின்
வஞ்சமுருக்கும் பவமுருக்கும் வண்டுழாயழகர்
கஞ்சமுருக்குமலர்வாய்த்திருநண்பர் கஞ்சனுக்கு
நஞ்ச முருக்குவளையாழியன்னவர் நாமங்களே.

(இ - ள்.) கஞ்சம் - தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற, முருக்கு மலர் வாய் திரு - பலாசம்பூப்போன்ற [சிவந்த] வாயையுடைய திருமகளுக்கு, நண்பர் - மனமொத்த அன்புடைய கொழுநராய் அப்பெரியபிராட்டியாரை என்றும்விட்டுஅகலாதவரும், கஞ்சனுக்கு நஞ்சம் - கம்சனுக்கு விஷமானவரும், உரு குவளை ஆழி அன்னவர் - திருமேனிசிறத்தால் நீலோற்பலமலரையும் கடலையும் போன்றவருமான, வள் துழாய் அழகர் - செழிப்பான திருத்துழாய்மாலையைத் தரித்த அழகருடைய, நாமங்கள் - திருநாமங்கள்,— நெஞ்சம் உருக்கும் -(பக்தியோடு தம்மைஉச்சரிக்கும் அன்பர்களுடைய)மனத்தை(ப் பக்திமிகுதியால்) உருகச்செய்யும்; உயிர் உருக்கும் - (ஆநந்தாதிசயத்தால் அவர்களுடைய) உயிரை நெகிழப்பண்ணும்; தொல்லை நீள் வினையின் வஞ்சம் முருக்கும் - (அவர்களுடைய) தொன்றுதொட்டுவருகிற நீண்ட கருமங்களின் வஞ்சனையை அழிக்கும்; பவம் முருக்கும் - (அவர்களுடைய) பிறப்பை ஒழிக்கும்; (எ - று.)

இது, திருநாமமகிமை கூறியது; "குலந்தரும் செல்வந்தந்திடும் அடியார்படுதுயராயினவெல்லாம், நிலந்தரஞ்செய்யும் நீள்விசும்பருளும் அருளொடுபெருநிலமளிக்கும், வலந்தரும் மற்றுந்தந்திடும் பெற்றதாயினுமாயின செய்யும், நலந்தருஞ்சொல்லைநான்கண்டுகொண்டேன்நாராயணாவென்னும் நாமம்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.

தொல்லை நீள் வினை - பிறப்பு அநாதியாய்வருதலின் உயிரோற்செய்து சேர்க்கப்பட்டுக் காரணகாரியத்தொடர்ச்சியாய் அளவின்றிவருகின்ற கருமங்கள். அவ்வினைகள் தாம் பலிக்குங்காலம்வருமளவும் புலனாகாது உயிரைப்பற்றி மறைந்துநின்று அச்சமயம்வந்தவிடத்துச் சடக்கெனப்பயன் தந்து வெளிப்படுதலால், 'வினையின்வஞ்சம்' எனப்பட்டது. முருக்கும் - முருங்கு மென்பதன் பிறவினை ; மெலிவலியானது, பிறவினைக்குறி: முருங்குதல் - அழிதல். பிறப்புக்களுக்குக்காரணங்களாகிற கருமங்களுட்படப்

பிறப்புக்களையொழிக்கு மெனவே, இனிக் கருமவசத்தாற் பிறவாதபடி மீளா வுலகமாகிய முத்தியைத் தரு மென்றவாறும். பவம் - வடசொல். கஞ்சத் திரு என இயையும். முருக்குமலர் வாய் - நிறம்பற்றிய உவமை.

கம்சனைத் தவறாது எளிதில்அழித்தவரென்ற பொருளில், 'கஞ்சனுக்கு நஞ்சம்'என்றார். நஞ்சம்போன்றவரை 'நஞ்சம்' என்றது, உபசாரவழக்கு. உருக்குவளையாழியன்னவர் — "குன்றுமெகொழுமுகில் போற் குவளைகள் போற் குரைகடல்போல், நின்றுசெணமயில்போல் நிறமுடைய நெடுமால்" என்றார் பெரியாழ்வாரும். திருமேனிநிறத்தின் செய்ப்புக்குக் குவளைப்பூ வின்நிறத்தையும், அதன் இருட்சிக்குக் கடலின்நிறத்தையும் நிகரென்பர். குவளை - குவலய மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. குவளை என்று பதம் பிரித்து, கு - பூமியை, வளை - சூழ்ந்துள்ள, ஆழி - கடலை, அன்னவரென்று நலிந்துபொருள்கொள்வாரு முளர்.

இனி, 'நஞ்சமுருக்கும்வளையாழியன்னவர்' என்ற பாடத்துக்கு—கஞ் சனுக்குவிஷமாய்த்தோன்றியவரும் (உலகத்தை)வளைந்துள்ள கடலைப்போ ன்றவருமான எம்பெருமான் என்று பொருள்காண்க;உருக்கும்-தோன்றும்; உருத்தல் - தோன்றுதல். வளை ஆழி அன்னவர் - சங்கினையுடைய கடல் போன்றவருமாம். (கரு)

கசு. நாமங்களாவிநழுவுந்தனையுநவின்றவரைத்
தாமங்களாவிமனத்துள்வைப்பார் தண்டலையினகிற்
றாமங்களாவிமணநாறுமாலிருஞ்சோலையன்பர்
சேமங்களாவின்கனியனையார்பதஞ்சேருவரே.

(இ - ள்.) நாமங்கள் - (அழகருடைய) திருநாமங்களை, ஆவி நழுவும் தனையும் நவின்று - உயிர் (உடலைவிட்டு) நீங்குமளவும் [தாம்இறக்குமளவும்] உச்சாரணஞ்செய்து, அவரை - அப்பெருமானை, தாம்—, அங்கு - அவ்விட த்திலே [திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே], அளாவி - அடைந்து பற்றி, மனத்துள் வைப்பார் - தம்மனத்திற்கொண்டு தியானிப்பவர்கள்,—தண்ட லையின் - சோலைகளிலே, ஆவி - குளங்கள், அகில் தூமங்கள் மணம் நாறும்- (தம்மிடத்துநீராடுகிற மாதர்கள் கூந்தல்முதலியவற்றிற்கு ஊட்டிய) அகிற் புகைகளின்நறுமணம்வீசப்பெற்ற, மாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற, அன்பர் - (எல்லாவுயிர்களிடத்தும்) அன்பு டையவரும், சேமம் - (அவ்வுயிர்கட்கெல்லாம்) பாதுகாப்பாயுள்ளவரும், களாவின் கனி அனையார் - (திருமேனியின்கருநிறத்தால்) களாப்பழத்தை யொத்தவருமாகிய அப்பெருமானுடைய, பதம் - திருவடிகளை, சேருவர் - சேர்வார்கள்; (எ - று.)

திருமாலிருஞ்சோலைமலையெம்பெருமானை மனத்திற்கொண்டு தியா னித்து வாக்கினால் அவனதுநாமோச்சாரணஞ்செய்து மெய்யினால் அவனை வணங்கித் தொண்டுபூண்டொழுகுபவராகி இங்ஙனம் திரிகரணங்களாலும் வழிபடும் அடியார்கள், அப்பெருமானுடையதிருவருளால் அவனடியிற்சேர்வ

ரென்பதாம். 'திருவடியே வீடாயிருக்கும்' என்னுங் கொள்கைபற்றி, 'பதஞ் சேருவர்' என்றார். இனி, பதம் - ஸ்தாநமாகிய பரமபதத்தை, சேர்வர் எனினுமாம். அவ்வரை, அங்கு எனச் சுட்டுப்பெயர்கள் - அன்பர், திருமாலிருஞ்சோலை என்ற இயற்பெயர்களின் முன் வந்தன; செய்யுளாதலின்: "செய்யுட்கு எற்புழி" என்பது, நன்னூல்.

தாம், அங்கு என்றவற்றை அசையாகவுங் கொள்ளலாம். தண்டலை - தண் தலை என்று பதம்பிரிந்து, குளிர்ச்சியான இடத்தை யுடையது என்று காரணப்பொருள்பெறும்; பண்புத்தொகையன்மொழி. அகில்தூமம், வாவியில் நீராடும் மகளிரது கூந்தல்முதலியவற்றில் முன்புஊட்டப்பெற்றது. அவர்கள் நீராடும்போது அந்நறும்புகை சம்பந்தப்பட்டதனால், வாவியின்நீர் அந்தமணம்நாறும் என அகிற்புகையின்பரிமளமிகுதி கூறியவாறு. இனி, 'ஹவிஸ்' என்ற வடசொல்லின் விகாரமான 'அவி' என்பது திரிபுநோக்கி 'ஆவி'என நீட்டல்விகாரம் பெற்றதென்று கொண்டு, சோலைகளிலே அகிற்புகைகளும் (வைதிகர்கள் யாகஞ்செய்கின்ற ஓமாக்கினியினின்று எழுகிற தூமங்களின்) ஹவிர்வாசனையும் நாறுகிற மாலிருஞ்சோலை யென்றலுமொன்று; ஆவிமணம் - மந்திரபூர்வமாக வைதிகாக்கினியில்ஓமஞ்செய்கிற நெய்முதலிய தேவருணவின் பரிமளம்: 'ஆவிமணநாறு மாலிருஞ்சோலை' என்பதை, "மாடுயர்ந்தோமப்புகைகமழூர் தண் திருவல்லவாழ்"என்ற திருவாய்மொழியோடு ஒப்பிடுக. இனி, தூமம் கள் ஆவி என்று பதம்பிரித்து, சோலைகளிலே அகிற்புகையும் தேனும் ஹவிஸ்ஸும் மணம்வீசு மென்னலுமாம். மகாப்பிரளயமாகிய ஆபத்காலத்திலே எல்லாவுயிர்க்கும் தாம் ஓர்அரணாக அவையனைத்தையும் வயிற்றில்வைத்துப் பாதுகாத்தமைபற்றி, எம்பெருமான் 'சேமம்' எனப்பட்டனர்; இனி, சேமம் - இன்பமயமானவரெனினுமாம். களாவின்கனி - பெருமானுக்குத் திருமேனிநிறத்தில் உவமம்; "களங்கனிவண்ணா கண்ணனே" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். (கச)

கரு. சேராதகாதநரகேழ்தலைமுறைசேர்ந்தவர்க்கும்
வாராதகாதம்வசைபிணிபாவ மறிகடன்முன்
றூராதகாதங்கடூர்த்தானை மாலிருஞ்சோலையிற்போ
யாராதகாதலுடன்பணிவீ ரென்னழகனையே.

(இ - ள்.) ஆராத காதலுடன் - அடங்காத [போதுமென்று திருப்தி கொள்ளாத] அன்புடனே,—மாலிருஞ்சோலையில் போய் - திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்குச் சென்று,—முன் - முன்பு [ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே], மறிகடல் - அலைகள்மடங்கியடிக்கப்பெற்ற கடலிலே, தூராத காதங்கள் தூர்த்தானை - (எவராலும் எந்நாளிலும்) தூர்க்கப்படாத அநேககாததூரமளவும் (குரங்குகளைக்கொண்டு மலைகளைக்கொணர்ந்துபெய்து) நிரப்பி அணைகட்டியவனை, என் அழகனை - எனது தலைவனாகிய அழகப்பெருமானை, பணிவீர் - வணங்குங்கள்; (அங்ஙனம் வணங்கினால்),—ஏழ் தலைமுறை சேர்ந்தவர்க்கும் - (முன்னுவது பின்னுவது) எழுதலைமுறை (உங்களைச்) சேர்ந்தவர்களுக்கும், தகாத நரகு சேரா - தகுதியற்ற [கொடிய]நரகங்கள் தொடர

மாட்டார்; அகாதம் வசை பிணி பாவம் வாராது - ஆழமான [கடப்பதற்கு அரிய] பழிப்பும் நோயும் தீவினையும் நேரிடாது; (எ - று.)

ஒன்பதாஞ்செய்யுள்போல இதுவும் உலகத்தார்க்கு உபதேசித்தது. ஒருசந்ததியிலே ஒருவர் எம்பெருமானைச் சரண்புகுந்தால், அவர்க்கேயன்றி அவரது முன்பின்பரம்பரையோர்க்கும் அதன்நற்பயன் விளையு மென்பது கருத்து: (திருப்பல்லாண்டில் "ஏழாட்காலும்பழிப்பிலோம்நாங்கள்" என்றவிடத்து 'ஒருஸந்தாநத்திலே ஒருவன் அநந்யப்ரயோஜநனானால், அவனைப் பற்ற, பகவத்ப்ரபாவம் ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவுஞ் செல்லக் கீழும் மேலும் வெள்ளமிடும்' என்கிற வியாக்யாநவாக்கியம் உணரத்தக்கது.) எழுதலைமுறை சேர்ந்தவர்க்கும் சேராவெனவே, இவர்க்குச்சேரா வென்பது சொல்லவேண்டாதாயிற்று ; உம்மை - இறந்ததுதழுவியஎச்சம். இனி, பரம்பரையாகத் தீவினையையேசெய்யும் இயல்பினராய்க் கொடியநரகங்களை எழுதலைமுறை சேர்ந்தவர்களும் திருமாலிருஞ்சோலையிற்போய் அழகனைப் பணிவராயின், பின்பு அவர்க்கு அந்நரகங்கள் அமையா என்று உரைத்தலு மொன்று; இப்பொருளில், உம்மை - இழிவுசிறப்பு.

நரகு - நரக மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இந்தப் பால்பகாஅஃறிணைப்பெயர், இங்குப் பன்மையாய்ப் பலவகைநரகங்களை யுணர்த்துதலால், 'சேரா' என்ற பலவின்பால்முற்றைக் கொண்டது. 'நரகுசேரா' என்றாரேனும், அவர்கள் நரகஞ்சேரார் என்பதே கருத்து. அகாதம், பாபம் - வடசொற்கள். வசை பிணி பாவம் வாராது - பன்மையொருமைமயக்கம்; (தனித்தனி) வாராது எனக. அகாதம் - வஞ்சகமுமாம். 'தகாதவசை' என்ற பாடத்துக்கு - முதலடியில் அகாதம் நரகு சேராது என்று பிரித்து, ஆழமாகிய நரகக்குழி வாய்த்திடாது என்று உரைத்து, இரண்டாமடியில் தகுதியற்ற வசைபிணிபாவங்கள் வாரா எனக.

மறிகடல் - வினைத்தொகை. முன் - காலமுன். இனி, ஏழனுருபெனக் கொண்டு, கடல்முன் - கடலிலே எனினுமாம்; "கற்றார்முற் றோன்றா கழிவிரக்கம்" என்றவிடத்துப் போல. காதம் - ஏழரைநாழிகை வழித்தூரம். இராமசேதுவின் அகலநீளங்களின் மிகுதி விளங்க, 'தூரதகாதங்கள் தூர்த்தான்' என்றார். "எய்தயோசனையீண்டொரு நூறினை, யையிரண்டினகலமமைந்திடச், செய்ததாலனை" என்ற கம்பராமாயணத்தால், அதன் அளவை உணர்க. 'ஆராதகாதலுடன்' என்றதை, மத்திமதீபமாக, முன்நின்ற 'போய்' என்றதனோடும், பின்நிற்கும் 'பணிவீர்' என்பதனோடுங் கூட்டுக.

[பாங்கிவிடுதூது.]

கசு. அழக்கன்றியகருங்கண்ணிக்குக்கண்ணியளித்திலரேல்
வழக்கன்றிமுன்கொண்டவால்வளைகேளு மறுத்ததுண்டேற்
குழக்கன்றின்பின்குழலூதலங்காரர்க்குக் கோதைநல்லீர்
சழக்கன்றில்வாய்பிளந்தானுய்யலாமென்றுசாற்றுமினே.

(இ - ள்.) கோதை நல்லீர் - பூமாலைபோலும் மெல்லியலாரான மாதர்களே!—அழ கன்றிய கருங் கண்ணிக்கு-(கண்ணீர்விட்டு) அழுதலினாற் கன்

றிப்போன கருமையான கண்களையுடைய இம்மகளுக்காக, கண்ணி அளித்திலர் எல் - (தலைவர்) தமது மாலையைக் கொடாராயின், வழக்கு அன்றி முன் கொண்ட வால் வளை கேளும் - நியாயமாகவன்றி முன்பு (இவளிடமிருந்து) வலியக் கவர்ந்துகொண்ட ஒள்ளிய வளையல்களை (த் தரும்படி) கேளுங்கள்; மறுத்தது உண்டு எல்-(அவற்றையுந் தாராது அவர்) தடைசொல்வதுண்டானால்,—குழ கன்றின் பின் குழல் ஊது அலங்காரர்க்கு - இளமையான கன்றுகளின்பின்னே புல்லாங்குழலையூதிச்சென்ற அழகப்பிரானாகிய அத்தலைவர்க்கு,—சழக்கு அன்றில் வாய் பிளந்தால் உய்யல் ஆம் என்று சாற்றுமின் - குற்றத்தையுடைய அன்றிற்பறவையின் வாயைக் கிழித்துவிட்டால்தான் இவள்பிழைத்தல்கூடும் என்று சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி அப்பிரிவுத்துயரைப் பொறுக்கமாட்டாமல் நள்ளிரவிலுமுட்படத் துயில்கொள்ளாது அன்றிலின்குரல் கேட்கும்போதெல்லாம் மரணவேதனையுற்றுக் கைவளைகள்கழன்றுகீழ்விழும்படி உடல் மெலிந்து கண்கலங்கி அழுதபடியே யிருக்க, அந்நிலைமையைக் கண்டுவருந்திய செவிலித்தாய், அத்தலைவியின்தோழியரைநோக்கி இங்ஙனஞ்சொல்லி, அவர்களைத் தலைவனிடத்துத் தூதுசெல்லுமாறு வேண்டுகிறாளென்க. "இயம்புகின்ற காலத்து எகினம் மயில் கிள்ளை, பயம்பெறுமேகம் பூவை பாங்கி—நயந்தகுயில், பேதைநெஞ்சம் தென்றல் பிரமரம் ஈரைந்துமே, தூதுரைத்து வாங்குந் தொடை" என்ற இரத்தினச்சுருக்கத்தால், தூதனுப்பப்படுதற்குஉரிய பொருள்களை உணர்க. பிரிந்ததலைவன் வருமளவும் ஆறியிருக்கவொண்ணாதே அவன்வரவுக்குப் பிறர் விரைந்து ஆள்விடும்படி யாயிற்று, ஆற்றாமைமிகுதி. தலைமகனைப்பிரிந்துவருந்துகின்ற நிலையில் அவன் தரித்த மாலையையாயினும் பெற்றால், அதுகொண்டு தலைமகள் ஒருவாறு தணிந்திருத்தல்கூடு மாதலால், அது, முதலில் வேண்டப்பட்டது. தலைவனது பிரிவு தலைவிக்கு மெலிவைவிளைத்து அவள்கையினின்று வளைகள்கழன்றுவிழும்படிசெய்ததைஅத்தலைவன்மேலேற்றி,'முன்கொண்டவால்வளை' என்றாள். ("கைப்பொருள்கள்முன்னமேகைக்கொண்டார் காவிரிநீர்,செய்ப்புரளவோடுந் திருவரங்கச்செல்வனார்," "எம்மானார் என்னுடைய,கழல்வளையைத் தாமும் கழல்வளையேயாக்கினரே" என்பன, நாச்சியார்திருமொழி). 'அதனைத் தரும்படி கேளும்' என்றது, பிரிந்தகாலத்திலே கைவளைகழலுமாறு இவட்குநேர்ந்த உடல்மெலிவு இனித் தணிந்து அவ்வளைகழலாதவண்ணம் மகிழ்ச்சியால் உடல்பூரிக்கும்படி மீண்டுவந்து இவளோடு கலந்திடுமாறு அத்தலைவனை வற்புறுத்துங்க ளென்றபடி. தம்மையேகதியாகக்கொண்ட ஒருபெண்ணினது கைப்பொருளைக் கவர்ந்துகொள்ளுதல் நீதியன்றாதலால், 'வழக்கன்றி முன்கொண்ட வால்வளை' எனப்பட்டது.

அன்றிலென்பது, ஒருபறவை. அது, எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணைபிரியாதிருக்கும். கணப்பொழுது ஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப்பொறாமல் ஒன்றையொன்று இரண்டுமூன்றுதரம் கத்திக்கூவி அதன்பின்புந்தன் துணையைக்கூடாவிடின்உடனேஇறந்துபடும்.

இதனை வடநூலார் க்ரௌஞ்சம் என்பர். ஆணும்பெண்ணுமான அந்த அன்றிற்பறவை இணைபிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாயலகைக் கோத்துக்கொண்டு உறங்கும்பொழுது அவ்வுறக்கத்திலே வாயலகு தன்னில்நெகிழ்ந்தவளவிலே துயிலுணர்ந்து அப்பிரிவைப்பொறாமல் மெலிந்து பெருந்தொனியாகக்கத்துகின்ற மிகஇரங்கத்தக்க சிறுகுரல் காமோத்தீபகமாய்ப் பிரிவாற்றாமைத்துயரை வளர்த்துப் பிரிந்தகாமுகரை மிகவருத்தும்; ஆதலால், அந்தஅன்றில் கத்தாதபடி அதன்வாயைப் பிளந்துவிட்டாலன்றி இவள்உய்யாள் என்று சொல்லுங்க ளென்றாள். ("புள்ளின்பகுவாயது போலனி, விள்ளுங்குயில்வெவ்வியவாய்கிழியாய்" என்ற பாகவதத்தோடு இதனை ஒப்பிடுக.) துணைவனின்றித் தனிமையாயிருக்கிறசமயத்திலே மெல்லியலாளான தலைவியைச் சிறிதுங்கண்ணோட்டமின்றித் தன்குரலால்வருத்தும் பிழைபாடுடையது அன்றி லென்பாள், 'சழக்கன்றில்' என்றாள். தம்மைச் சார்ந்த அநபாயிகளான எளியார் மிகவருந்தும்படி அவரை வாயினால் வருத்துங் குற்றவாளிகட்குத் தலைவர்செய்யத்தக்க தண்டனை அவ்வாயைப் பிளத்த லென்க.

கன்றின்பின் குழலூதியது, கிருஷ்ணன் இடையர்தலைவனான நந்தகோபன்மகனாகத் திருவாய்ப்பாடியில்வளர்ந்த இளமையி லென்க. அப்பொழுது, பிராயம்முதிர்ந்த இடையர்கள் பசுக்களைமேய்க்க, சிறுபிள்ளையான கண்ணன் இடைச்சாதிப்பிள்ளைகளுடனே சேர்ந்து கன்றுகளை மேய்த்தனன். பலஇடங்களிற் பரவிமேய்கின்ற ஆன்கன்றுகளை ஒருங்குசேர்த்தற்பொருட்டும், அவற்றை மகிழ்வித்தற்பொருட்டும், கண்ணன் மிகஇனிதாக வேய்ங்குழலூதியமை, பிரசித்தம். எளியகன்றுகளினிடத்துமுட்பட வாத்ஸல்யமுடையராய் அவற்றைவிடாதுதொடர்ந்து களிப்பிக்கும் இயல்புடையவர்க்கு, தம்மையேஅடுத்த ஒருபெண்ணை இங்ஙனம் உபேக்ஷித்தல் தகுதியோ? என்பதுபட, 'குழக்கன்றின்பின்குழலூதலங்காரர்க்கு' எனப்பட்டது.

வால் வளை - வெண்மையான சங்கவளையல்களுமாம். குழ - இளமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "மழவும் குழவும் இளமைப்பொருள" என்பது தொல்காப்பியம். கன்று - இளமைப்பெயர்; இது, பசுமுதலியவற்றிற்கு உரியது. நல்லாளென்று இலக்குமிக்கு ஒருபெயராதலால், அதன்பன்மையாகிய நல்லாரென்பது, பெரும்பாலும் மாதரை யுணர்த்தும்: நற்குண நற்செய்கைகளையும் அழகையு முடையா ரென்க. சழக்கு - பேதையுமாம்.

ஐயங்காரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமான் மறைந்தவளவிலே, அவனது நிரந்தராநுபவத்தைப் பெறவிரும்பிய அவர் அப்பிரிவாற்றாமையாலும் தம்மை வருத்தக்கடவனவான லௌகிக பதார்த்தங்களைக்குறித்தும் மிகவருந்த, அந்நிலைமையை நோக்கிய அவரிடத்துப் பரிவுடையரான ஞானிகள், அவரதுசுகதுக்கங்களைத் தமதுசுகதுக்கங்களாகக் கொள்ளும் மனமொத்த அன்பர்களை நோக்கி 'இவரது இந்நிலைமையை நீங்கள் எம்பெருமான்பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்து இவர்க்கு அவனது ஸதா ஸாந்நித்யம் கிடைக்குமாறு செய்யலாகாதோ?' என்று தூண்டுதல், இதற்கு

உள்ளுறைபொருள். ஸ்வாபதேசத்தில், 'கண்ணழகென்பது, ஜ்ஞாநவைல க்ஷண்யத்தை' என்றனர் ஆன்றோர். கரியதிருமேனியையுடைய கண்ணபிரான்பக்கல் ஈடுபட்டுத் தந்மயமாகியஞானம் இப்பிரிவுத்துயரால்நிலைகுலையப்பெற்றன ரிவ ரென்பார், 'அழுக்கன்றியகருங்கண்ணி' என்றார். கண்ணியளித்திலரேல் - தமதுநிரதிசயஆநந்தத்தைத் தந்தருளாராயின் என்றபடி. ('வளையென்பது, அநந்யார்ஹதாசிஹ்நத்தை' என்பர் ஸ்வாபதேசத்தில்.) 'வழுக்கன்றி முன்கொண்ட வால்வளை கேளும்' என்றது, ஸ்வாதந்திரியமின்றி எம்பெருமானுக்கே பாதந்திரராயிருக்கும் இவரதுநிலைமை பிரிவாற்றுத்துயரால் நிலைகுலைகின்றது: அது அங்ஙனமாகாதபடி எம்பெருமானைக் கொண்டு செய்விக்கவேண்டுமென்றவாறு. வால்வளை — சுத்தமான பாரதந்திரியம். ('வாடை அன்றில் தென்றல் முதலான பாதகங்க [ளாயுக] ளென்பது, ஸ்மாரகத்வேந அஸஹ்யங்களான லௌகிகபதார்த்தங்களை' என்பது, ஸ்வாபதேசவுரை.) தம்மைப்போலப் பிரிந்துவருந்துவாரது அரற்றொலியைக் கேட்குமிடத்து உய்யக்கடவரல்ல ரிவரென்பது, ஈற்றடியில் வெளியாம். விவரம், வல்லார்வாய்க் கேட்டுஉணர்க.

'கண்ணிக்குக் கண்ணி யளித்திலரேல்' என்றவிடத்துச் சொன்னயம் கருதத்தக்கது; சொற்பின்வருநிலையணி. (கசு)

[தலைமகளது மடலூர்தற்றுணிவைத் தோழி செவிலிக்கு உணர்த்தல்.]

கஎ. சாற்றுக்கரும்பனைக்கூற்றென்னு மாசைத்தமிழ்மலயக்
காற்றுக்கரும்பனையுங் கண்படா ளலங்காரற் கண்ட
ரேற்றுக் கரும்பனையக்கொங்கையாள்கொண்டவின்னலுக்கு
மாற்றுக்கரும்பனையல்லாதுவேறுமருந்தில்லையே.

(இ - ள்.) (இம்மங்கை),— சாறு கரும்பனை - இரசமுள்ள கரும்பை வில்லாகவுடையவனான மன்மதனை, கூற்று என்னும் - யமனென்றுசொல்வாள்; ஆசை தமிழ் மலயம் காற்றுக்கு - (எல்லாராலும்) விரும்பப்படுவதும் தமிழ்வளர்ந்தஇடமான பொதியமலையினின்று தோன்றுவதுமான தென்றற்காற்றுக்கு, அரும்பல் னையும் - அதுசிறியதாகவீசும்போதெல்லாம் வருந்துவாள்; கண்படாள் - (நள்ளிரவிலும்முட்படத்) துயில்கொள்ளாள்; (ஆகவே).— அண்டர் ஏற்றுக்கு - தேவர்களிற் சிங்கம்போன்றவனாகிய, அலங்காரற்கு - அழகப்பிரான்விஷயமாக, அரும்பு அனைய கொங்கையாள் கொண்ட - கோங்கரும்பை[அல்லது தாமரையரும்பை] (வடிவில்) ஒத்த தனங்களையுடையவளான இவள் கொண்ட, இன்னலுக்கு - துன்பத்துக்கு, மாற்று - பரிகாரம், கரும் பனை அல்லாது - கரிய பனைமடலை யூர்தலே யல்லாமல், வேறு மருந்து இல்லையே - (இக்காதல்நோயைத்தீர்ப்பதற்கு) வேறு எப்பரிகாரமும் இல்லைபோலும்; (எ - று.)—ஈற்றுஏகாரம் - இரக்கம்; இல்லையோ? என வினாவுமாம்.

தலைமகனும் தலைமகளும் தெய்வவசத்தால் ஏகாந்தமான ஓரிடத்திலே சந்தித்து ஒருவர்பக்கல் ஒருவர் காதல்கொண்டு கொடுப்பாரும் அடுப்பாரு

மின்றித் தமதுவிருப்பத்தின்படி களவுப்புணர்ச்சிபுணர்ந்து பிரிந்தபின்பு அவ்வாற்றாமைமிஞ்சி அதனால் நாணம்முதலியன அழிந்து இவர்களுள் ஒருவர் மற்றொருவரது வடிவத்தையும் ஊரையும் பேரையும் தமதூரையும் பேரையும் ஒருபடத்திலெழுதி அச்சித்திரபடத்தைக் கையிற்கொண்டு பனைமடலினால் ஒருகுதிரையுருச்செய்வித்து அதன்மீது தாம் ஏறி அதனைப் பிறரால் இழுப்பித்து வீதிவழியே பலருங்கூடும் பொதுவிடங்களி னெல்லாஞ் செல்லுபவராவர்; இது, மடலூர்த லெனவும், மடன்மாவேறுத லெனவும் படும். இதற்குப் பயன் - இவரது இக்கடுந்தொழிலைக் கண்டு அதனால் இவரது பெருவேட்கையை யுணர்ந்து உறவினராயினும் அரசனாயினும் வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துவைக்கப்பெறுதலாம். இம்மடற்றிறம், ஆடவர்க்கே பெரும்பாலும் உரியது. அளவுக்குமிஞ்சின ஆசையின் மிகுதியால், மகளிர்க்கும் சிறுபான்மை வரும். அன்றியும், மடலூர்தல் ஆடவர்க்கேஉரிய தென்றும், மடலூர்வேனென்று சொல்லுதல் இருபாலார்க்கு முரிய தென்றும் உணர்க. இங்குக்கூறிய இது, தலைவியின் மடற்றிறம். பிரிவாற்றாதுவருந்துந் தலைமகள் காதல்மிகுதியால் நாணந்துறந்து மடலேறத்துணிவதைக் கண்ட தோழி, இவளை இங்ஙனம் வரம்புகடக்கவிடலாகா தென்று சிந்தித்து அவளது அந்நிலைமையைச் செவிலித்தாய்க்குக் கூறுதல், இச்செய்யுளிற்குறிக்கப்பட்ட விஷயம். இதன்பயன், அச்செவிலித்தாய் இவளுடையகாதலை உரியபடி நற்றாய்க்குஉணர்த்த, அவள் தந்தைக்குக்கூறிமணஞ்செய்விப்பளென்பது.

இனி, இப்பாட்டுக்கு - தோழி தலைவிக்கு இனி மடலே பொருளென மதித்ததாகவுந் துறைகொள்ளலாம்.

சாற்றுக்கரும்பனைக் கூற்றென்னும் - தனக்குநேர்ந்த காதல் மரணவேதனையை விளைத்தலால், இவள், காதற்கடவுளான காமனை யமனென்று அஞ்சி வெறுப்பளென்க. தென்திசையிலிருந்து வருங் காற்றாகிய தென்றலை, பரதகண்டத்திலே தென்னாடாகிய பாண்டியநாட்டிலே யுள்ள மலயபருவதமெனப்படுகின்ற பொதியமலையிலிருந்து தோன்றிவருவதாகக் கூறுதல், கவிசமயம்; 'மலயமாருதம்' என அதற்கு ஒருபெயர் வழங்குதலுங் காண்க. வடதிசையிலிருந்து தென்திசைக்கு வந்த அகத்தியமகாமுனிவர் பொதியமலையிலே வீற்றிருந்து பேரகத்தியம் சிற்றகத்தியம்என்ற தமிழிலக்கணநூல்களை இயற்றித் தமதுமாணாக்கர்கட்குப் போதித்துத் தமிழ்ப்பாஷையைச் சீர்திருத்தி வளர்த்ததனால், அம்மலை, தமிழ்வளர்ந்தஇடமெனப்படும். பிறர்க்குஇன்பத்தைத்தருவதான இளந்தென்றல் இனிது வீசும்பொழுதெல்லாம் இவள் வருந்துகின்றாளென்பாள், 'ஆசைத்தமிழ்மலயக்காற்றுக்கு அரும்பல்லையும்' என்றாள். கூடினோர்க்குஇன்பந்தரும் பொருள்களெல்லாம், பிரிந்தார்க்குத் துன்பம்விளைக்குமென்க. அண்டரேறு - விலங்குகளுக்குள் அரசாகிய சிங்கம்போலத் தேவர்களில் தலைமைபெற்ற ஆதிதேவனென்க; சிங்கம் காளை யானை முதலிய சிலசொற்கள், ஆடவரிற் சிறப்பை யுணர்த்துவனவாக வழங்கும். 'அலங்காரற்கு'. 'அண்டரேற்றுக்கு' என்பன - தலைவனது அழகின்மிகுதியையும், தலைமையையும் உணர்த்தும். பனைமடற்குதிரையேறுதலை 'பனை' என்றது, மும்மடியாகுபெயர்.

அரும்பல் என்ற தொழிற்பெயர் - ஆகுபெயராய், அரும்பும்பொழுதை யுணர்த்திற்று. அரும்ப லையும் என்று எடுத்து, அரும்புந்தோறும் வருந்து வா ளெனினும் அமையும்; இவ்வுரைக்கு, திரிபுக்காக நகரம் ணகரமாக் கொள்ளப்பட்டதென வேண்டும். இனி, காற்று உக்கு அரும்பல் என்று பதம்பிரித்து, தென்றல் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுதலுக்கு என்று உரைப் பாரு முளர். கண்படுதல் - கண்மூடியுறங்குதல். அண்டம் - வானம், மேலு லகம்: அதிலுள்ளவர், அண்டர். ஏறு - சிங்கத்தின் ஆண்மைப்பெயர். ஏறு போன்றவனை 'ஏறு' என்றது, உபசாரவழக்கு. 'அரும்பனையக்கொங்கை' என்றவிடத்து, ககரவொற்று - விரித்தலென்னுஞ் செய்யுள்விகாரத்தால் வந்தது; அது இல்லாவிடின், கட்டளைக்கலித்துறைக்கு உரிய வெண்டளை சிதைதல் காண்க: அன்றி, பெயரெச்சத்தின்முன் வலிமிக நியாயமில்லை.

'ஆசைத்தமிழ்மலயக்காற்று' என்றது, மலயமலையில்வளர்ந்த தமிழ்ப் பாஷைபோலவே அதிலுண்டான தென்றற்காற்றும் மிகஇனியதாய்ப் பல ரும்விரும்பத்தக்க தென்ற குறிப்பு ; (எனவே, இங்கு இந்நூலாசிரியரது பாஷாபிமானம் விளங்கும்.)

ஐயங்காரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமான் மறைந்த வளவிலே, அவனது நிரந்தரானுபவத்தில் அபேக்ஷையுடைய இவர், ஸ்வதந் திரனான அவன் மீண்டும் தானாகவந்து தம்மைச்சேர்த்துக்கொண்டருளுங் காலத்தின் வரவை எதிர்நோக்கிப் பொறுத்து மார்ஜாரகிசோரநியாயத் தால் பரதந்திரராய் ஆறியிருப்பது தகுதியாக, தமதுஅவாவின்மிகுதியால் அத்தன்மைகுலைந்து, எவ்வாற்றாலாயினும் தாம் முயன்று அவனது ஸாந்நித் யத்தைப் பெறுதற்கு விரைய, அத்தன்மையைக் கண்ட அன்பர்கள், அவர் பக்கல் பரிவுடையாரான பெரியோர்க்கு அந்நிலைமையை எடுத்துஉரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். மன்மதன் தென்றல் முதலிய லௌகிகபதார் த்தங்களைக்குறித்து இவர் அஞ்சுதலும், வெறுத்தலும், முன்னிரண்டுவாக்கி யங்களிற் புலனும். கண்படாள் - கருமமேகண்ணான இவர் அதில் எப் பொழுதும் கண்விழிப்பு [ஜாக்கிரதை] உடையாராயேயிருப்ப ரென்றபடி. அரும்பனைய கொங்கையாள் - மேன்மேல்வளரக்கடவதான பக்தியை யுடைய இவரென்க. அப்ரஸ்துதத்தில் 'கொங்கை' என்றது, ஸ்வாபதே சத்தில் பக்தியாம். மகளிருறுப்பாய்ச்சிறக்கிற இது, அடியார்க்கு இலக்கண மாய்ச்சிறக்கிற அதனைக் குறிப்பிக்கும். தலைவனைச்சேர்ந்து அநுபவித்தற்கு உபகரணமாதல், இரண்டுக்கும் உண்டு. மடலூர்தலுக்கு ஸ்வாபதேசம்-பார தந்திரியத்தைவிட்டு ஸ்வாதந்திரியத்தை மேற்கொண்டு ஸாதநாநுஷ்டானஞ் செய்தல். இவரதுபாரதந்திரியநிலைகுலையாதபடி எம்பெருமான் ஸாந்நித்யந் தந்தருளுமாறு செய்விக்கவேண்டுமென்று உணர்த்துதல், இங்ஙனம் உரைத் தலின் பயனும். பிறவும் ஆய்ந்துஉணர்க.

இனி, இரண்டாமடியில், அரும்பு அனையும் என்று பதம்பிரித்து, அத ற்கு - (எள்ளளவு கடுகளவு தினையளவு என்றாற்போல) அரும்பினவ்வளவும் என்று பொருள்கொண்டு, இனிய தென்றலினாற் சிறிதளவும் துயில்கொள்

ளாள் என்று உரைப்பாருமுளர்; அது, திரிபுநயத்துக்குப் பொருந்தாது: மூன்றுமடியிலும் அரும்புஎன்பது அப்பொருளதேயாதல் காண்க. திரிபுயமகங்களுள் ஓரடியிற்கூறியவாறு மற்றோரடியிலும் பொருள்கூறுதல் இலக்கணமன்றென்றும், அங்ஙனங்கூறினால் கவிசமத்காரங் கெடுமென்றும் உணர்க.

கஅ. மருந்துவந்தார்தொழுமாலிருஞ்சோலைமலையழக
ரருந்துவந்தாரணியென்றயின்றா ரடலாயிரவாய்
பொருந்துவந்தார்பணிப்பாயார் விதுரன்புதுமனையில்
விருந்துவந்தா ரடியார்க்கில்லை நோயும்வெறுமையுமே.

(இ - ள்.) தாரணி - பூமியை, அருந்துவம் என்று - உண்போமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு, அயின்றார் - உண்டருளியவரும்,—அடல் - வலிமையையுடையதும், ஆயிரம் வாய் பொருந்து - ஆயிரம்வாய்கள் பொருந்தியதும், வந்து ஆர் - காற்றை உணவாகக்கொள்வதுமான, பணி - (ஆதிசேஷனென்னும்) பாம்பாகிய, பாயார் - சயனத்தையுடையவரும்,—விதுரன் புது மனையில் - விதுரனது புதிய மாளிகையில், விருந்து வந்தார் - விருந்ினராக வந்தருளியவருமாகிய, மருந்து உவந்தார் தொழும் மாலிருஞ்சோலை மலை அழகர் - அமிருதத்தை விரும்பியுண்டவரான தேவர்கள் வணங்கப்பெற்ற திருமாலிருஞ் சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற அழகருடைய, அடியார்க்கு - தொண்டர்களுக்கு, நோயும் வெறுமையும் இல்லை - பிணியும் தரித்திரமும் (ஒருநாளும்) உளவாகா; (எ - று.)

என்று, எம்பெருமான் திருவடிக்கு ஆட்படுதலின் பயன் கூறியவாறு. அவனடியார் அவனருளால் எல்லாசெல்வமும் நிறைந்து அரோகத்ருடகாத்திரராய் வாழ்வ ரென்க.

மருந்து - சாவாமருந்து. உவத்தல் - விரும்புதல்; இங்கு, அதன் காரியமாகிய உண்ணுதலின்மேல் நின்றது: உபசாரவழக்கு. மருந்துவந்தார்தொழும் மாலிருஞ்சோலை—"அமரரொடு கோனுஞ் சென்று, திரிசுடர் சூழும் மலை திருமாலிருஞ்சோலையதே" என்றார் பெரியாழ்வாரும். தாரணி-தாரணீ யென்ற வடசொல்லின் விகாரம். பூமியின் பெயராகிய இது - இங்கே, எல்லாவுலகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பிரமன் முதலிய சகலதேவர்களு முட்பட யாவும் அழிந்துபோகின்ற கல்பாந்தகாலத்திலே ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அண்டங்களை யெல்லாம் தன்வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டு சிறுகுழந்தை வடிவமாய்ப் பிரளயப்பெருங்கடலிலே ஆதிசேஷனது அம்சமானதோ ராலிலையின்மீது பள்ளிகொண்டு அறிதுயில்செய்தருள்கின்றன னென்பது, நூற்கொள்கை. இது, எம்பெருமான் செயற்கரியன செய்யும் விசித்திர சக்தியைக் காட்டும்.

வந்து என்ற பெயர்ச்சொல் காற்றுஎன்னும் பொருளதாதலை, "விண்டு நீளை வந்து உலவை, கொண்டல் கோடை யென்றிவை காற்றே" என்ற பிங்கலந்தையாலும் உணர்க. பாம்பு வாதாசந மாதலால், 'வந்துஆர் பணி' எனப்பட்டது. எம்பெருமானுக்குத் திருவனந்தாழ்வான் காற்றடைத்த மெத்தைபோன்று இனிது பள்ளிகொள்ளுதற்குப் பாங்காயிருப்பன். ஆர் பணி-

வினைத்தொகை. பணம் - படம்; அதனையுடையது பணி எனக் காரணக் குறி: இவ்வடசொல், பணியென ஈயீறு இகரமாயிற்று.

விதுரன் - திருதராட்டிரனுக்கும் பாண்டுவுக்கும் தம்பிமுறையாகிற வன்; ஆதலால், பாண்டவர்க்கும் துரியோதனுதியர்க்கும் சிற்றப்பன்: பரம பாகவதர்களில் ஒருவன்: கண்ணன் பாண்டவர்க்காகத் துரியோதனுதிய ரிடம் தூதுபேசுதற்பொருட்டு அத்தினுபுரிக்கு எழுந்தருளியபோது, அங்கு வேறு யாருடையவீட்டிற்குஞ் செல்லாமல் ஞானபக்திகளிற்சிறந்த விதுர னுடைய திருமாளிகையினுட் புக்குத்தங்கி அங்கு அவனுல் மிக்க அன்புடன் அமைக்கப்பட்ட விருந்துணவை அமுதுசெய்தருளின னென்பது, பிரசித் தம். இது, எம்பெருமான் அடியவர்க்கெளியவ னென்பதைக் காட்டும். அவ் விதுரன்மாளிகை இங்ஙனம் கண்ணன்திருவருளுக்கு இலக்காகி அவன் பொன்னடி சார்த்தப்பெற்ற பாக்கிய முடைமையால், 'புதுமனை' என்று கொண்டாடிக்கூறப்பட்டது. கண்ணன் முன்பு ஒருநாளும் அங்குச்செல் லாது அன்றைக்கேசென்றன னென்பதுபற்றி, கண்ணனுக்குப் புதியதான மனை யெனினுமாம். விருந்து - புதுமை; புதியனுன விருந்தினனை உணர்த் துகையில், பண்பாகுபெயர். வெறுமை = வறுமை; பொருளின்மை. (கஅ)

[தலைமகளிளமைக்குச் செவிலி இரங்கல்.]

கக. வெறுத்தவரைக்கஞ்சனைச்செற்றுளார்விடைவெற்பர்வெங்கட்
கறுத்தவரைக்கஞ்சலென்றுவந்தார் கனகாம்பரத்தைப்
பொறுத்தவரைக்கஞ்சனமேனிக்காவிபுலர்ந்துருகிச்
சிறுத்தவரைக்கஞ்சங்கூப்புமென்பேதைக்கென்செப்புவதே.

(இ - ள்.) கஞ்சனை - கம்சனையும், வெறுத்தவரை - (மற்றும் தம்மைப்) பகைத்தவர்களான பல கொடியவர்களையும், செற்று உளார் - கொன்றிட்ட வரும், வெம் கண் கறுத்த வரைக்கு அஞ்சல் என்று வந்தார் - கொடியகண் களையுடைய கரிய மலைபோன்ற யானைக்கு 'அஞ்சாதே' என்றுசொல்லி அபயமளித்து எதிரிலே வந்தருளியவரும், விடைவெற்பர் - விருஷபகிரியில் எழுந்தருளியவருமாகிய அழகருடைய, கனக அம்பரத்தை பொறுத்த அரை க்கு - பொன்மயமான பீதாம்பரத்தைத் தரித்த திருவரையினழகைக்குறித் தும், அஞ்சனம் மேனிக்கு - மைபோலுங் கரிய திருமேனிநிறத்தைக்குறித் தும், ஆவி புலர்ந்து உருகி - (ஈடுபட்டு) உயிர்வருந்திக் கரைந்து, வரை சிறு த்த கஞ்சம் கூப்பும் - (உத்தமவிலக்கணமாகிய) ரேகைகளையுடைய சிறிய தாமரைமலர்போன்ற கைகளைக் குவித்துத்தொழுகின்ற, என் பேதைக்கு - எனது மிக்க இளமைப்பருவமுடையளான பெண்ணின் நிலைமையைக்குறி த்து, என் செப்புவது - (யான்) யாதுசொல்வது? [ஒன்றுஞ்சொல்லத் தர மில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

தலைமகனைக் களவொழுக்கத்திற் கூடிய தலைமகள் அவன் பிரிந்தநிலை யில் ஆற்ருது வருந்தி மேனிமெலிந்து உள்ளமும் உயிரும் உருகப்பெற்றவ ளாய் "சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேறும் கைகூப்பும் திருவரங்கத்துள்ளாயெ ன்னும், வந்திக்கும் ஆங்கே மழைக்கண்ணீர்மல்க வந்திடா யென்றென்றே

மயங்கும்" என்றபடியெல்லாம் ஆக, அவ்வேறுபாடுமாத்திரத்தைக் கண்ட செவிலித்தாய் 'இதற்குக்காரணம் என்னோ?' என்றாகவன்று அவளது உயிர்ப் பாங்கியை வினவ, அவள் உண்மையானகாரணத்தைக் கூறியிட, அதுகேட்ட செவிலி 'பேதைப்பருவத்தளான இவளுக்கு இப்பேரறிவு வந்தவாறு என்னுயிருந்தது?' என்று இரங்கிக்கூறிய துறை, இது. இவள் யௌவநபருவத்தை யடைந்திருந்தும், இவள்தாய்மார்க்கு இவள்பக்கல் அன்புமிகுதியால் இவளது மிக்க இளமையே தோற்றுவதென்க. மகளிர்க்குஉரிய பருவம் ஏழனுள் முதலதாகிய பேதைப்பருவத்திலேயே இவளுக்கு இத்தன்மையதான வியாமோகம் உண்டானால், யாம் சொல்லத்தருவது யாது? என்பதாம். பேதைப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - ஐந்துமுதல் ஏழளவும் என்பர். "பிஞ்சாய்ப் பழுத்தாளை யாண்டாளை" என்றாற்போல, வேட்கைபிறவாப்பருவமே தொடங்கி இவள் வேட்கைவிஞ்சினளென்க.

"உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து" என்றபடி உலர்ந்துஉருகும் இயல்பினதல்லாத உயிரும் உலர்ந்துஉருகியது என்றதனால், உருகுமியல்பினதான உள்ளமும் வாடுமியல்பினதான உடலும் நெகிழ்ந்துதளர்ந்தமை சொல்லவேண்டாதாயிற்று. சிறந்த கஞ்சம் என இதையும். "கடியார்பொழிலரங்கத்தம்மா னரைச், சிவந்த ஆடையின்மேற் சென்றதா மெனசிந்தனையே," "அந்திபோல்நிறத்தாடையும் அதன்மேலயனைப்படைத்ததோரெழில், உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே" என்றபடி திருவரையும் பொற்பட்டாடையுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியழகில் ஈடுபட்டமை கூறுவாள் 'கனகாம்பரத்தைப்பொறுத்த வரைக்கு' என்றும், அச்சிவந்தஆடையும் கரியதிருமேனியும் ஒன்றுக்கொன்று நிறவிளக்கந்தரும்படியுள்ள தன்மையில் ஈடுபட்டமை கூறுவாள் அதனையடுத்து 'அஞ்சனமேனிக்கு' என்றும் கூறினாள்.

'வெறுத்தவர்' என்றது, சிசுபாலன் தந்தவக்ரன் முதலியோரை. வெங்கண் - காண்பவர்க்கு அச்சந்தருகிற "தீயுமிழ்சிறுகண்"; இது, உத்தமகஜத்துக்கு இயற்கை. 'வெங்கண்வரை' எனவே, யானையாயிற்று; 'கைம்மலை' என்றாற்போல: 'வரைக்கஞ்சம்' என்றதும் இத்திறத்ததே. கருமை யென்றபண்பினடி, கறுஎன்று விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மை யடையும். கஜேந்திராழ்வானைக்காத்தருளிய வரலாற்றை யெடுத்துக்கூறியது, உயர்திணையோடு அஃறிணையோடு பேதமற அடிமைப்பட்ட உயிர்களை அன்போடு துயர்தீர்த்துப் பாதுகாத்தருள்கின்ற தலைவனது கருணைமிகுதி காட்டுதற்கு. கஞ்சம் - இங்கேகைக்குஉவமையாகுபெயர். இரண்டாமடியில், 'வரை' என்றதும் இது.

ஐயங்கார் அழகப்பிரானது இயற்கையழகிலும் செயற்கையழகிலும் துஷ்டநிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலநசீலங்களிலும் உயர்ந்தஇடத்திலே வாழுந்திறத்திலும் ஈடுபட்டு அவனதுஸாந்நித்யத்தைப் பெறுதற்கு விரைந்து ஆற்றாமையால் தளர்ச்சியடைந்து "அழுவன் தொழுவ னாடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன்" என்றபடி ஆக, அந்நிலைமையை அவரது அன்பர்கள் சொல்லவுணர்ந்த ஞானிகள், 'எம்பெருமானைச்சேர்தற்குச் சாதகமான பக்திமுதலியன பூர்ணமன்றியேயிருக்க, இவர்க்குஉண்டாகிய விரைவுஎன்னோ? என்று சொல்லும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இங்ஙனம் உரைத்தல்,

இவர்பக்கல் தமக்கு உள்ள பரிவினு லுண்டான கலக்கத்தா லென்க. மிக்க இளமைதொடங்கியே இளையபெருமாள் இராமபிரானிடத்துப் பேரன்பு கொண்டு அடிமைபூண்டொழுகி அப்பெருமானைப்பிரியமாட்டாது நின்றாற் போல, "அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து, அறியாமா மாயத்து அடியேனை வைத்தாயால்" என்றபடி ஐயங்கார் எம்பெருமானை முதலிற்கண்ட காலந் தொடங்கியே அவனைப்பிரியில்தரியாதவாறு பிறந்த பரமபக்தியுடையராயின ரென்க. ஒருவிலங்கினாலே மற்றொருவிலங்கிற்கு நேர்ந்த துன்பத்தைத் தான்இருந்தஇடத்தி லிருந்தே தீர்ப்பது ஸர்வசக்தனான எம்பெருமானுக்கு மிகஎளிதாயினும் அப்பெருமான் அங்ஙனஞ்செய்யாமல் தனதுபேரருளினால் அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுக்கரைக்கேவந்து உதவின மகாகுணத்தில் ஈடுபட்டு, 'கறுத்தவரைக்கு அஞ்சலென்றுவந்தார்' என்றார். (கக)

உ௦. செப்போதனஞ்செழுந்துப்போசெவ்வாயென்றுசேயிழையா
கொப்போதனஞ்சுருகித்திரிவீர் கனலூதைமண்வி [ர்க்
ணப்போதனமென்றமுதுசெய்தா ரலங்காரர் பொற்றா
ளெப்போதனந்தறவிர்ந்தேத்தநீங்களிருக்கின்றதே.

(இ - ள்.) 'தனம் செப்போ - கொங்கைகள் (பொற்) கலசங்களோ? செம்வாய் செழுந் துப்போ - சிவந்தவாயானது செழுமையான பவழமோ?' என்று—, சேயிழையார்க்கு ஒப்பு ஓதல் - செம்பொன்னாபரணமணிந்தவர்களான மாதர்களின் உறுப்புக்களுக்கு (வடிவும் நிறமும் முதலியனபற்றி) உவமையெடுத்துச் சொல்வதில், நஞ்சு உருகி -(மனம்)நெகிழ்ந்து கரைந்து, திரிவீர் - வீணே திரிகின்றவர்களே!— நீங்கள்—,— கனல் - அக்கினியும், ஊதை - காற்றும், மண் - நிலமும், விண்-ஆகாயமும், அப்பு - நீரும் (ஆகிய பஞ்சபூதங்களை), ஓதனம் என்று அமுதுசெய்தார் - உணவாக உட்கொண்டவராகிய, அலங்காரர் - அழகருடைய, பொன் தாள் - அழகிய திருவடிகளை, அனந்தல் தவிர்ந்து எத்த இருக்கின்றது - தாமசகுணம் ஒழிந்து துதிக்கவிருப்பது, எப்போது - எக்காலத்தோ! (எ - று.)

என்று உலகத்தாரை நோக்கி இரங்கிக்கூறியவாறு. தாமதகுணத்தவராய்ச் சிற்றின்பவாசைகொண்டு மகளிர்பக்கல் ஈடுபட்டு அவரது அவயவங்களுக்கு ஒப்புமைதேடி யெடுத்துச்சொல்லிக் கொண்டாடித்திரிகிற நீங்கள், அத்தன்மையொழிந்து சத்துவகுணந்தலையெடுக்கப்பெற்றவர்களாகி, பிரளயாபத்திலேபஞ்சபூதங்களையும் வயிற்றில்வைத்துக் குறிக்கொண்டுபாதுகாத்தருள்கிற அழகப்பிரானுடைய பொன்னடிகளைத் துதித்து உய்யுங் காலம் எந்நாளோ! என்றார்.

இழை - இரத்தினமிழைத்துச் செய்யப்படுவது. செம்பொன்னணிகலமென்ற பொருளில் 'சேயிழை' என்றது, உபசாரவழக்கு. நஞ்சு - நைந்து என்பதன் மரூஉப்போலி. ஓத நஞ்சு என்று பிரித்து உரைப்பதானால், 'நஞ்சு' என்பதன் நகரம் திரிபுக்காக னகரமாக் கொள்ளப்பட்ட தெனவேண்டும். 'நெஞ்சுருகி' என்று பாடங்கொள்ளுதல், திரிபுநயத்துக்குமாறாம். உற்பத்தி

முறைமைபற்றி விண் ஊதை கனல் அப்பு மண் என்றுவது, லயக்கிரமம் பற்றி மண் அப்பு கனல் ஊதை விண் என்றவது கூறுவது மரபாயினும், இங்குச் செய்யுள் நோக்கிப் பிறழவைத்தார். பொற்றுள் - பொன்னணி யணிந்த பாதமுமாம்; பொன் - அதனாலாகிய அணியை யுணர்த்தும்போது, கருவியாகுபெயர். அனந்தல் - தூக்கம், சோம்பல்: இங்குக் காரியப்பெயர், காரணத்தின்மேலதாய்த் தமோகுணத்தைக் குறித்தது. (உ௦)

உக. இருக்கந்தரத்தனைவோர்களுமோதியிடபகிரி
நெருக்கந்தரத்தனையேத்தநின்றானை நிறத்ததுப்பி
னுருக்கந்தரத்தனைத்துன்மொழித்தானை யுலகமுண்ட
திருக்கந்தரத்தனை யல்லா தெண்ணேனொருதெய்வத்தையே.

(இ - ள்.) அந்தரத்து அனைவோர்களும் - மேலுலகத்திலுள்ள எல்லாத் தேவர்களும், இருக்கு ஓதி - வேதவாக்கியங்களைச் சொல்லி, இடபகிரி நெருக்கம் தர தனை எத்த - திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே நெருக்கமுண்டாகுமாறு (வந்துதிரண்டு) தன்னைத் துதிக்க, நின்றானை - (அத்துதிகளை ஏற்றுக்கொண்டு அங்கு) நின்றவனும்,—நிறத்த துப்பின் உரு - நிறம்விளங்கப்பெற்ற [சிறந்த] பவழம்போன்ற வடிவுநிறத்தையுடைய, கந்தர் - முருகக்கடவுளுக்கு, அத்தனை - தந்தையாகிய சிவபிரானை, துன்பு ஒழித்தானை - இரத்தற்றுன்பமொழியும்படி செய்தருளியவனும்,—உலகம் உண்ட திருகந்தரத்தனை அல்லாது - உலகங்களை அமுதுசெய்த அழகிய கண்டத்தையுடையவனுமான ஸ்ரீமந்நாராயணனை யல்லாமல், ஒரு தெய்வத்தை எண்ணேன் - வேறொருதெய்வத்தைக் கருதேன், (யான்); (எ - று.)

இவர் "மறந்தும்புறந்தொழாமாந்தர்" ஆதலால், பரதேவதையான திருமாலையன்றி, பிரளயகாலத்திலே பிறவுயிர்களோடொப்ப அவனதுதிருவயிற்றினுட் புக்குப் பின்பு வெளிப்படுபவர்களும், தமக்குஆபத்துநேர்ந்தகாலத்தில் அவனையேசரணமடைந்துதேறி மற்றைச்சமயங்களிற் செருக்கித்திரிபவர்களுமான அபரதேவர்களைச் சிறிதும்பொருள்செய்யாமையில் தமக்கு உள்ள உறுதியான துணிவை இங்ஙனம் வெளியிட்டார்; "அரங்கா உன்னையன்றித் தெய்வம், ஆக மதிக்கு மெண்ணே னடியேன் பிறராரையுமே" என்றார் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும். ("நளிர்மதிச்சடையனும் நான்முகக் கடவுளும், தளிரொளியிமையவர்தலைவனும் முதலா, யாவகையுலகமும் யாவரு மகப்பட, நிலநீர்தீகால்சுடரிருவிசும்பும், மலர்சுடர்பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க, ஒருபொருள்புறப்பாடின்றி முழுவதும், அகப்படக்கரந் தோராலிலைச்சேர்ந்த எம், பெருமாமாயனை யல்லது, ஒருமாதெய்வ மற்றுடையமோ யாமே" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல் இங்கு அறியத்தக்கது.)

நான்குவேதங்களுள் ருக்வேதம் முதலதாகையால், தலைமைபற்றி, அது எடுத்துக்கூறப்பட்டது ; இது, மற்றைவேதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அந்தரம் - வானம்; வடசொல்; அந்துஉள்ள சுவர்க்கலோகத்துக்கு இடவாகுபெயர். துப்பின் நிறத்தஉரு எனமொழிமாற்றியுரைத்தலும் அமையும். கந்தரம் - தலையைத்தரிப்பது என்று காரணப்பொருள்பெறும்; கம் தலை. (உக)

உஉ. தெய்வம்பலவவர்நூலும்பலவவைதேர்பொழுதிற்
பொய்வம்பலவென்றுதோன்றும்புல்லோர்கட்குப் போதநல்
ருய்வம்பலனுமவனேயென்றோதியுணர்வர் நெஞ்சே [லோ
கொய்வம்பலர்சொரியுஞ்சோலைமாமலைக்கொண்டலையே.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—தெய்வம் பல - (உலகத்தில்) தெய்வங்கள் பல இருக்கின்றன; அவர் நூலும் பல - அத்தேவர்களைப்பற்றிய ஆகமங்களும்(மதவேறுபாட்டினால்)பல இருக்கின்றன; அவை-அந்நூல்கள், தேர் பொழுதில் - ஆராயுமிடத்து,பொய் வம்பு அல என்று புல்லோர்கட்கு தோன்றும் - பொய்ம்மையுடையனவும் பயனற்றவையும் அல்லவென்று அற்பர்களுக்குத் தோன்றும்; போதம் நல்லோர் - ஞானத்தையுடைய நல்லவர்களோ,—'உய்வம் - (இவ்வழியல்லாவழிகளில் இறங்காது நல்வழிச்சென்று) உய்யக்கடவோம்: பலனும் அவனே - (பரகதிக்கு உபாயமாகின்றமாத்திரமேயன்றி அவ்விடத்து அநுபவிக்கப்படும்) பயனாகின்றவனும் அழகப்பிரானே', என்று - என்றுஎண்ணி, கொய் வம்பு அலர் சொரியும் சோலைமா மலை கொண்டலையே ஓதி உணர்வர் - விரும்பிப்பறிக்கத்தக்க வாசனையுள்ள மலர்கள் சிந்தப்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற நீர்கொண்டமேகம்போன்றவனான அழகனையே துதித்துத் தியானிப்பார்கள்; (எ-று.)—ஈற்றுஏகாரம் - பிரிநிலையோடு உயர்வுசிறப்பு.

புல்லோர், தமது ஆராய்ச்சிக்குறைவினால், பற்பலதேவதாந்தரங்களையும் அவரைப்பற்றிய பொய்ந்நூல்களையும் உண்மையென்று நம்பிப் பாராட்டிப் பழுதே பலபகலும் போக்குவர்; மெய்யுணர்வுள்ள நல்லோர்களோ, அங்ஙனமன்றிக் காண்பவர் கண்குளிர்ந்து விடாய்தீருமாறு குளிர்ந்திருண்ட தோற்றமுடையவனும்பக்ஷபாதமின்றிக் கைம்மாறுகருதாது உலகத்துக்குக் கருணைமழைசொரிந்துகொண்டு காளமேகம்போலத் திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமாலையே உபாயமும் உபேயமுமாக உணர்ந்து துதித்து உயர்கதிபெறுவர் என்று, விபரீதஞானமுடைய ஸாமாந்யஜநங்களுக்கும் தத்துவஞானமுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் உள்ள ஞானதாரதம்மியத்தையும், அதனால் அவர்கள் அடையும் பயன்வேறுபாட்டையும் தம்நெஞ்சத்துக்கு எடுத்துக்காட்டியவாறும். நெஞ்சே! நீ புல்லோர்வழியிற்புகுதாது நல்லோர்நெறியில் நிற்பாய் என்று குறிப்பித்தபடி.

தேவர்களை இருதிணையாலுங்கூறுதல் இலக்கணமாதலால், 'தெய்வம் பல அவர்நூலும் பல' என்றது அமையும். உம்மை - இறந்ததுதழுவிய எச்சப்பொருளது. செய்யுளாதலின், 'அவை' என்ற சுட்டுப்பெயர் முன் வந்தது. ஏ - பிரிநிலை. கொண்டல் - நீர்கொண்டமேகத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். கொள் தல் எனப் பிரியும்: அது, இங்குப் பெருமானுக்கு நிறமும் பயனும் பற்றிவந்த உவமையாகுபெயராய் நின்றது. ('சோலைமாமலைக்கொண்டலை' என்பதை "ஸ்ரீவேங்கடாத்ரிசிகராலயகாளமேகம்" என்றாற்போலக் கொள்க; "புயன்மழைவண்ணர் புரிந்துறைகோயில், மயன்மிகுபொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை" என்றார் ஆழ்வாரும்.) (உஉ)

உங. கொண்டலையாநிற்குமைம்புலக்கோண்மகரங்களினீர்ப்
புண்டலையார்பிறவிக்கடன்மூழ்குவ ருத்தமனைத்
தண்டலையார்திருமாலிருஞ்சோலைத்தனிச்சுடரைப்
புண்டலையால்வணங்கா ரணங்கார்வினைபோகவென்றே.

(இ - ள்.) (உலகத்துப்பேதைகளாயுள்ளவர்கள்),—கொண்டு அலையாநிற்கும் ஐம் புலம் கோள் மகரங்களின் - (மனத்தைத் தம்வசமாகக்) கொண்டு வருத்திநிற்கிற ஐம்புலன்களாகிய வலிய சுறாமீன்களினால், ஈர்ப்புஉண்டு - இழுக்கப்பட்டு, அலை ஆர் பிறவி கடல் மூழ்குவர் - (பலவகைச்) சஞ்சலங்கள் பொருந்திய பிறப்புத்துன்பமாகிய அலைகள் பொருந்திய கடலிலே மூழ்குவார்கள்; உத்தமனை - புருஷோத்தமனும், தண்டலை ஆர் திருமாலிருஞ்சோலை தனி சுடரை - குளிர்ச்சியான இடத்தையுடைய சோலைகள் நிறைந்த திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஒப்பற்ற தேஜோரூபியுமான எம்பெருமானை,—அணங்கு ஆர் வினை போக என்று - 'துன்பம் நிறைந்த(தம்)கருமங்கள் ஒழிவனவாக' என்று, புண் தலையால் வணங்கார் - தசைபொருந்திய தங்கள்தலையைக்கொண்டு நமஸ்கரிக்கமாட்டார்கள்.

இந்த அஜ்ஞாநிகளுடைய தீவினை இருந்தபடி என்னே! என்று இரங்கியவாறும். இனி, திருமாலிருஞ்சோலைச்சுடரை வினைபோகவென்று தலையால் வணங்காதவர்கள், ஐம்புலமகரங்களினால் ஈர்ப்புண்டு பிறவிக்கடலில் மூழ்குவர் என்று எழுவாய்பயனிலையமைய உரைப்பினும் அமையும்; இவ்வுரைக்கு, வணங்கார் என்பது - வினையாலணையும்பெயர்.

அலையாநிற்கும் என்பதை, அலையா நிற்கும் என்று பிரித்து, வருத்திநிற்குமென்று பொருள்காண்க. ஐம்புலம் - சப்த ஸ்பர்ச ரூப ரஸ கந்தமென்னும் பஞ்சவிஷயங்கள்; இவை, முறையே தமிழில் ஓசை ஊறு ஒளி சுவை நாற்றம் எனப்படும்; இவை, முறையே செவி மெய் கண் வாய் மூக்கு என்ற பஞ்சஇந்திரியங்களுக்கு உரியவை. மகரம் - முதலையுமாம். கோள்மகரம்- "முதலையும் மூர்க்கனும் கொண்டது விடா" என்றபடி எவ்வகைவலியுடையவற்றையும் இழுத்துக்கொண்டுசென்று மீளவும் எளிதில் விடுதலில்லாத பெருவலிமையுடைய மகரம். 'அலைஆர்' என்ற அடைமொழியை, கடலாகிய உபமானத்துக்கும் பிறவியாகிய உபமேயத்துக்கும் உரியதாக்கொண்டு, அவ்விரண்டனோடுங் கூட்டி, அதற்கு இருவகையாகப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது; சிலேடை. இனி, அலை ஆர் கடல் என்பதற்கு - அலைகள் ஒலிக்கப்பெற்ற கடலென்று உரைத்தலும் அமையும்; ஆர்த்தல் - ஒலித்தல். உத்தமன் - மேலானவன். தனிச் சுடர் - முச்சுடர்களினும் மேம்பட்ட ஒளியுருவம். போக - வியங்கோள்முற்று. (உங)

உச. என்றுதரங்கலந்தேனற்றைநான்றுதொட்டிற்றைவரை
நின்றுதரங்கிக்கின்றேற்கருள்வாய் நெடுங்கான்கடந்து
சென்றுதரங்கக்கடறூர்த்திலங்கையிற்றீயவரைக்
கொன்றுதரங்குவித்தாய்சோலைமாமலைக்கோவலனே.

(இ - ள்.) நெடுங் கான் கடந்து சென்று - நெடியகாட்டை [தண்டகாரணியத்தை] நடந்துகடந்து அப்பாற்சென்று, தரங்கம் கடல் தூர்த்து - அலைகளையுடைய கடலை (மலைகளைக்கொண்டு) நிரப்பி அணைகட்டி, இலங்கையில் தீயவரை கொன்று தரம் குவித்தாய் - இலங்காபுரியிலுள்ள கொடியவர்களான அரக்கர்களைக் கொன்று (அவர்களுடலை) மலையாகக் குவித்தவனே! சோலை மா மலை கோவலனே - திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆயனே!—என்று உதரம் கலந்தேன் - எப்பொழுது (தாயின்) வயிற்றில் வந்துபுகுந்தேனோ, அற்றை நான்று தொட்டு - அன்றைத்தினந் தொடங்கி, இற்றை வரை - இன்றைநாளளவும், நின்று தயங்கின்றேற்கு - இடைவிடாது அலைகின்றவனாகிய எனக்கு, அருள்வாய் - (இனியாயினும் அங்ஙனம் அலையாதபடி) கருணைசெய்வாய்; (எ - று.)

நான்று - ஞான்று என்பதன் முதற்போலி. கான் - கானந மென்றவடசொல்லின் விகாரம். தரம் - குவியல், தொகுதி யென்றபடி. கோவலன் - பசுக்களைக்காக்க வல்லவன்; கோ - பசு: வடசொல்; வலன் = வல்லன்: தமிழ்ச்சொல். கோபாலன் என்ற வடசொல், கோவலனென்று விகாரப்பட்டதெனக் கொண்டாலும், பசுக்களைக்காப்பவ னென்றே பொருளாம். கிருஷ்ணாவதாரத்தில் நந்தகோபகுமாரனாய் இடைச்சாதியில் வளர்ந்தமை பற்றி, 'கோவலனே!' என்றார்; இப்பெயர், பெருமானுடைய சௌலப்பியத்தைக் காட்டும். இனி, கோ வலன் - உயிர்களைக் காக்கவல்லவனுமாம். (உ௪)

உரு. கோவலன் பார்ப்புடன்கேகயஞ்சூழ்குளிர்சோலைமலைக்
காவலன் பாற்கடற்கண்டுயின்மா லலங்கார னென்றே
பாவலன்பாற்பணிவா ரணிவானவராகி மறை
நாவலன்பார்ப்பதிநாதனண்ணாப்பதநண்ணுவரே.

(இ - ள்.) 'கோவலன் - ஆயனாய்வளர்ந்தவன்: பார்ப்புடன் கேகயம் சூழ் குளிர் சோலைமலை காவலன் - குஞ்சுகளுடனே மயில்கள் சூழப்பெற்ற குளிர்ந்த திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்குத தலைவன்: பால் கடல் கண்துயில் மால் அலங்காரன் - திருப்பாற்கடலிலே யோகநித்திரை கொண்டருள்கிற பெருமைபொருந்திய அழகன்,' என்றே - என்று (இங்ஙனம் எம்பெருமானுடைய குணவிபவங்களைச்) சொல்லிக்கொண்டே, பாவல் அன்பால் பணிவார் - பாவுதலையுடைய [மிக்க] பக்தியினால் (அப்பெருமானை) வணங்குபவர்கள்,—அணி வானவர் ஆகி - (மறுமையிலே) அழகிய முக்தர்களாகி, மறை நாவலன் பார்ப்பதி நாதன் நண்ணா பதம் நண்ணுவர் - வேதம் வல்ல நாவையுடையவனான பிரமனும் பார்வதீநாயகனான சிவபிரானும் அடையமாட்டாத பரமபதத்தை அடைவார்கள்; (எ - று.)

கோவலன் = கோபாலன். காவலன் - லோகஸம்ரக்ஷகன். மறைநாவலன்-வேதங்களை ஓதியுணரும் நாவன்மையுடையவன். நாவலன்-நா வலன். மறைநாவலன்- வேதங்களை நாவில்வல்லவன். பாவல் என்ற தொழிற்பெயரில், பாவு - பகுதி. பார்ப்பு என்ற இளமைப்பெயர், பறவைக்கு உரியது; "பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளமை" என்பது, தொல்காப்பியம். பார்

ப்புஎன்பதற்கு - (தாய்ப்பறவையினுல் அன்போடு) பார்த்துக்குறிக்கொண்டு பாதுகாக்கப்படுவதென்று காரணப்பொருள் காணலாம். வானவர் - எல்லாவுலகங்களுக்கும் மேலுலகமாகிய முத்தியையடைந்தவர். சிலசாதியார்க்கும் பெண்பாலார்க்கும் ஓதுவிக்கவும் ஓதவும் கேட்கவும் ஆகாதென்று மறுக்கப்படுதலாலும்,எளிதிலுணரலாகாதபடி மறைந்த ஆழ்பொருளையுடைமையாலும், மறையென்று வேதத்திற்குக் காரணக்குறி. பார்வதிநாதன் என்ற வடமொழித்தொடர், விகாரப்பட்டது. பர்வதராசனுன இமவானுக்கு மகளானதனுல், அம்பிகைக்குப் பார்வதியென்று பெயர். 'நண்ணுைப்பதம் நண்ணுவர்' என்றவிடத்துத் தொடைமுரண் தோன்றுதல் காண்க. (உரு)

உசு. நண்ணினனுகமுடிமேனடித்தென்னைநாசமறப்
பண்ணினனுகமும்பாருமளந்தன பண்டுதம்பி
மண்ணினனுகவனம்போயின வளர்சோலைமலைக்
கண்ணினனுகங்கரியான்சிவந்தகழலிணையே.

(இ - ள்.) வளர் சோலைமலைக்கண் இனன் - ஓங்கிவளர்ந்த திருமாலிருஞ்சோலைமலையி லுதித்த சூரியன்போல விளங்குகின்றவனும், ஆகம்கரியான் - திருமேனிகறுத்துள்ளவனுமான அழகப்பிரானுடைய, சிவந்த கழல் இணை - செந்நிறமாயுள்ள உபயபாதங்கள்,—நாகம் நண் இனன் முடிமேல் நடித்து - (காளியனென்னும்) பாம்பினது நெருங்கித் தொகுதியாயுள்ள தலைகளின்மேல் நடனஞ்செய்து,--என்னை நாசம் அற பண்ணின - (அந்தத் துஷ்டநிக்கிரகசீலத்தி லீடுபடுதலால்) என்னை அழியாது உய்யும்படி செய்தருளின; நாகமும் பாரும் அளந்தன - மேலுலகத்தையும் பூமியையும் அளந்தருளின; பண்டு - முன்பு [ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்], தம்பி மண்ணினன் ஆக வனம் போயின - அடுத்ததம்பியான பரதாழ்வான் நிலவுலகத்தரசாட்சிக்கு உரியவனுகுமாறு தாம் வனவாசஞ்சென்றன; (எ - று.)

பாதவகுப்பு என்னும் பிரபந்தத்துறை கூறியவாறும்: இந்நூலின் ௬௭-ஆஞ் செய்யுளும் இது. பாதவகுப்பு - பிரபந்தத்தலைவனது திருவடிகளின் சிறப்புக்களை யெடுத்துக்கூறுவது; (இங்ஙனமே புயவகுப்பும் உண்டு: அது, பிரபந்தநாயகனது தோள்களின் சிறப்பைக் கூறுவது. "பிறவிப் பெருங் கடல் நீந்துவர் நீந்தார், இறைவனடி சேராதார்"என்றபடி சரணமடைகிற உயிர்கட்கெல்லாம் உஜ்ஜீவநகரமாயிருப்பது திருமாலின் திருவடியாதலால், அதன் ஏற்றத்தை எடுத்துக்கூறின ரென்க.

நாகமும்பாரும்அளந்தது, திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்; இவ்வரலாற்றுல், கொடியவரையடக்குதற்கு வேண்டிய தந்திரம் வல்லவ னென்றவாறு.

சீதாகல்யாணத்தின்பிறகு தசரதசக்கரவர்த்தி இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்ய யத்தனிக்கையில், மந்தரைசூழ்ச்சியால் மனங்கலங்கப் பெற்ற கைகேயி தன்கொழுநரான தசரதனை நோக்கி முன்பு தனக்குக் கொடுத்திருந்த இரண்டுவரங்களுக்குப் பயனுகத் தன்மகனுன பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டவும் கௌசல்யைமகனுன இராமனைப் பதினுன்குவருஷம் வனஞ்செலுத்தவும் வேண்டுமென்று சொல்லி வற்புறுத்த, அதுகேட்டுவருந்

திய தசரதர், சத்தியவாதியாதலால், முன்பு அவட்குவரங்கொடுத்திருந்த சொல்லைத் தவறமாட்டாமலும், இராமன்பக்கல் தமக்குஉள்ள மிக்கஅன்பினால் அவ்வரத்தை நிறைவேற்றுமாறு அவனை வனத்துக்குச்செல்லச்சொல்லவும் மாட்டாமலும், கலங்கி வாய்திறவாதிருக்கிறசமயத்தில், கைகேயி இராமனை வரவழைத்து 'பிள்ளாய்! உங்கள்தந்தை பரதனுக்கு நாடுகொடுத்துப் பதினான்குவருடம் உன்னைக் காடேறப் போகச்சொல்லுகிறார்' என்றுசொல்ல, அச்சொல்லைத் தலைமேற்கொண்டு அந்த மாற்றாந்தாயின்வார்த்தையையும் அவட்குத் தனதுதந்தைகொடுத்திருந்த வரங்களையும் தவறாது நிறைவேற்றி மாத்ருபித்ருவாக்யபரிபாலநஞ் செய்தலினிமித்தம் இராமபிரான் அரசாட்சியைப் பரதனுக்குஉரியதாம்படி கைவிட்டு இலக்குமணனோடும் சீதையோடும் அயோத்தியைநீங்கி நடந்து வனவாசஞ்சென்றன னென்ற வரலாறுபற்றி, 'பண்டு தம்பிமண்ணினனாக வனம்போயினை' என்றார்.

இராமபிரானும் கண்ணபிரானும் திருமாலின் திருவவதாரமூர்த்திகளாதலால், அவர்கள்செய்கை, திருமாலின்செய்கையாக ஒற்றுமைநயம்பற்றிக் கூறப்பட்டது; இதனை, முன்னும் பின்னும் இதுபோல வருமிடங்கட்கெல்லாங் கொள்க.

இனன் - இனமென்பதன் இறுதிப்போலி. இது, முடிக்கு அடைமொழி; * நாகம் என்ற வடசொல் - நகத்தில் [அதாவது-மரத்தில் அல்லது மலையில்] வாழ்வது என்றும், கால்களினால் செல்லாதது என்றும் காரணப்பொருள் பெறும். நா஗ம், † நாகம், வநம், இநன் - வடசொற்கள். நாகமும் என்றவிடத்து, நகரவேறுபாடு, திரிபுநயத்தின்பொருட்டுக் கொண்டது. முதலடியில் னாகம் என்றவிடத்து னகரத்தையும் இங்ஙனங் கொண்டு, நண்ணினன் என்று எடுத்து, நாகமுடிமேல் நடித்துப் பொருந்தின என்று தனிவாக்கியமாக்கி யுரைப்பாரு முளர். முதலடியிலாவது இரண்டாமடியிலாவது நல் நாகம் என்றுஎடுத்தலு மொன்று. நாகம் - சுவர்க்கத்தைக் குறிக்கையில்—கம்-சுகம்: அகம்-அது அல்லாதது, அகம்: அது துக்கம்; அதுஇல்லாதஇடம் - நாகம் எனக் காரணப்பொருள் காண்க. அடியார்களுடைய அஜ்ஞாநமாகிய இருள் அகலவும், அவர்களுடைய உள்ளக்கமலங்கள் மலரவும், சூரியன்போன்று காட்சிதருதலால், 'சோலைமலைக்கண் இனன்' என்றார்; இதனை, திருவரங்கத்தந்தாதியில் "ஆய்க்குலத்திநர்" என்றாற்போலக் கொள்க. "இருள்விரிநீலக்கருஞாயிறு சுடர்கால்வதுபோ, லிருள்விரிசோதிப்பெருமான்" ஆதலால், 'இனன் ஆகங்கரியான்' எனப்பட்டான். திருவடி சிவந்திருத்தல், உத்தமவிலக்கணம். 'ஆகங்கரியான் சிவந்தகழலிணை' என்றவிடத்து, தொடைமுரண் காண்க. (உசு)

[தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி இரங்கல்.]

உஎ. கழலப்புகுந்தவளையறியா ரென்கருத்தறியா
ரழலப்புகன்றுறப்பாரன்னைமா ரறுகாற்சுரும்பு
சுழலப்புனைந்ததுழாய்மார்பர்மாலிருஞ்சோலையென்னார்
தழலப்புவரென்றனங்களிலேசந்தனங்களென்றே.

* நா஗ம். † நாகம்.

(இ-ள்.) அன்னைமார் - (என்) தாய்மார்கள்,—கழல புகுந்த வளை அறியார் - (என் கைகளினின்று) கழன்றுவிழத்தொடங்கிய வளையல்களின் தன்மையை உணரார்; என் கருத்து அறியார் - என்மனத்திற்கொண்ட காதலை உள்ளபடி உணரார்; அழல புகன்று ஒறுப்பார் - (என்மனங்) கொதிக்க(க் கடுஞ்சொற்களை)க்கூறி வருத்துவார்கள்; அறு கால் சுரும்பு சுழல புனைந்த துழாய் மார்பர் மாலிருஞ்சோலை என்னார் - ஆறுகால்களுள்ள வண்டுகள் சுழன்றுமொய்க்கும்படிதரித்த திருத்துழாய்மாலையையுடைய திருமார்பினரான அழகரது திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்று ஒருகாமேனுஞ்சொல்லார்; சந்தனங்கள் என்று என் தனங்களிலே தழல் அப்புவர் - சந்தனக்குழம்புவகைகளென்று சொல்லி என்தனங்களின்மேல் நெருப்பை வாரிப்பூசிநிரப்புவார்கள்; (எ - று.)

களவொழுக்கத்தால் தலைவனைக்கூடிப் பிரிந்த தலைவி அப்பிரிவுத்துயரை யாற்றமாட்டாமல் விரகதாபத்தால் மிகவருந்த, அத்தலைமகளைக்கண்ட செவிலித்தாய்மார் அத்தாபத்துக்குக் காரணம் இன்னதென்றுஆய்ந்துஉணராதவர்களாய் அப்பொழுதுநிகழ்கின்ற வேனிற்காலத்தினாலாகியதென்று கருதி அதனைத் தணித்தற்பொருட்டுச் சந்தனக்குழம்பை அம்மகளுடம்பின்மேல் மிகுதியாகஅப்பிச் சைத்யோபசாரஞ்செய்ய, காலதாபமன்றாதலால் அதனைத்தணிக்கமாட்டாதஅச்சந்தனக்குழம்பு,கலவிக்காலத்திலே இன்பஞ்செய்யும் பொருள்களு ளொன்றாதலாற் பிரிவுக்காலத்திலே காலதாபத்தை மிகுவிப்பதாகி மிக்கவெப்பஞ்செய்ய, அதனால் மிகவருந்திய அந்தத் தலைமகள், தோழியின்முன்னிலையில் அத்தாயின்செயலைக்குறித்து வெறுத்துக்கூறியது, இது.

எனது உடம்பு சடக்கென்று மிகமெலிந்திருப்பதை உற்றுநோக்கி அக்காரியத்தைக்கொண்டு அதன்காரணமாகிய என்கருத்தின்காதலை அநுமானித்துஉணரமாட்டிற்றில ரென்பாள், 'கழலப்புகுந்தவளையறியார் என்கருத்தறியார்' என்றாள். தாபசாந்திசெய்யத்தக்கவையான சைத்தியோபசாரங்களைத் தாய்மார் ஏமாறாமல் இடைவிடாது இவட்குச் செய்துவருகையிலும் இவள் சிறிதும் தாபந்தணிந்திடாது மேன்மேல்தவிக்க, இப்படியும் ஓர் ஆற்றாமை உண்டோவென்று அவர்கள் வெறுத்துஉரைத்தலே யன்றி, இத்தலைமகள் ஒருதலைமகனோடு தொடர்புடையளென்று ஊரார்சொல்லும் பழிமொழியைக்கேட்டுத் தாய்மார் வெகுண்டு 'இங்ஙனம் நமதுகுடிக்குப் பழிவிளையுமாறு ஒரு நிகழ்ச்சி யுண்டோ?' என்று சொல்லுகின்ற வெஞ்சொற்களும் பற்றி, 'அழலப்புகன்று ஒறுப்பார் அன்னைமார்' என்றாள். அன்றியும், தாய்மார்அப்புகிற தண்ணியசந்தனம் இவட்கு வெவ்வியதழலாகத் தோன்றினாற்போல, அவன்தானே வருதலைநோக்கி ஆறியிருப்பதொழிய இங்ஙனம் பதறுவது குடிப்பிறப்புக்கு அடாது என்று அவர்கள்சொல்லுகிற இதவசனங்களே இவட்கு வெஞ்சொற்களாகத் தோன்றின வென்றுங் கொள்ளலாம். இவள் தான்காதலித்த தலைவனது ஊரையும்பேரையும் அலங்காரத்தையும் குணங்களையும் சொல்லக் கேட்கப்பெறின் ஒருவாறு ஆறியிருக்குந்தரமுடைய ளாதலால், அவற்றிலொன்றையேனும் அத்தாய்மார் சொல்லாமை

யைக்குறித்து 'சுரும்புசுழலப்புனைந்ததுழாய்மார்பர்மாலிருஞ்சோலை யென்ஞர்' என்று இரங்கினள். 'அறுகாற்சுரும்பு சுழலப் புனைந்த துழாய்' என்று தலைவரது திருத்துழாயின் திவ்யபரிமளத்தில் ஈடுபட்டவாறு. தழலப்புவர் என்தனங்களிலே சந்தனங்களென்றே—"ஆயிரஞ்சால், அத்தனை வேது அனையப்புவள் சாந்தென் றனலரைத்தே" என்றார் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும். புகன்று, புகல் - பகுதி. அன்னைமார், மார் - பலர்பாற்பெயர்விகுதி. வண்டு, ஷட்பதமாதலின், 'அறுகாற்சுரும்பு' எனப்பட்டது.

அழகப்பிரான் ஒருகால் ஐயங்காரதுஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான பொழுதே இவர் அவனைக்கிட்டி முத்தியின்பமனுபவிக்கும்படி ஆசைகொள்ள, இவரை அப்பெருமான் அப்பொழுதேசேர்த்துக்கொள்ளாது மறைய, அதனாலுண்டான துயரத்தால் ஐயங்கார் தபிக்கிற காலத்தில், அவர்பக்கல் பரிவுடையஞானிகள் அவர்க்குச்செய்கின்ற ஆறுதல்கள் அவர்வருத்தத்தைத் தணிவிக்கமாட்டாது மிகுவிக்கிறநிலையிலே, ஐயங்கார் அவர்கள்திறத்தைத் தமதுநண்பரை நோக்கி உரைத்தவாறாகுமிது வென்று உள்ளுறைபொருள் காண்க. கழலப்புகுந்தவளையறியார் - எனதுபாரதந்திரியம் நிலைகுலைதலை இவர்கள் உணர்கின்றாரில்லை. என்கருத்து அறியார் - என்மனம் எம்பெருமானது நிரந்தராநுபவத்தில் ஊன்றியிருத்தலை யுணரார். எம்பெருமான் தானேவந்து ஆட்கொள்வதைஎதிர்நோக்கி அக்காலம்வருமளவும் ஆறியிருப்பதை விட்டு இன்னம் பேற்றுக்கு மிகவிரைந்து துடிப்பது பிரபந்நகுலமரியாதைக்குப் பொருந்தாது என்று இவர்பதற்றத்தை அடக்குமாறு இவர் பக்கல்பரிவுடையார்சொல்லும் இதவசனங்கள் இவர்க்கு ஆறுதலுண்டாக்காமற் கடுஞ்சொற்களாகத் தோன்றுதலால், 'அழலப்புகன்றெறப்பார் அன்னைமார்' என்றார். எம்பெருமானுடைய குணவிபவங்களையும் திவ்விய தேசநாமத்தையும் பிறர்சொல்லக் கேட்கப்பெறுதலே இவர்க்குச் சிறிது ஆறுதலாயிருக்கு மென்பது, அடுத்தவாக்கியத்தாற் போதரும். இவர்கள் எனது துடிப்பையடக்குதற்காக எடுத்துக்காட்டுகிற உலகவியல்புகள் எனது பக்திரூபஞானத்துக்கு இந்நிலையில் ஏலா என்பது, இறுதிவாக்கியத்தின் உட்கோள். 'அறுகாற் சுரும்பு சுழலப் புனைந்த துழாய்மார்பர்'—ஷட்பதநிஷ்டரான ஸாரக்ராஹிகள் விரும்பிநாடும் இனிமையைத் தமது திருமேனியி லுடையவ ரென்க. விரிப்பிற் பெருகும். (உள)

உஅ. தனத்துக்கராவியவேல்விழிக்கேக்கற்றுத்தையலராற்
றினத்துக்கராகித்திரிவார்பலர் சிலர்செங்கமல
வனத்துக்கராசலங்காத்தாற்குச் சோலைமலையினின்ற
கனத்துக் கராவணையாற் கெம்பிராற் குள்ளங்காதலரே.

(இ - ள்.) தனத்துக்கு - (மகளிரது) கொங்கையழகுக்கும், அராவிய வேல் விழிக்கு -(அரத்தினால்) அராவிக்கூர்செய்யப்பட்டவேலாயுதம்போன்ற கண்களினழகுக்கும், ஏக்கற்று - ஏங்கி,தையலரால் தினம் துக்கர் ஆகி-அம் மாதர்களின் தொடர்பினால் எந்நாளும் துன்பமுடையவர்களாய், திரிவார்-வீணே அலைபவர்களோ, பலர் - (உலகத்திற்) பலராவர்; சிலர் - (உலகத்திற்)

சிலர்தாமே,—செம் கமலம் வனத்து கராசலம் காத்தாற்கு - செந்தாமரை மலர்கள் மலர்ந்த (தடாகத்தின்) நீரினிடத்துக் கஜேந்திராழ்வானைப் பாது காத்தருளியவனும், சோலை மலையில் நின்ற கனத்துக்கு - திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலே நின்றதிருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்கிற காளமேகம் போன்றவனும், அரா அணையாற்கு - ஆதிசேஷனைச் சயனமாகவுடையவனு மாகிய, எம்பிராற்கு-எம்பெருமான் விஷயத்தில், உள்ளம் காதலர்-மனத்தில் விருப்பமுடையவராவர்; (எ - று.)

உலகத்திற் பேதையர்பலரும் அறிவுடையார்சிலருமே யாதலால், அவர்கள் முறையே விஷயாந்தரத்திலும் பகவத்விஷயத்திலும் ஆசைகொண்டு ஒழுகுந் திறத்தின் வேறுபாட்டை எடுத்துக்காட்டியவாறும். அராவியவேல் விழி—"வாளரந்துடைத்த வைவே லிரண்டுடன் மலைந்தவேபோ, லாள்வழக் கொழிய நீண்ட வணிமலர்த்தடங்கண்" என்றார் சிந்தாமணியாரும். மகளிர்கண்ணுக்கு வேலுவமை - கூரியவடிவிலும், எத்துணை வலிமையுடைய ஆடவரது நெஞ்சையும் பிளந்து அவரை வருத்துந் திறத்திலும் என்க. வெல்வது வேல், விழிப்பது விழி எனக் காரணக்குறி. மகளிரிடத்துக்கொண்ட அவாவினால் இம்மையில் அவர்கட்குஆட்பட்டுப் பலவாறுவருந்துதலே யன்றி மறுமையிலும் நற்கதிபுகுதாது வருந்துதலால், 'தையலரால் தினத் துக்கராகி' என்றார். திரிவார் - மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து அலைபவ ரென்றவாறுமாம். வடமொழித்திரிபாகிய வன மென்பது - காட்டையே யன்றி நீரையும் உணர்த்தும். இனி, இங்கு, காடென்றே கொண்டு, செந்தாமரைத்தொகுதியினிடத்து என்றலு மொன்று. அடர்ந்த தாமரைத்தொகுதியை 'தாமரைக்காடு' என்றல், மரபு. 'எம்' என்ற தன்மைப்பன்மை, எல்லாவுயிர்களையும் உளப்படுத்தியது. (உஅ)

உகூ. காதலைப்பத்தினிமேல்வைத்தநீசக்கருநிருதன்
மாதலைப்பத்தியைமண்ணிலிட்டாய் நின்னைவாழ்த்தித்தொண்
ஈதலைப்பத்தியைச்செய்வோர்கள்வாழுமிடபவெற்பா [டர்க்
தீதலைப்பத்தியங்கித்திரிவேற்கருள்செய்தருளே.

(இ - ள்.) காதலை-ஆசையை, பத்தினிமேல் வைத்த - அறக்கற்புடைய நின்மனைவியான சீதாபிராட்டியினிடத்து வைத்த, நீசன் கரு நிருதன் - கீழ்மகனான(இராவணனென்னும்)கரிய அரக்கனுடைய, மா தலை பத்தியை - பெரிய தலைவரிசையை, மண்ணில் இட்டாய் - (துணித்துத்)தரையில் தள்ளியவனே! நின்னை வாழ்த்தி - (போன்பினால்)உன்னைவாழ்த்தி, தொண்டர்க்கு ஈதலை பத்தியை செய்வோர்கள் - நினது அடியவர்களுக்கு (வேண்டுவன) கொடுத்தலையும் (அவர்கள்பக்கல்) பக்தியையுஞ் செய்பவர்கள், வாழும் - இனிதுவசிக்குமிடமான, இடப வெற்பா - ருஷபகிரியில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!—தீது அலைப்ப தியங்கி திரிவேற்கு - தீவினை வருத்த (அதற்கு மாறொன்றுஞ்செய்யமாட்டாது) கலங்கியலைபவனான எனக்கு, அருள் செய்தருள் - (அக்கொடியகருமம் ஒழிந்து உய்யுமாறு) கருணைசெய்தருள்வாய்.

ராக்ஷஸராஜனும் பத்துத்தலையுடையவனுமான இராவணன், தன்தங் கையான சூர்ப்பணகையினால் தூண்டப்பட்டு, இராமபத்தினியாகிய சீதையி னிடத்துக்காதல்கொண்டு கோதாவரிநதிதீரத்திற் பஞ்சவடியாச்சிரமத்திலே மாயமான்வடிவுபூண்ட மாரீசனைக்கொண்டு, இராமலக்ஷ்மணர்களைப் பிரித் து, சீதைதனித்துநின்றசமயம்பார்த்து அவளை வலியஎடுத்துத் தேரின் மேல்வைத்துச் சென்று இலங்கையில் அசோகவனத்திலே அரக்கியர் சூழச் சிறைவைத்து, அவளைத் தன்வசப்படுத்துதற்பொருட்டுப் பலவாறு நலிய, பின்பு சீதையைக்காணாத ஸ்ரீராமன், கடல்கடந்துசென்று இலங்கைபுக்கு மீண்ட அநுமானாற் செய்தியறிந்தபின்னர், வானரசேனையுடனே சென்று சேதுபந்தநஞ்செய்து கடல்கடந்து இலங்கைசார்ந்து பெரும்போர்புரிந்து இராவணனது தலைகளைத் துணித்துத்தள்ளி அவனைக்கொன்று சீதையை மீட்டுக்கொண்டு மீண்டன னென்பது பிரசித்தம்.

நிருதன் - நைருதனென்ற வடசொல்லின் சிதைவு; அது, நிருருதியெ ன்னுந் திக்பாலகனது மரபினனென்று காரணப்பொருள்பட்டு அரக்கனைக் குறிக்கும்.

நின்னைவாழ்த்தித் தொண்டர்க்கு ஈதலைப் பத்தியைச் செய்வோர்கள் - பகவானுக்கும் பாகவதர்க்கும் அடிமைப்பட்டொழுகுபவ ரென்றபடி. எம் பெருமானை வாழ்த்துதல் மிக்க அன்பின் செயலாதலை,பெரியாழ்வார் திருப் பல்லாண்டுபாடியதுகொண்டும் உணர்க. எம்பெருமானுடைய சௌந்தரியத் திலும் திருக்கலியாணகுணங்களிலும் கண்ணையுங் கருத்தையுஞ் செலுத்தி அவற்றிலீடுபட்டு ஆழ்ந்தவர், பக்திபரவசராய் அதனால் தம்நிலையையும் எம் பெருமான் நிலையையும் மறந்து, 'காலாதீதமான வைகுண்டத்திலே யிருக் கிற இந்த அரும்பொருள், காலம்நடையாடப்பெற்றஇவ்வுலகத்திலே வந்து கண்ணுக்குஇலக்காகுதலால், திருஷ்டிதோஷங்காரணமாக இதற்குஎன்ன தீங்கு வருகின்றதோ?' என்று தமக்கு உள்ள ஆதராதிசயத்தால் அநாவசிய மாக அதிகபயசங்கைகொண்டு, 'இத்திருமேனிக்கு எவ்வாற்றாலும் ஒரு குறையும் வாராதிருக்கவேணும்' என்று வாழ்த்துவ ரென்க. எம்பெருமா னைக்கண்டவளவிலே தமக்குவேண்டுவனவற்றை வேண்டிப்பெறநினையா மல் அவனதுவாழ்வையே தமக்குப் பரமபுருஷார்த்தமாக நினைத்தலின் அருமையை உணர்க. "எல்லாவிடத்திலுமெங்கும்பரந்து பல்லாண்டொலி, செல்லாநிற்குஞ்சீர்த் தென் திருமாலிருஞ்சோலையே", "புனத்தினைகிள்ளிப் புதுவவிகாட்டி யுன்பொன்னடிவாழ்கவென்று, இனக்குறவர்புதியதுண்ணு மெழின்மாலிருஞ்சோலை யெந்தாய்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல்களையுங் காண்க. 'திவ்யதேசங்களுக்கு அழகாகிறது, அநந்யப்ரயோஜநராய் அத் தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவர்கள் வர்த்திக்கை' ஆதலால், 'அங் ஙனம்வாழ்த்துபவர் வாழும் இடபவெற்பு' என்று சிறப்பித்துக் கூறினர்.

௩௦. அருடருமங்கைவிடாதேத்துமன்பருக்கன்ப ரெல்லி
லிருடருமங்கையெறியாழியா ரிசைக்கின்னரருங்
கெருடருமங்கையரும்வாழிடபகிரியிற்கல்லா
முருடருமங்கையலெய்திலன்றேயவர்முத்தரன்றே.

(இ - ள்.) அருள் - கருணையையும், தருமம்-அறத்தையும், கைவிடாது - விட்டிடாமல், ஏத்தும் - (தம்மைத்) துதிக்கின்ற, அன்பருக்கு - அடியார்களிடத்தில், அன்பர் - அன்பையுடையவரும், எல்லில் இருள் தரும் - பகற்பொழுதிலே (சூரியனை மறைத்து) இருளை யுண்டாக்கிய, அம் கை எறி ஆழியார் - அழகிய தம்திருக்கையா லெறிந்த சக்கராயுதத்தையுடையவரு மான எம்பெருமானது, இசை கின்னரரும் கெருடரும் மங்கையரும் வாழ் இடபகிரியின் அங்கு அயல் - இசைபாடுதலில்வல்ல கிந்நரர்களும் கருடர்களும் (அத்தேவசாதியாருடைய) மாதர்களும் வாழுமிடமான திருமாலிருஞ்சோலைமலையின் சமீபத்திலே, கல்லா முருடரும் எய்தில் - கல்வியறிவில்லாத மூடர்கள் வந்தாலும், அன்றே அவர் முத்தர் அன்றே - அப்பொழுதே அவர்கள் முக்தர்களாவரன்றோ? (எ - று.)—ஈற்றிலுள்ள 'அன்றே' என்பது - தேற்றம். அன்று ஏ என்ற இரண்டெதிர்மறைகள் சேர்ந்து உடன்பாட்டுப்பொருளை யுணர்த்தித் தேற்றக்கருத்தை விளக்குமென்க.

இடபகிரிக்குஅருகிலே சென்றாலும் கல்லாதமூடருமுட்பட அப்பொழுதே முக்தாத்மாக்களாவர் என்பதாம். திருமாலிருஞ்சோலைமலையையேயன்றிஅதனருகிடத்தையடைந்தாலும்பேறுவாய்க்குமென்பதை "மாலிருஞ்சோலை,யயன்மலையடைவததுகருமமே'," "மாலிருஞ்சோலைப்,புறமலைசாரப் போவது கிறியே" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்திருத்தல்கொண்டும் அறிக. திவ்வியதேசத்தை அடுத்தமாத்திரத்திலே எல்லாவினைகளும் நீங்கப்பெறுதலால், அவர்கள் பின்பு முக்திபெறுதல் தவறாது என்ற துணிவினால், 'அன்றே அவர் முத்தரன்றே' என்றார். உடனே அவர்கள் ஜீவன்முக்தராகிப் பின்பு அப்பிறப்பின்முடிவிலே பரமுக்தியை அடைவ ரெனினும் அமையும். இதனை "பசையற்றா, லன்றே யப்போதே வீடு அதுவே வீடு வீடாமே" என்றாற்போலக் கொள்க. கிந்நரர் முதலியோர் இசைபாடுதல் முதலிய திருவடித்தொண்டு செய்து எம்பெருமானது திருவுள்ளத்தை உகப்பித்துத் தாம் பேறுபெறுதற்குத் திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் வந்து வாழ்வரென்க; அன்றியும், அவர்கள்வாழுமிடமான சுவர்க்கலோகத்திலும் இந்த இடம் இனியதாதலாலும், அதனைவிட்டு இங்கு வந்து வாழ்வர்.

"அறனும் அருளுடையான்கண்ணதேயாகும்", "அருளிலார்க்கு அவ்வுலகமில்லை" என்ப வாதலால், 'அருள் தருமங் கைவிடா தேத்து மன்பருக்கன்பர்' என்றார். அன்பருக்கு அன்பர் - தம்மைக்குறித்து அன்புசெய்வார்பக்கல் தாம் அன்புசெய்பவர்; முந்தின அன்பு - பக்தி, பிந்தின அன்பு - கருணை. ஆழியா ரிடபகிரி யென இயையும். இசை - சங்கீதம். கிந்நரர், கருடர் - பதினெண்தேவகணங்களிற் சேர்ந்தவர். கிந்நரர்-கிந்நரமென்னும் வாத்தியத்தைக் கையிற்கொண்டு இசைபாடித்திரிபவர். 'கருடர்' என்ற சொல், மோனைநயத்தின்பொருட்டு 'கெருடர்' எனத் திரிந்துநின்றது; "கீதங்கள்பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள்" என்ற ஆண்டாளருளிச்செயலிற் போல. மங்கையரென்பது - இங்கே பருவப்பெயராகாமல் மகளிரென்றமாத்திரமாய் நின்றது: அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - பன்னிரண்டுமுதற் பதின்மூன்றளவும். முருடு - விறகு; அதுபோன்றவர், முருடர்.

உணர்விலாரென்க. உம்-இழிவுசிறப்பு. ஞானமில்லாதவர்களும் அந்தஇடத்தைச் சார்ந்தவளவில் உயர்கதிபெறுவரெனவே, ஞானிகள் அங்ஙனமாவரென்பது சொல்லவேண்டாதாயிற்று. கல்லா மூருடரும் - கல்லாத வேடர்களும் எனினுமாம். அங்கு - அசை. அயல் என்பது, ஐயல்என முதற்போலி பெற்றது, திரிபுநயத்துக்காக. (௯௦)

௯௧. முத்தரன்றேநின்கழலொருகாற்கைமுகிழ்க்கப்பெற்றோர்
பித்தரன்றேநினக்கேபித்தராகிற் பிரமன்கங்கை
வைத்தரன்றேய்துயர்தீர்த்தாய் நின்சோலைமலைமருவும்
பத்தரன்றேபரிவாலென்னையாளும்பரமர்களே.

(இ - ள்.) பிரமன் கம் - பிரமனது தலையை, கை வைத்து - கையில் வைத்துக்கொண்டு, அரன்தேய் - சிவபிரான் வருந்திய, துயர்-துன்பத்தை, தீர்த்தாய் - ஒழித்தருளியவனே!—நின் கழல் ஒரு கால் கைமுகிழ்க்கப் பெற்றோர் - உன்திருவடிகளை ஒருதரம் கைகூப்பித்தொழப்பெற்றவர்கள், அன்றே முத்தர் - அப்பொழுதே முத்திபெற்றவராவர்; நினக்கே பித்தர் ஆகில்-உன்விஷயமாகவே பக்திப்பித்து ஏறியவர்களாயின், பித்தர் அன்றே- (அவர்கள்) பித்துடையாரென்று இகழத்தக்கவராகார்; நின் சோலைமலை மருவும் பத்தர் அன்றே-உனது திருமாலிருஞ்சோலைமலையை அடைந்திருக்கிற அடியார்களன்றோ, பரிவால் என்னை ஆளும் பரமர்கள் - அன்பினால் என்னை ஆட்கொள்ளும் மேலோராவர்; (எ - று.)

'அன்றே' என்ற சொல் - முதலடியில் அப்பொழுதே யென்றபொருளிலும், இரண்டாமடியில் அல்லவே யென்றபொருளிலும், ஈற்றடியில் அன்றோ எனத் தேற்றப்பொருளிலும் வந்த வேறுபாட்டை உணர்க. 'அன்றேமுத்தர்' என்பதற்கு - கீழ்ச்செய்யுளிற்கூறிய உரையைக் கொள்க. கைமுகிழ்த்தல் - அஞ்சலிசெய்தல்; "தனி ஐந் நொது முன் மெலிமிகலுமாம்" என்றபொதுவிதிப்படி தனிஐகாரத்தின்முன் மெலிமிகவில்லை, இரண்டாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சிச் சிறப்புவிதியால். கீழ் மூன்றுஞ்செய்யுளில் "அனகனுக்குப் பித்தரானவர் பித்தரன்றே" என்றஇடத்துக் கூறிய உரை, இச்செய்யுளின் இரண்டாம்வாக்கியத்துக்கும் ஏற்கும். பகவத்கைங்கரியம் பண்ணுகிறவர்கள் எனக்குத்தலைவர்களென்று தமதுபாகவதசேஷத்வத்தை இறுதிவாக்கியத்தில் வெளியிட்டார்; "பயிலுஞ்சுடரொளிமூர்த்தியைப் பங்கயக் கண்ணனைப், பயிலவினியநம்பாற்கடற்சேர்ந்தபரமனைப், பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலு மவர்கண்டீர், பயிலும் பிறப்பிடைதோறெம்மையாளும் பரமரே" என்றார் நம்மாழ்வாரும்: 'பகவத்சேஷத்வத்தின் எல்லையாகிறது, பாகவதசேஷத்வத்தளவும் வருகையிறே.' (௯௧)

௯௨. பரந்தாமரைத் திருமாலிருஞ்சோலைப்பரமரைக் கால்
கரந்தாமரையன்னகார்நிறத்தாரைக் கடல்கடக்குஞ்
சரந்தாமரைதிரிகான்போயிலங்கைத்தலைவன்பத்துச்
சிரந்தாமரைக்கணத்தெய்தாரை யெய்தற்குத்தேர்மனமே.

(இ - ள்.) மனமே—!—பரந்தாமரை - பரமபதத்தையுடையவரும்,—திருமாலிருஞ்சோலை பரமரை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையி லெழுந்தருளியிருக்கிற தலைவரும்,—கால் கரம் தாமரை அன்ன - திருவடிகளும் திருக்கைகளும் தாமரைமலர்களை யொத்திருக்கப்பெற்ற, கார் நிறத்தாரை - காளமேகம்போன்ற திருமேனிநிறத்தை யுடையவரும்,—தாம் மரை திரி கான் போய் - தாவுகின்ற மான்கள் சஞ்சரிக்கப்பெற்ற வனத்திலே வாசமாகச்சென்று, (பின்பு), கடல் கடக்கும் சரம் - சமுத்திரராசனை வென்ற (ஆற்றலையுடைய) அம்பினால், இலங்கை தலைவன் பத்து சிரம் தாம் அரை கணத்து எய்தாரை - இலங்கையரசனான இராவணனுடைய பத்துத்தலைகளையும் தாம் அரைக்கணப்பொழுதிலே துணித்துத்தள்ளியவருமாகிய எம்பெருமானை, எய்தற்கு - சரணமடைவதற்கு, தேர் - துணிவுகொள்வாய்.

என்று நெஞ்சைநோக்கி இதமுரைத்தவாறு.

பரந்தாமர் என்ற வடமொழிப்பெயர்- (எல்லாப்பதவிகட்கும்)மேலான இடத்தையுடையவரென்றும்,(எல்லாவொளிகளினுஞ் சிறந்த ஒளியையுடையவ ரென்றும் பொருள்படும் ; பரம் - மேலானது. தாமம் - இடமும், ஒளியும். பரமர் - சிறந்தவர். திருவடி திருக்கைகளுக்குத் தாமரைமலர்-செம்மை மென்மை யழகுகளில் உவமம். கால் கரம் தாமரையன்ன கார்நிறத்தார்—"கருமுகில் தாமரைக்காடு பூத்து" என்றார் கம்பரும். சரம் எய்தாரை என இயையும். தா மரை என்று பிரித்து, வினைத்தொகையென்னவும் அமையும்; மரை - மானின்சாதிகளி லொன்று. கான் போய் - தண்டகாரணியத்தைக் கடந்து சென்று. 'அரைக்கணத்து' என்றது, மிக்கவிரைவைக் காட்டும். தேர் - வினைப்பகுதியே ஓசைவேறுபாட்டினால் ஏவலொருமையாக நின்றது; தேர்தல் - தெளிதல், நிச்சயித்தல். எம்பெருமானைச் சரணமடைதற்கு வழிதேடுவா யென்று உரைப்பர் ஒருசாரார்.

'எய்தாரை யெய்தற்கு' என்றவிடத்து, முரண்தொடை தோன்றும். இனி, கடம் குஞ்சரம் என்று எடுத்து, மதத்தையுடைய யானைகளும் தாவுகின்றமான்களுந் திரிகிற வனத்தைக் கடந்துசென்று கடலையும் இலங்கைத்தலைவன்பத்துச்சிரங்களையும் தாம் எய்தவரை என்று பொருள்கொள்ளவும் இடமுண்டு. கானும் கடலும் (கடந்து) போய் எனவும் அமையும். ()

௬௩. தேரா யிரவுபகலிரைதேடுவை தீமைநன்மை
பாராயிரங்குவைபாவையராற் பண்டுமாவலிபாற்
சோராயிரந்தவனைத் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
பேராயிரமுடையானை நெஞ்சே யென்றுபேணுவையே.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—(நீ), தேராய் - ஆராய்ந்துதெளியாயாகி, இரவு பகல் இரை தேடுவை - இராத்திரியும் பகலும் உணவைநாடித் திரிகின்றாய் ; தீமை நன்மை பாராய்-தீவினைகள் (இன்னவையென்றும்) நல்வினைகள்(இன்னவையென்றும்) நோக்குகின்றாயில்லை ; பாவையரால் இரங்குவை - மாதர்கள்காரணமாக உருகுவாய் ; (இங்ஙனம் செய்வன தவிர்வன

பகுத்துஉணராது நிலையில்லாதபொருளின்பங்களையே காதலித்துத் திரிகிற நீ), பண்டு - முன்னொருகாலத்திலே, மாவலிபால் - மகாபலிசக்கரவர்த்தியினிடத்தில், சோர் ஆய் இரந்தவனை - கபடமாய் யாசித்தவனும், திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற பேர் ஆயிரம் உடையானை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் நின்றதிருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆயிரந்திருநாமங்களையுடையவனுமான எம்பெருமானை, என்று பேணுவை - எக்காலத்தில் விரும்பித் தியானிப்பாயோ! (எ-று.)—ஈற்று ஏகாரம் - இரக்கம்.

இங்ஙனம் தம்மனத்தை நோக்கி இரங்கிக் கூறுகின்றவகையால், உலகத்தார்க்கு அறிவுறுத்தியவாறும்.

சோராய் - முன்னிலை யொருமை யெதிர்மறை முற்றெச்சம். இரையென்ற சிறப்புப்பெயரைக் கீழ்இரண்டாங்கவியிற்போலப் பொதுப்பொருளதாகக் கொண்டு, ஐம்பொறிகளாலும் நுகரப்படும்பொருள்களையெல்லாம் அல்லும் பகலும் அநவரதமும் நாடித்திரிவா யென்று கருதலுங்கொள்ளலாம். பாவையர் - சித்திரப்பிரதிமைபோல் அழகிய மகளிர்; கண்மணிப் பாவைபோல் அருமையாகப் பாராட்டப்படுகிற மாதர்கள். 'பாவையர்பால்' என்ற பாடத்துக்கு - பாவையர்பக்கல் என்பது பொருள். பண்டு இரந்தவனை என்று இயையும். மாவலி - மஹாபலீ என்ற வடசொல் விகாரப்பட்டது; பால் - ஏழனுருபு. சோரம் என்ற வடசொல் சோரென விகாரப்பட்ட தென்றாவது, சோரென்ற வினைப்பகுதிதானே சோர்வு என்ற தொழிற்பெயரின் பொருள் குறித்தது [முதனிலைத்தொழிற்பெயர்] என்றாவது கொள்க. சோராய் இரந்தவன் - மிகக்குறிய வாமநவடிவங்கொண்டுசென்று வறுமைத்தளர்ச்சியை எறிட்டுக்கொண்டுகாட்டித் தன்காலடியால் மூவடிமண்வேண்டி அது கொடுக்கப்பெறும்போது அவனது உடல்பொருளாவிகளையெல்லாம் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டவன். பேராயிரம் - ஸஹஸ்ரநாமம். (கூ௩)

[தலைவி தனதுவேட்கைமிகுதியைக் கூறுதல்.]

கூ௪. பேணிக்கவித்தவரைக்குடையாய் பெரியோர்பதின்ம
ராணிக்கவித்தமிழ்மாலைகொண்டா யழகா கரிய
மாணிக்கவித்தகமாமலையே வண்டுளவுக்கல்லாற்
பாணிக்கவித்தடங்காதுவெங்காமப்படர்கனலே.

(இ - ள்.) பேணி கவித்த - (ஆக்களிடத்தும் ஆயரிடத்தும்) அன்பு கொண்டு எடுத்துப்பிடித்த, வரை குடையாய் - கோவர்த்தனமலையாகிய குடையையுடையவனே! பெரியோர் பதின்மர் - (அறிவொழுக்கங்களிற்) பெரியவர்களான பத்துஆழ்வார்களுடைய, ஆணி கவி தமிழ் மாலை - சிறந்த தமிழ்ப்பாமாலைகளாகிய திவ்வியப்பிரபந்தங்களை, கொண்டாய் - ஏற்றுக் கொண்டவனே! அழகா - அழகனே! வித்தகம் - ஞானத்தையுடைய, கரிய மாணிக்கம் மா மலையே - கருநிறமானதொரு மாணிக்கமயமாகிய பெரிய மலைபோன்றவனே!—வெம் காமம் படர் கனல் - (எனது)வெவ்வியகாதலாகிய மேன்மேற்பரவுகின்ற நெருப்பானது, வள்துளவுக்கு அல்லால் - வள

ப்பமுள்ள (நினது) திருத்துழாய் மாலைக்குத் தணியுமே யன்றி, பாணிக்கு அவித்து அடங்காது - நீரினால் தணிக்கப்பட்டு அடங்கிவிடமாட்டாது.

நினது திருத்துழாய்மாலையைத் தந்தருள்வையாயின், எனது மையல் நோய் தணியு மென்பதாம். தலைவனது ஒருவழித்தணத்தலிலே பிரிவையாற்றாதுவருந்துகிற தலைவி தனது நினைப்புமிகுதியால் தலைவனை எதிரில்நிற்கின்றவாறுபோலப் பாவித்து அங்ஙனம் உருவெளித்தோற்றத்திலே வெளிப்பட்ட அத்தலைவனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியது, இது. ஒருவழித் தணந்துவந்த தலைவன் சிறைப்புறமாக, அதனையுணர்ந்த தோழி அவனை முன்னிலையாக்கித் தலைவியின்நிலைமையைக் கூறியதென்று இதற்குத்துறை கொள்ளுதலு மொன்று. பிரிந்துவருந்துங்காலத்திலே, தலைவனதுசம்பந்தமுடைய மாலையைப் பெற்றால் அதுகொண்டு ஒருவாறு விரகதாபம்தணியக் கூடுமே யன்றி, இது வெயிற்காலத்தினாலாகியதாபமன்றாதலால், சீதளோபசாரமாக மேலேபெய்யும் பனிநீரினால் தணியமாட்டா தென்றாள். "ஊரு ளெழுந்தவுருகெழுசெந்தீக்கு, நீருட்குளித்தும் உயலாகும்—நீருட், குளிப்பினுங் காமஞ்சுடுமே குன்றேறி, யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்" என்ற நாலடியாரையுங் காண்க. தீயினும் வெவ்வியது இவ்விரகதாப மென்பது, 'வெங் காமப்படர்கனல்' என்ற விதப்பினால் வெளியாம்.

திரிலோகாதிபதியென்று பேர்படைத்தவனான தேவேந்திரன் தானே அவ்வுலகத்தில் ஒருசார் நிரபராதியாயுள்ள சிலஉயிர்களுக்கு நலிவுசெய்யப் புக்கவிடத்து எம்பெருமான் தான் அருள்கொண்டு பாதுகாத்தனனென்பதை விளக்குதற்கு, 'பேணிக் கவித்த' எனப்பட்டது. 'நாம் கோவர்த்தனமலையை ஆராதித்தோம்: அதனால்நேர்ந்த தீங்கைப் போக்கிக் கண்ணன் காத்தருளினான்' என இடையர்கள் நினைக்கவொண்ணாதென்றுநோக்கி அவர்கள் ஆராதித்த மலையைக்கொண்டே காத்தருளின னென்க.

'பெரியோர் பதின்மர்' என்றது, பத்து ஆழ்வார்களை; அவராவார் - பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் என இவர். (நம்மாழ்வாருடைய சிஷ்யரான மதுரகவிகளையும், பெரியாழ்வாருடைய திருமகளாரான ஆண்டாளையுங் கூட்டி 'ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்' என்பதும் உண்டு.) இவர்கள் அருளிச்செய்த இருபத்துநான்கு திவ்வியப்பிரபந்தங்களுஞ்சேர்ந்து நாலாயிரப்பிரபந்தமென்று வழங்கும். உயர்தரப்பொன்னை 'ஆணிப்பொன்' என்றும், சிறந்தமுத்தை 'ஆணிமுத்து' என்றும் வழங்கும் மரபைத் தழுவித் திவ்வியகவியென்ற பொருளில் 'ஆணிக்கவி' எனப்பட்டது. கவித்தமிழ்மாலை - மிக்க பக்தியுடன் எம்பெருமானுக்குச் சாத்தும் பூமாலைபோன்ற பாமாலை யென்க. "அடிசூட்டலாகுமந்தாமம்", "செய்யசுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை," "கற்றினம்மேய்த்த கழலிணைக்கீ, ழுற்ற திருமாலை பாடுஞ்சீர்" எனப் பெரியாரும் பணித்தார். இங்கே 'வித்தகம்' என்றது, எம்பெருமானுக்கு உரிய முற்றுணர்மை: அது, ஸர்வஜ்ஞதை யெனப்படும்.

எதற்குஞ்சலியாமையும், அளத்தற்கரியபெருமையும், கம்பீரமான தோற்றமும், பலவளங்களை யுடைமையும் முதலிய சிறப்புக்கள்பற்றி, எம்பெருமானைக் குன்றாக உருவகஞ்செய்தார்.

நெஞ்சென்னும்உட்கண்ணால் எம்பெருமானைத் தரிசித்த ஐயங்கார், அவன்பக்கல் தமக்குஉண்டான வியாமோகத்தை அப்பெருமானைக்குறித்து விண்ணப்பஞ்செய்தல்,இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'வண்துளவு' என்றது-எம்பெருமானுடைய நிரதிசயபோக்கியதையையும், 'பாணி' என்றது - அன்பர்கள்செய்யுந்தோத்திரவுகளையுங் குறிக்கும். 'பேணிக் கவித்த வரைக்குடையாய்' என்று விளித்தது, எம்பெருமான் தன்னைச்சார்ந்த உயிர்களைப் பரிவோடு பாதுகாக்குந் திறத்தி லீடுபாட்டினால். பெரியோர் பதின் மராணிக் கவித்தமிழ்மாலை கொண்டாய் - மயர்வறமதிநலம்பெற்ற ஆன்றோர்பலரால் துதிக்கப்பட்டவனே யென்றபடி. கரியமாணிக்க வித்தகமாமலையே - கண்டவர்கண்குளிரும்படி கருமாணிக்கம்போன்று காண்பவரிளைப்பைத்தீர்க்கும்படியான வடிவை யுடையவனே யென்றவாறு. (ருச)

[பிரிவாற்றாத தலைவி சந்திரனைநோக்கி இரங்கிக்கூறுதல்.]

ருரு. படராகுவால்குவியக்குழலூதியபால ரைய
மடராகுவாகனன்றாதைக்கிட்டா ரலங்காரர் துழாய்க்
கிடராகுவார்பலர்காண் டமியேனையெரிப்பதென்னீ
விடராகுவாய்க்கொண்டுடல்சுட்டுக்கான்றிட்டவெண்டிங்களே.

(இ - ள்.) விடம் ராகு வாய் கொண்டு - விஷத்தையுடைய ராகுவென்னும்பாம்பினால் வாயிற்பெய்துகொள்ளப்பட்டு, உடல் சுட்டு கான்றிட்ட - அதனுடம்பைச் சுடுதலால் (பொறுக்கமாட்டாமல்) உமிழ்ந்துவிடப்பெற்ற, வெள் திங்களே - வெண்மையான சந்திரனே!--படர் ஆ -(மேய்தற்குப் பல இடங்களிற்) பரவிச்சென்றுள்ள பசுக்கள், குவால் குவிய - தொகுதியாக (ஓரிடத்தில்) வந்துசேரும்படி, குழல் ஊதிய - (இன்னிசையமைய) வேய்க்குழலையூதிய,பாலர் - ஆய்ப்பிள்ளையாய்வளர்ந்தவரும்,—ஐயம் அடர் - பிச்சையேற்றலால் வருந்திய, ஆகுவாகனன் தாதைக்கு - பெருச்சாளியை வாகனமாகவுடையவனான விநாயகனது தந்தையாகிய சிவபிரானுக்கு, (ஐயம்) இட்டார் - பிச்சையிட்டவருமாகிய, அலங்காரர் - அழகரது, துழாய்க்கு - திருத்துழாய்மாலையைப் பெறுதற்கு (ஆசைகொண்டு), இடர் ஆகுவார் - துன்பமடைபவர்,பலர் காண் - (உலகத்திற்) பலர் உளரன்றோ? தமியேனை நீஎரிப்பது என் - என்னையொருத்தியைமாத்திரம் நீஎரிப்பது ஏனோ?(எ-று.)

தலைவனது ஒருவழித்தணத்தலில் அப்பிரிவையாற்றாது வருந்துகின்ற தலைவிக்கு இரவிலே விரகவேதனை வளர, அப்பொழுது விளங்குகிற சந்திரனும் பிரிந்தார்க்குத்துயர்க்கேதுவானபொருள்களுளொன்றாதலால் இவளை இன்னும் அதிகமாக வேதனைப்படுத்த, அத்தாபத்தையாற்றாத அத்தலைவி, சந்திரனை முன்னிலைப்படுத்தி இரங்கிக்கூறியது, இது; சந்திரோபாலம்பம் [சந்திரனை நிந்தித்தல்] எனப்படும். ஒருவழித்தணந்துவந்த தலைவன்

சிறைப்புறத்தானாக, அதனையுணர்ந்த தலைவி அவன் கேட்டு வெளிப்படையாக மணம்புரிந்துகொள்ளமுயலுமாறு அவன்செவிப்படச் சந்திரனைநோக்கி இங்ஙனங்கூறுகின்றனளென விவரங்காணலாம். தலைவன் அழகு செல்வம் கல்வி குடிப்பிறப்பு முதலிய மேன்மைகளிற் சிறந்தவனாதலால் அவன் பக்கல் தன்னைப்போலவே ஈடுபட்டுக் காதல்கைம்மிக்கவர் பலர்உளராதல் கூடுமென்னுங் கருத்தினால்,'அலங்காரர்துழாய்க்குஇடராகுவார்பலர்காண்' என்றும், உலகத்தில் துன்பமுறுவார் தம்மைப்போலத்துன்புறுபவர் வேறெவருமிலரென்று எண்ணுதல் இயல்பாதலால் 'தமியேனையெரிப்பதென்நீ' என்றும் கூறினாள். இதனால், நீ பக்ஷபாதமுடையா யென்று பழித்தவாறும். இராகுவின்வாய்ப்பட்டுவெளிப்போந்த சந்திரனை, விஷத்தையுடைய கொடிய அக்கரும்பாம்பு சந்திரமண்டலத்தைக் கண்டு தனக்குஏற்றஇரையெனக்கருதி அதனைவிழுங்கத்தொடங்கி வாய்க்கொண்டவிடத்து அச்சந்திரனது தாபத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் உமிழ்ந்துவிட்டதெனக் கற்பித்து, 'விடராகுவாய்க்கொண்டுடல்சுட்டுக்கான்றிட்டவெண்டிங்களே'என்று விளித்தாள். எவரையுங்கொல்லத்தக்க நஞ்சுடைநாகத்தையும் எரிக்கவல்ல கொடுமையுடையாய் நீ யென்று நிந்தித்தவாறு. நைடதத்துச் சந்திரோபாலம்பனப்படலத்தில் "துணைவர்ப்பிரிந்து துயில்துறந்த, மையன்மடவாருயிர் கவர்வான் கூற்றம்போல வரு மதியே, ஐயமிலை யுன்னுடற்களங்கமழலுங்கொடியவிடமன்றே, வெய்யபகுவாய்க்கரும்பாந்தள் விழுங்கி யாற்றாதுமிழ்ந்ததுவே" என்றது, ஒப்புநோக்கத்தக்கது. 'வெண்டிங்கள்' என்றது, அவனது சிறந்தஅறிவின்மையையுங் காட்டும்; 'வெண்மையாவது - அறிவு முதிராமை.'

ஒவ்வொருசமயத்திற் சந்திரனைமறைக்கிற பூமியின்சாயையையும், சூரியனை மறைக்கிற சந்திரனது சாயையையும், இராகு கேதுவென்னுங் கரும்பாம்பு செம்பாம்புகளாகக் கூறுதல், கவிசமயம்; அன்றியும், பாற்கடல்கடைகையிலுண்டான அமிருதகலசத்தை எடுத்துக்கொண்ட திருமால் மிகஅழகியமோகினியென்னும்பெண்வடிவத்தால் அசுரர்களைமயக்கித் தேவர்கட்கே அமிருதத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்துவருகையில், இராகுவென்னும் ஓர் அசுரன் தான்இருத்தற்குஉரிய அசுரர்கூட்டத்தை விட்டுத் தந்திரமாகத் தேவகோஷ்டியினிடையிலே புகுந்து கையேற்று அமிருதத்தை வாங்கியுண்ண, அதனைச் சூரியசந்திரர் குறிப்பித்தமாத்திரத்தில், எம்பெருமான் அவனை அகப்பையால்அடித்துத் தலைவேறு உடல் வேறாக்க, அமிருதமுண்டதனால் உயிர்நீங்காத அந்தத்தலையும் உடலும் விஷ்ணுவின் அநுக்கிரகத்தால் இராகு கேதுக்களென இரண்டுகிரகங்களாகிச் சூரியன்முதலிய ஏழுகிரகங்களோடு சேர்ந்து, தம்மேற் கோள்சொன்ன சூரியசந்திரர்க்குப் பகையாய்ச் சிற்சில காலத்தில் அவர்களைப் பிடித்துக்கொள்கின்றன; அவையே கிரகண மெனப்படுகின்றன வென்பது வரலாறு.

திங்களுக்கு வெண்மை - இயற்கை யடைமொழி; இனம் விலக்கவந்ததன்று. 'ஐயம்' என்றது - 'அடர்' என்பதனோடும், 'இட்டார்' என்பதனோடும் இயையும். அடர்தல் - நெருக்குண்ணுதல், சங்கடப்படுதல். இது, தா

தைக்கு அடைமொழி. இனி, அடர் - (பகையைப்) பொருது அழிக்கவல்ல என்று கொண்டு, அதனை, ஆகுவுக்கேனும் ஆகுவாகனனுக்கேனும் அவன் தாதைக்கேனும் அடைமொழியாக்கலும் ஒன்று.

பேறுகிடைத்தசமயத்திலே மகிழ்ச்சிசெய்யக்கடவதான ஞானவிளக்க மானது, உரியகாலத்திற் பேறுகிடையாமையாலே நலிவுசெய்ய, ஐயங்கார் அதனை முன்னிலைப்படுத்திப் பழித்துரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'திங்கள்' என்றது - ஸ்வாபதேசத்தில், விவேகத்தையாம். 'மாயாகாரியமான தாமசகுணமானது தன்னைக் கவிந்துகொள்ளமுயலவும் அதற்கு அகப்ப டாது அதனைஒழித்துவிளங்குகின்ற சுத்தஞானமே!' என்றுவிளித்து, 'வாத் ஸல்யத்தையும் பரத்வத்தையும் சௌந்தரியத்தையும் உடைய எம்பெருமா னது இனிமையில் ஈடுபட்டு அதனைப்பெறாது வருந்துவார் உலகத்திற் பல ருளராகவும் என்னைமாத்திரம் நீ வருத்துவது என்னோ?' என்று இரங்கிக் கூறினரென்க. 'அலாபதசையில் விவேகமும் பாதகமாம்'. (௫௫)

[நிலவினால் வருந்துந் தலைவியின் தளர்ச்சியைக் கண்ட பாங்கி இரங்கல்.]

௫௬. திங்களப்பாநின்றசெந்தீக்கொழுந்திற்செழுஞ்சங்குபோ
லுங்களப்பாவையுருகுவதோர்கில ரும்பரெல்லா
மெங்களப்பாவெமைக்காவாயெனவுலகீரடியா
லங்களப்பான்வளர்ந்தார்சோலைமாமலையாதிபரே.

(இ - ள்.) உம்பர் எல்லாம் - தேவர்களனைவரும், எங்கள் அப்பா எமை காவாய் என - 'எங்கள் இறைவனே! (மாவலியினாலாகிய துயரினின்று நீக்கி) எங்களைப் பாதுகாத்தருள்வாய்' என்று பிரார்த்திக்க, (அவ்வேண்டு கோட்கு இரங்கி), உலகு ஈர் அடியால் அளப்பான் - உலகங்களை இரண்டு அடிவைப்புக்களால் அளவிடுமாறு, அங்கு வளர்ந்தார் - அப்பொழுது (திரி விக்கிரமமூர்த்தியாய்) வளர்ந்தருளியவராகிய, சோலைமாமலை ஆதிபர் - திரு மாலிருஞ்சோலைமலைக்குத் தலைவரான அழகர்,—செழுஞ் சங்கு போலும் களம் பாவை - செழுமையான சங்குபோலுங் கழுத்தையுடைய அழகிய இத்தலைவி, திங்கள் அப்பாநின்ற செம் தீக்கொழுந்தின் உருகுவது - சந்தி ரன்பூசியிடுகின்ற அக்கினிச்சுவாலையினால் [நிலாவினால்] கரைந்துவருந்து வதை, ஓர்கிலர் - அறிகின்றாரில்லை; (எ - று.)

அறிவாராயின் உடனே மீண்டுவந்து இவளை வெளிப்படையாக மணம் புரிந்தருள்வ ரென்பது, தாற்பரியம். சந்திரமண்டலத்தினின்று வெளிப் பட்டு மேலேபடுகின்ற நிலாவானது, பிரிந்தநிலையிலுள்ள இவளுக்கு மிக்க தாபத்தை விளைத்தலால், 'திங்களப்பாநின்ற தீக்கொழுந்து'எனப்பட்டது. தீக்குச் செம்மை - இயற்கையடைமொழி. கழுத்துக்குச் சங்குஉவமை - வடி விலும் ரெய்ப்பிலு மென்க.செழுஞ்சங்கு-வலம்புரிச்சங்கு. இங்ஙனம்இதனை ஓராதிருத்தல், உலகங்களை ஆட்கொண்டு சிறியதைப்பெரியதுநலியாதபடி சமயமறிந்து ஆவனசெய்து பாதுகாக்கிற அவரது சால்பின்தகுதிக்குச் சிறி தும்ஏலாது என்பது தொனிக்க, 'உலகீரடியாலளப்பான்வளர்ந்தார்' என்ற

அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. நிலவுலகத்தையளந்ததில் நிலவுலகமும் அதன்கீழுள்ளஏழுலகங்களும், வானத்தையளந்ததில் நிலவுலகத்துக்கு மேலுள்ள ஆறுஉலகங்களும் அடங்கியதனால், 'உலகீரடியாலளப்பான் வளர்ந்தார்' என்றார். மக்களைத் தந்தையர்போலத் தேவர்களைத் தேவாதிதேவன் அன்புகொண்டு ஆவனசெய்து பரிபாலித்தலால், அவர்கள் 'அப்பா' என்று விளித்தனர்.

களம் - வடசொல். பாவை - அதுபோன்ற பெண்ணுக்கு உவமையாகு பெயர். 'எல்லாம்' என்பது - இருதிணைக்கும் பொது; இங்கு உயர்திணைக்குவந்தது. அங்கு - அவ்விடத்து எனினுமாம்; அசையுமாம்.

உரியகாலத்திற் பேறுகிடையாமையாலே ஞானவிளக்கமும் துயர்க்கு ஏதுவாக, ஐயங்கார் அடைந்த தளர்ச்சியைக் கண்ட அன்பர்கள் நொந்து உரைத்த வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஸர்வஜ்ஞரும் ஸர்வசக்தரும் ஸர்வரக்ஷகருமான எம்பெருமான் விவேகவிளக்கத்தால் இவர் படுந்துயரத்தை அறியாதிருக்கின்றனரே! என்று இரங்கிக்கூறியவாறு. செழுஞ்சங்குபோலுங்களப்பாவை - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமென்னுந் திவ்வியசங்கம்போல எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்காய்க் கம்பீரமான இனியதொனியை வெளியிடுங் கண்டத்தையுடையவரிவரென்க; அச்சங்கின்ஒலி பெருமானது வெற்றிக்கு அறிகுறியாய்ப் பகைவர்க்கு அச்சத்தைவிளைத்து அவர்களை அழியச்செய்தல்போல, ஐயங்காரது திருமிடற்றினின்று வருகின்ற கம்பீரமான ஒலிவடிவாகிய வாக்கியங்களும் அப்பெருமானது பரத்வத்தை விளக்குவனவாய்ப் பரசமயவாதிகட்கு அச்சத்தைவிளைத்து அவர்களைத் தோற்பிக்குமென்க. இங்ஙனந் தோழிபேச்சாலே தமதுநிலைமையை வெளியிட்டனர் ஐயங்கார் என்று உணர்க. (௩௬)

௩௭. ஆதியராவிற்றுயிலலங்கார ரழக ரன்பாம்
வேதியராவுதிவீற்றிருப்பா ரண்டமீதிருக்குஞ்
சோதிய ராவின்பின்போந்தாரையன்றித்தொழேனுடலைக்
காதியராவினும் பொன்மாமகுடங்கவிக்கினுமே.

(இ - ள்.) ஆதி அராவில் துயில் - ஆதிசேஷன்மேற் பள்ளிகொண்டு யோகநித்திரைசெய்கின்ற, அலங்காரர் அழகர் - அலங்காரரென்றும் அழகரென்றுந் திருநாமமுடையவரும், அன்பு ஆம் வேதியர் ஆவுதி வீற்றிருப்பார் - (தம்மிடத்து) அன்புகொண்ட அந்தணர்களுடைய (மந்திரபூர்வமாக வைதிகாக்கினியில் ஓமஞ்செய்யப்படுகிற நெய் முதலிய) ஆகுதிகளில் வீற்றிருப்பவரும், அண்டம் மீது இருக்கும் சோதியர் - அண்டகோளத்துக்குப் புறம்பேமேலுள்ளதான பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஒளிவடிவமானவரும், ஆவின் பின் போந்தாரை அன்றி - பசுக்களை மேய்த்தற்கு அவற்றின்பின்னே சென்றவருமாகிய எம்பெருமானை யல்லாமல் (மற்றொருவரை),—உடலை காதி அராவினும் பொன் மா மகுடம் கவிக்கினும் தொழேன் - என்உடம்பைக் கூறுசெய்து அராவிவருத்தினாலும் பொன்மயமான பெரியகிரீடத்தை (எனக்கு)ச் சூட்டினாலும் வணங்கமாட்டேன்; (எ - று.)

தேவதாந்தரங்களை வணங்காவிடின் என் உடலைத் துணித்து அராவி மிகவருத்துவதாயினும், வணங்கின் எனக்குப் பொன்முடிசூட்டி மிக்க சிறப்புச்செய்வதாயினும், யான் அழகரையன்றிப் பிறரைத்தொழமாட்டேன் என்று, தமது அநந்யசரணத்வத்தை வெளியிட்டார்; "மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்" ஆதலால். ஆதி அரா - பழமையான பாம்பு. யஜ்ஞாங்கன், யஜ்ஞவாஹநன், யஜ்ஞஸாதநன் என்ற திருநாமங்கள் பெறுமாறு எம்பெருமான் யாகத்தைத் தமக்குஇடமாக்கொண்டு அதற்குச்சாதநமாகிய பொருள்களின் வடிவாயுமிருந்து பயனையும் அளித்தலால், 'வேதியராவுதி வீற்றிருப்பார்' என்றார்; இதனை, "அதவமாய்நறுநெயுண் டலகிலன்பர்கருதிற், றுதவு சேவடி" என்றாற்போலக் கொள்க.

வேதியர் - வேதம்வல்லவர்; வேதங்களை ஓதுதலோடு ஓதுவித்தற்கும் உரிமை அந்தணர்க்கே யுள்ளதனால், அவர்கள் வேதியரெனப் பெயர் பெறுவர். வீறு - வேறொன்றற்கில்லாத சிறப்பு; அவ்வகை மிக்க சிறப்பு அமைய இருத்தல், வீற்றிருத்தல். (கூஎ)

கூஅ. கவித்தானைமன்னற்குநட்பாய்முடிகவித்தானையன்று
புவித்தானைவற்றப்பொழிசரத்தானைப் பொருதிலங்கை
யவித்தானை மாலிருஞ்சோலைநின்றானை யழகனை முன்
றவித்தானைவாவெனவந்தானைப் பற்றினெனஞ்சமென்றே.

(இ - ள்.) கவி தானை மன்னற்கு - வாநரசேனைகளையுடைய வாநரராசனான சுக்கிரீவனுக்கு, நட்பு ஆய் - நண்பனாகி, முடி கவித்தானை - (அவனுக்கு) மகுடாபிஷேகஞ்செய்வித்தவனும்,—அன்று - அந்நாளில் [ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்], புவி தானை வற்ற - பூமிதேவிக்கு ஆடையாகிய கடல் தபிக்கும்படி, பொழி - பிரயோகிக்கத்தொடங்கிய, சரத்தானை-ஆக்நேயாஸ்த்ரத்தையுடையவனும்,—பொருது இலங்கை அவித்தானை - போர்செய்து இலங்காபுரியை அழித்திட்டவனும்,— மாலிருஞ்சோலை நின்றானை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் நின்றதிருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருக்கின்றவனும்,— முன் - முன்னொருகாலத்தில், ஆனை - கஜேந்திராழ்வான், தவித்து - (முதலைவாய்ப்பட்டு) வருந்தி,வா என - '(எனது துயர்தீர்த்தற்பொருட்டு இங்கு) வந்தருள்' என்று அழைக்க, வந்தானை - (அதனெதிரில்) வந்தருளியவனுமான, அழகனை—,—தஞ்சம் என்று பற்றினென் - சரணமென்று அடைந்தேன்; (எ - று.)

கவி - கபி யென்ற வடசொல்லின் விகாரம். அனைத்துலகுக்கும் அரசனும் சக்கரவர்த்தித் திருமகனுமான இராமபிரானுக்குச் சுக்கிரீவன் தனது எழுபதுவெள்ளம்வாநரசேனைகளைக்கொண்டு உதவிசெய்ததனால், சுக்கிரீவனுக்கு 'மஹாராஜர்' என்று வைஷ்ணவபரிபாஷையில் ஒருபெயர் வழங்கும். 'கவித்தானைமன்னற்கு நட்பாய் முடிகவித்தானை' என்ற தொடரிலுள்ள சொல்நயம் காண்க; மடக்கு: "சேர்ந்துகவிக்கும் முடிகவித்தாய்" என்றார் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும். பூமியைச் சூழ்ந்துள்ள கடலை 'பூமி

யாகியபெண் உடுக்கும் ஆடை' என்றல், கவிமரபு; "பொங்குபுணரிக்கடல் சூழாடை நிலமாமகள்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். தஞ்சம் - ரக்ஷகம்.

௫௯. தஞ்சந்தனமென்றுதேடிப்புல்லோர்தையலார்கடைக்கண்
வஞ்சந்தனங்கொள்ளவாளாவிழப்பர் மதியுடையோர்
செஞ்சந்தனப்பொழின்மாலிருஞ்சோலைத்திருநெடுமா
னெஞ்சந்தனக்குவப்பாகநல்காநிற்பர்நேர்படினே.

(இ - ள்.) புல்லோர் - அற்பர்கள்,—தனம் தஞ்சம் என்று தேடி - செல்வமே ரக்ஷகமென்று கருதி முயன்று அதனைச்சம்பாதித்து, தையலார் கடைக்கண் வஞ்சம் தனம் கொள்ள - மாதர்களுடைய கடைக்கண்களின் வஞ்சனையும் (அவரது) கொங்கைகளின் பொலிவும் கவர்ந்துகொள்ள, வாளா இழப்பர் - வீணாக (அப்பொருளை) இழந்துவிடுவார்கள்; மதி உடையோர் - நல்லறிவுடையவர்களோ,—நேர்படின் - (தமக்குப் பொருள்) கிடைத்தால், (அதனை), செம் சந்தனம் பொழில் மாலிருஞ்சோலை திரு நெடு மால் நெஞ்சந்தனக்கு உவப்பு ஆக நல்காநிற்பர் - சிவந்த சந்தனமரங்களின் சோலையையுடைய திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற மகாவிஷ்ணுவின் திருவுள்ளத்துக்கு உகப்புஉண்டாம்படி உபயோகிப்பார்கள்; (எ - று.)

சிற்றறிவுடைய புல்லோர், செல்வப்பொருளையே பொருளென்றுகொண்டு ஈட்டி அதனைச் சிற்றின்பவிஷயங்களிற் செலவுசெய்து வறியராய் நிற்பர்; பேரறிவுடைய நல்லோரோ, எவ்வாற்றாலேனும் தமக்குப் பொருள் கிடைத்தால் அதனை எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்காகுமாறு பகவத் பாகவத ஆசாரிய கைங்கரியவிஷயங்களில் விநியோகித்துக் கிருதார்த்தராவரென்பதாம்.

தனம் என்ற சொல்—முதலடியில் தநம் என்ற வடசொல்லின் விகாரமும், இரண்டாமடியில் ஸ்தநம் என்ற வடசொல்லின் விகாரமுமாம். 'தையலார் கடைக்கண் வஞ்சம்' என்றது, ஆடவரை வசீகரிக்குமாறு அவர்களை மகளிர் தங்கள்கடைக்கண்களால் ஒதுக்கிப் பார்க்கும் பார்வையை. கண்ணின்கடைஎன்பது கடைக்கண் என முன்பின்னாகத்தொக்க ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை: இலக்கணப்போலி. வாளா - பயனின்மைகுறிக்கும் இடைச்சொல்; 'சும்மா' என்பதும் இது. நல்காநிற்பர் - நல்கிநிற்பரென்க. (௫௯)

௬௰. நேராயவேதனைநெஞ்சிடந்தாய் நெடுஞ்சோலைமலைக்
காராய வேதனைமுன்படைத்தாய் நின்கழற்குத்தொண்டென்
றாராயவேதனைப்புன்பிறப்போயு மவாவறியிற்
பேராயவேதனையில்லுனைப்போரும்பிழைப்பர்களே.

(இ - ள்.) நேர் ஆய - (தனக்கு) எதிராய் நின்ற, ஏதனை - குற்றத்தையுடையவனான இரணியனை, நெஞ்சு இடந்தாய் - மார்பைப் பிளந்தவனே! நெடுஞ் சோலை மலை கார் ஆய - நெடிய திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிறவனும் கரியதிருநிறமுடைய இடைப்பிள்ளையாய் வளர்ந்தவனுமானவனே! வேதனை முன் படைத்தாய் - (படைத்தற்கடவுளான)

பிரமனை முன்பு சிருஷ்டித்தவனே!—நின் கழற்கு தொண்டு என்று ஆராயவே - உனது திருவடிகட்குத் தாம் அடிமையென்று (பரமாத்மஜீவாத்ம ஸ்வரூபங்களை ஒருவர்) ஆராய்ந்துணரவே, தனை புல் பிறப்பு ஒயும் - இழிவான ஜந்மவகைகள் எத்தனையுண்டோ அத்தனையும் (அவரைத் தொடரமாட்டாமல்) ஒய்ந்துவிடும்; அவா வழியின் - ஆசைவழியால், பேர் ஆயம் வேதனை - பெரிய தொகுதியான துன்பங்களைத் தருகின்ற, இல் - சம்சாரபந்தத்தில், உழைப்போரும் - அகப்பட்டுவருந்துபவர்களும், பிழைப்பர்கள் - (நின்கழற்குத் தொண்டென்று தம்மைஆராய்ந்தமாத்திரத்திலே அச்சம்சார துக்கங்களினின்று தப்பி) உய்வார்கள்; (எ - று.)

'நெஞ்சிடத்தல்' என்ற குறிப்பினால், 'ஏதன்' என்றது, இரணியனை உணர்த்திற்று; அவன், சர்வலோகநாயகனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு எதிர்த்தட்டாய்த் தானே முழுமுதற்கடவுளென்று சொல்லி யாவரும் தன்னை வணங்கும்படி நிர்ப்பந்தித்துவந்தனனாதலால், 'நேரா ஏதன்' எனப்பட்டான். ஏதன் - அபராதி: ஏதம் - குற்றம். நெஞ்சு - தானியாகுபெயராய், அதற்கு இடமான மார்பையுங் குறிக்கும். இடத்தல் - கீளுதல். ஆ - பசுக்கள்; அவற்றையுடையவனாதலால், இடையனுக்கு ஆயனென்று பெயர். வேதன் - வேதஸ் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அது, சிருஷ்டிகர்த்தாவென்று பொருள்படும். இனி, வேதம் வல்லவன் வேதனெனக் காரணக்குறியுமாம். முன் - ஆதிகாலத்தில். தனை - அளவு. கர்மவசத்தாலாகும் பலவகைப் பிறப்புக்களும் எம்பெருமான் திருவடிக்குத் தொண்டுபூண்டவரைச் சாரக்கடவனவல்லவென்க. ஒய்தல் - ஒழிதல். 'தனை' என்பதைத் தன்னையென்பதன் தொகுத்தலாகவும், உருபுமயக்கமாகவுங் கொண்டு, தனது புன்பிறப்பு ஒயுமென உரைத்தலுமொன்று. ஆயம் - திரள். இல் - வீடு; அதில் இருந்து நடத்தும் சம்சாரத்துக்கு இங்கு இடவாகுபெயராம். இனி, இல் என்பதை எழனுருபாக்கொண்டு, வேதனையிலுழைப்போர் என்பது வேதனையில்லுழைப்போர் என விரித்தல்விகாரம்பெற்றதென்றாக்கி உரைப்பினும் இழுக்காது. உம் - இழிவுசிறப்பு. (௪0)

[தலைவி தோழியர்க்கு அறத்தோடு நிற்றல்.]

௪௧. பிழைத்தலையானெண்ணிப்பேசுகின்றே னிப்பிணிமற்றொன்றான்
மழைத்தலைவார்குழலீர் தணியாது வருணனைமு
னழைத்தலையங்கடைத்தா ரலங்கார ரலங்கனல்கீர்
முழைத்தலைநின்றுமலயாநிலம்வந்துமோதுமுன்னே.

(இ - ள்.) தலை - சிரசிலே, மழை - மேகம்போன்ற, வார் குழலீர் - நீண்ட கூந்தலை யுடையவர்களே!— யான் பிழைத்தலை எண்ணி பேசுகின்றேன் - நான் பிழைக்கும்வழியை ஆராய்ந்து சொல்லுகின்றேன்:—இ பிணி மற்று ஒன்றால் தணியாது - (எனக்கு நேர்ந்திருக்கின்ற) இந்தக்காதல்நோய் வேறொருபரிகாரத்தால் அடங்காது; மலய அநிலம் முழைத்தலைநின்று வந்து மோதுமுன்னே - மலயமாருதமாகிய தென்றற்காற்று அம்மலைய பருவதத்தினது குகையிடத்தினின்று வந்து தாக்குதற்கு முன்னமே,—வருணனை

முன் அழைத்து அலை அங்கு அடைத்தார் அலங்கார் அலங்கல் நல்கீர் - (சமுத்திரராசனுன) வருணனை எதிரில் வரவழைத்துக் கடலை அப்பொழுது அணைகட்டியடைத்தவரான அழகருடைய மாலையைக் கொணர்ந்து கொடுங்கள் ; (எ - று.)

தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப் பிரிந்த தலைமகள், அப்பிரிவுத் துயரை யாற்றி யடக்கும் வல்லமை யிலளாகி, தனதுநிலைமையை அன்புடைத்தோழியர்க்கு வெளிப்படையாக வுரைத்தது இது. தன்விருப்பத்தை நிறைவேற்றுதற்பொருட்டுத் தோழியரைக் கொண்டாடியழைப்பவளாய் 'மழைத்தலைவார்குழலீர்' என்று புனைந்துரைத்து விளித்தாள். புண்ணிற் புளிப்பெய்தாற்போல இந்நிலையில் தென்றற்காற்றுவந்து என்மேல் வீசுமாயின் யான் இறந்துபடுவேன்: அது வீசுதற்கு முன்னமே என்தலைவனணிந்த மாலையை எனக்குக் கொணர்ந்து கொடுத்தால்மாத்திரமே யான் அது கொண்டு சிறிதுஆறியிருப்பேன் என்றாள். அவனது பிரசாதமான திருத்துழாய் இந்நோய்த்தணித்தற்கு எற்ற பசுமருந்தாகிய சஞ்சீவிமூலிகை யென்றவாறு. முன்புஒருதலைவியினிடத்துஆராதஅன்பினுல் அவள்பிரிவையாற்றாது அவளைக்கூடுதற்பொருட்டுத் தன்னினுந்தாழ்ந்தவனுனஒருவனைத் தலையால் வணங்கிக் கடலையடைத்தலாகிய செயற்கருஞ்செயலைச் செய்து அவளைச் சேர்ந்தவராகிய தலைவர் இங்ஙனம் என்னைப் பிரிந்து உபேக்ஷித்து நிற்கின்றனரென்று இரங்குவாள், 'வருணனைமுன் அழைத்துஅலைஅங்குஅடைத்தார்' என்றாள். 'அலங்காரர்' என்றது, அவரது திவ்வியசௌந்தரியத்திலே தான் கொண்ட ஈடுபாட்டினுல். 'முழைத்தலைநின்று வந்து மோதுமுன்' என்றதனுல், தென்றற்காற்றை ஒருபுலியாகக் குறித்தவாறும். 'முழைத்தலை நின்று மலயாநிலம் வந்து மோதுமுன்னே'— "மலயக், குன்றிற் குலமா முழையிற் குடிவாழ், தென்றற்புலியே யிரைதேடுதியோ" என்பது, கம்பராமாயணம்.

பிழைத்தற்குக்காரணமான உபாயத்தை 'பிழைத்தல்' என்றது, ஆகுபெயர். மகளிர்கூந்தலுக்கு மேகம் உவமை, கருமை குளிர்ச்சிகளில். அலை - கடலுக்கு ஆகுபெயர். 'அங்கு' என்று சுட்டினது, கதையை உட்கொண்டு; இராமாவதாரத்தில் என்றபடி. அலங்கல் - தொங்கியசைதல்: மாலைக்குத் தொழிலாகுபெயர் ; இதில், அல் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி யெனினும் அமையும். மலயாநிலம் - தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். 'மழைத் தலை வார் குழல்' என்பதற்கு - மேகத்தின் தன்மையைத் தன்னிடத்தே கொண்ட நீண்ட கூந்தல் என்று பதவுரை கொள்ளலுமாம்.

எம்பெருமானை இடையீடின்றிச்சேரப்பெறுது வருந்துகின்ற ஐயங்கார் தமதுநிலைமையை அன்பர்க்கு உரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். யான் பிழைத்தலை எண்ணிப் பேசுகின்றேன் - நான் உய்யும் ஆற்றைச் சிந்தித்து ஆய்ந்துஉணர்ந்து கூறுகின்றேன். மழைத்தலைவார்குழலீர் - எம்பெருமானைத் தலையால்வணங்கி உத்தமஅங்கமாகிய தலை படைத்தபயன் பெற்று அதுகொண்டு சிறப்பித்துக்கூறத்தக்கவர்களே யென்றபடி. ஒருசமயத்தில் இன்பஞ்செய்வதும் மற்றொருசமயத்தில் துன்பஞ்செய்வதுமான லௌகிக

பதார்த்தங்கள் மறைவின்றி வெளிப்பட்டு என்னை வருத்துதற்குமுன்னமே பகவத்பிரசாதமாகிய திருத்துழாயை எனக்குக் கொணர்ந்து கொடுத்தால் யான் ஆற்றாமைதீர்ந்து ஆனந்தமடைவேன் என்பது,பிந்தினவாக்கியத்தின் உட்கோள். 'வருணனை முன் அழைத்து அலையங்கடைத்தார்' என்றதனால், ஜீவகோடிகளில்உத்தமையான பிராட்டியைப்போலவே எம்மையும் தம்பக்கல் சேர்த்துக்கொள்ளக்கடவர் அவ ரென்று குறிப்பித்தவாறு.

இனி, இச்செய்யுளுக்கு—தோழியானவள் செவிலித்தாயர்க்குத் தலைவியின்நிலைமையைக் கூறி அறத்தொடுநின்றதாகவுந் துறைகூறலாம்; அப்பொழுது, முதல்வாக்கியத்துக்கு— இவள்பிழைக்கும்வழியை ஆராய்ந்து யான் சொல்லுகின்றேன் என்று பொருள் காண்க. அங்ஙனங்கொள்ளுமிடத்து—எம்பெருமானது சேர்க்கையைப் பெறாமல் வருந்துகிற ஐயங்காரது துயரத்தைத் தீர்க்கும்வகையை அவரது அன்பர்கள் அவர்பக்கல் பரிவுடையரான ஞானிகளைக்குறித்துக் கூறுதல், உள்ளுறைபொருளாம். 'பிழைத்தலை யான் எண்ணிப்பேசுகின்றேன்'என்றதனால், இவரது ஆற்றாமையைத் தீர்த்தற்கு ஆப்தரது உபதேசம் மூலமா மென்பது தோன்றும். அலங்கல்நல்கீர்— "மாலையர்தண்ணந்துழாய்கொண்டுசூட்டுமினே" என்றார் ஆழ்வாரும்.(௪க)

௪உ. மோதாகவந்தனைமூட்டிலங்கேசன்முடிந்துவிண்ணின்
மீதாகவந்தனைவில்லெடுத்தே விடைவெற்பினின்ற
நாதா கவந்தனைச்செற்றா யுனையன்றிநான்மறந்துந்
தீதாகவந்தனைசெய்யேன்புறஞ்சிலதேவரையே.

(இ - ள்.) விடைவெற்பில் நின்ற நாதா - விருஷபகிரியாகிய திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் நின்றதிருக்கோலமா யெழுந்தருளியிருக்கிற தலைவனே! கவந்தனை செற்றாய் - கவந்தனென்ற இராக்கதனைக் கொன்றிட்டவனே!—மோது - (ஒருவரோடொருவர்) தாக்கிச்செய்வதான, ஆகவந்தனை - போரை, மூட்டு - வலியஉண்டாக்கிநடத்திய, இலங்கா ஈசன் - இலங்காபுரிக்குத் தலைவனான இராவணன், முடிந்து-இறந்து, விண்ணின்மீது ஆக - மேலுலகத்திற் சேரும்படி, வில் எடுத்து வந்தனை - கோதண்டத்தைக் கையிலெடுத்துவந்தாய்; உனை அன்றி - (இங்ஙனம்பெரும்பிழைசெய்துபகையாய்எதிர்த்தவனும் நற்கதிசேருமாறு கருணைபுரிந்த) உன்னையே (வணங்குவேனே) யன்றி, புறம் சில தேவரை - வேறுசில தேவர்களை, நான்—, மறந்தும் தீது ஆக வந்தனை செய்யேன்-மறந்தாயினும் தீமைநிகழுமாறு வணங்கமாட்டேன் ; (எ - று.)

"மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்" ஆதலால், தேவதாந்தரங்களிடத்தில் தமக்குஉள்ள உபேக்ஷையையும்,பரதேவதையினிடத்தில் தமக்குஉள்ள அபேக்ஷையையும் இங்ஙனம் கூறி வெளியிட்டார். கணவனையே தெய்வமாகக் கொண்டொழுகுங் கற்புடைமகளிர்க்குப்பிறிதோராடவரதுதொடர்பில்லாமலிருத்தல் இன்றியமையாதவாறுபோல, எம்பெருமானைச்சரணமடைந்து உய்யும் பிரபந்நர்க்குத் தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணாமை அவசிய மென்பர் ஆன்றோர். 'மறந்தும்' என்பது, வந்தனைசெய்தலோடு இயையும். "வீழ்வார்

க்குவீழ்வார்துணை" என்றாற்போல, பிணிபசிமூப்புப்பிறப்பிறப்புத்துன்பங்களினின்று தாம் உய்யமாட்டாத பிறசிலதேவர்களை வந்தனைசெய்தால், அதனால் ஆகக்கடவது வினைத்தொடர்பேயன்றி வீடுபேறன்றாதலால், 'நீறு ஆக' எனப்பட்டது; ஜீவாத்மாவினது ஸ்வரூபம் நிலைகுலைய என்றவாறுமாம். புறம் - விலக்காகிய என்றபடி. தம்மைச்சரணமடைந்தவர்களைச் சமயத்திலே கைவிடுபவர்களான வென்பது தொனி.

பகைமைக்காரணம் யாதொன்றுமில்லாதிருக்கவும், ஸ்ரீராமபத்நியான சீதையைக் காதலால் வலியக் கவர்ந்துசென்று சிறைவைத்துவருத்திப் பின்னர் ஒருமுறைக்குஇருமுறை அப்பெருமான் தூதனுப்பவும் சமாதானத்தில் அப்பிராட்டியைக்கொணர்ந்துவிட்டிடாமற் பெரும்போர்விளைதற்குக் காரணமாய் நின்றன னாதலால், இராவணனுக்கு 'மோதுஆகவந்தனைமூட்டு' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. நீரரணாக நாற்புறமுங்கடல்சூழ்ந்த தீவிலே வசித்தலால் எவரும் வந்து நம்மைநலிவுசெய்ய இயலா தென்னுஞ் செருக்குடையா னென்பது தோன்ற, 'இலங்கேசன்' என்றார். அப்படிப்பட்டவனும் இறந்து பரலோகமடையும்படி வில்லெடுத்துவந்தா யென்றதில், ஸ்ரீராமபிரானது திவ்யசக்தி தோன்றும். இனி, மூட்டி லங்கேசன் என்று பிரித்தும் பொருள்கொள்ளலாம். (௪௨)

௪௩. தேவரையாதன் மனிதரையாதல்செழுங்கவிதை
நாவரையாமனவிலுகிற்பீர் நம்மையாளுஞ்செம்பொன்
மேவரையானை யிருஞ்சோலைவேங்கடமெய்யமென்னு
மாவரையானை யொருவனையே சொல்லிவாழுமினே.

(இ - ள்.) தேவரை ஆதல் - (பிற)தேவர்களைக்குறித்தாவது, மனிதரை ஆதல் - மநுஷ்யர்களைக்குறித்தாவது, நா வரையாமல் - நாவினால் (இன்னாரை இன்னவாறு துதிக்கலாம் இன்னாரை இன்னவாறு துதிக்கலாகாது என்னும்)வரையறை கொள்ளாமல், செழுங் கவிதை நவிலுகிற்பீர் - செழுமையான பாடல்களைப் பாடித் துதிப்பவர்களே!—நம்மை ஆளும் - நம்மையனைவரையும் (இயல்பிலே)அடிமையாகக்கொண்டுள்ள, செம் பொன் மேவு அரையானை - மாற்றுயர்ந்த பொன்மயமான ஆடையாகிய பீதாம்பரம் பொருந்திய திருவரையையுடையவனும், இருஞ் சோலை வேங்கடம் மெய்யம் என்னும் மா வரையானை - திருமாலிருஞ்சோலை திருவேங்கடம் திருமெய்யம் என்னும் பெரியமலைகளை(த் தானெழுந்தருளியிருக்குமிடமாக)க் கொண்டவனு மாகிய, ஒருவனையே - ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனையே, சொல்லி - கவிபாடித்துதித்து, வாழுமின் - பேரின்பவாழ்க்கைபெற்றுஉய்யுங்கள்.

பகவத்குணாநுபவத்தி லாசையுடைய ஐயங்கார், தேவதாந்தரங்களைக் குறித்தும் மனிதர்களைக்குறித்தும் பற்பலவாறு கண்டபடி புகழ்ந்து கவி பாடித் தம்தம்புலமையையும் வாக்கையும் வீண்படுத்தித்திரிகிற சிலபுலவர்களைப் பார்த்து 'இதனால் என்ன பய னுண்டாகும்? வேண்டியபயன்களை வேண்டியவாறே பெறும்படி என்னேடொப்ப எம்பெருமானைக் கவிபாடித் துதியுங்கள்' என்று இதோபதேசஞ்செய்கின்றார். 'கவிபாடலாகாது'என்ற

நிஷேதசாஸ்திரத்துக்கு இலக்கு - அஸத்விஷயத்திலாதலும், 'கவிபாடுதல் புகழ்முதலிய பலவற்றைப் பயக்கும்' என்ற விதிசாஸ்திரத்துக்கு இலக்கு - ஸத்விஷயத்திலாதலு மாகிய வேறுபாடு காணத்தக்கது.

முதலடியில் இரண்டிடத்து வந்த 'ஆதல்' என்ற சொல், விகற்பப்பொருளது. மனிதர்-மநுஜரென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; (காசியபமுனிவனது மனைவியருள்) மநுவென்பவளிடத்துத்தோன்றியவரென்பது, அதன்பொருள். கவிதா-வடசொல்: கவிபாடுந் திறமென்பது, இதன்பொருள்: இலக்கணையாய், பாடலின்மேல் நின்றது. செழுங் கவிதை - சொற்பொருட்கருத்துக்களிலும், தொடை நடை அணி துறை வகைகளிலும் சிறந்த பாடல்களென்க. 'நம்மை' என்றது, முன்னிலையாரையும் படர்க்கையாரையும் உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை. பொன் - பொன்னுடைக்குக் கருவியாகுபெயர். அரை - நடுவுறுப்புக்கு எண்ணலளவாகுபெயர். வரை என்ற கணுவின்பெயர்-அதனையுடைய மூங்கிலுக்குச் சினையாகுபெயரும், அது பின்பு அம்மூங்கில் விளையும் மலைக்குத் தானியாகுபெயரு மாதலால், இருமடியாகுபெயராம். ஒருவனையே, ஏ - பிரிநிலை. திருமெய்யம் - பாண்டிநாட்டுத்திருப்பதி பதினெட்டில் ஒன்று; ஸத்யகிரி யென்னும் மறுபெயருடையது. (௬௩)

௬௪. வாழுமின்பங்கயச்சுந்தரவல்லிமணாளன்வெற்பைச்
சூழுமின்பந்தித்ததொல்வினைதீர்ந்துய்யத் தொங்கல்சுற்றுந்
தாழுமின்பஞ்சணைமேன்மடவார்தடமாமுலைக்கே
வீழுமின்பங்கருதித்துன்பயோனியில்வீழ்பவரே.

(இ - ள்.) சுற்றும் தொங்கல் தாழும் - சுற்றிலும் பூமாலைகள் தொங்கவிடப்பெற்ற, இன் பஞ்சு அணைமேல் - இனிமையான பஞ்சுமெத்தையின்மீது, மடவார் தட மா முலைக்கே வீழும் - இளமகளிரது பெரிய அழகிய தனங்களிலே விரும்பிச்சேர்ந்துபெறுகிற, இன்பம் - சிற்றின்பத்தை, கருதி - பொருள்செய்து, துன்பம் யோனியில் வீழ்பவரே - துன்பத்தைத்தருகின்ற பிறப்புக்களாகிய படுகுழியில் விழுந்து அழிபவர்களே!—பந்தித்த தொல் வினை தீர்ந்து உய்ய - (உங்களுயிரைக்) கட்டுப்படுத்துகின்ற பழமையான கருமங்கள் நீங்கி (நீங்கள்) ஈடேறும்படி,—வாழும் மின் பங்கயம் சுந்தரவல்லி மணாளன் வெற்பை சூழுமின் - (சிறிதுபொழுதேனும் நிலைநில்லாது தோன்றியவுடன் அழியும் மின்னலன்றி) என்றும் அழியாது நிலைபெற்றிருப்பதொரு மின்னல் (உளதாயின் அது) போன்றவளும் செந்தாமரைமலரில்வாழ்பவளும் சுந்தரவல்லியென்னுந் திருநாமமுடையவளு மான பெரியபிராட்டியின் கணவனாகிய அழகப்பிரானது திருமாலிருஞ்சோலைமலையைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யுங்கள்; (எ - று.)

மாதரார்கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டழுந்திச் சிற்றின்பப்படுகுழியில்வீழ்ந்து மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து இறந்துதிரிகின்ற பேதையரைக் குறித்து, 'நீங்கள் கருமமனைத்தும்ஒழிந்து பரகதிபெறுமாறு அழகரதுதிருமாலிருஞ்சோலைமலையை வலஞ்செய்யுங்கள்' என்று நல்லறிவுகூறுகின்றார்; "வலஞ்செய்துவைகல்வலங்கழியாதே, வலஞ்செய்யுமாயமாயவன்கோயில்,

வலஞ்செய்யும்வானோர்மாலிருஞ்சோலை, வலஞ்செய்துநாளும்மருவுதல்வழக்கே" என்றார் ஆழ்வாரும்.

'வாழும் மின்'என்றது, இல்பொருளுவமை. ஸுந்தரவல்லி என்ற வடமொழித்தொடர், அழகியபூங்கொடிபோன்றவ ளென்று பொருள்பட்டு உவமையாகுபெயராம். சுந்தரவல்லிநாச்சியாரென்பது, திருமாலிருஞ்சோலை நாச்சியாரின் திருநாமம். மணாளன் - மணவாள னென்பதன் மரூஉ. மடவார் - மடமையுடையவர். வீழ்தல் - விரும்புதலாதலை, "தாம்வீழ்வார்மென்றோட்டுயில்" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. (சச)

சரு. வீழமராமரமெய்தார்மதிதவழ்வெற்பை நெஞ்சே
தாழமராடச்சமன்குறுகா னிச்சரீரமென்னும்
பாழமராமற்பரகதியேற்றுவர் பார்க்கில்விண்ணோர்
வாழமராவதியுந்நரகாமந்தமாநகர்க்கே.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—மராமரம் வீழ எய்தார் - மராமரங்கள் விழும்படி அம்பெய்தவரான எம்பெருமானுடைய, மதி தவழ் வெற்பை - (உயர்ச்சியினால்) சந்திரன் தவழப்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலைமலையை, தாழ் - வணங்குவாய்; (அதனால் யாது பயனெனின்),—அமர் ஆட சமன் குறுகான் - (வினையனைத்தும்ஒழிதலால் அந்திமகாலத்திலே) போர்செய்து வென்று உயிரைக்கவர்ந்துசெல்லுதற்காக யமன் அருகில்வருதலுஞ்செய்யான்; (அன்றியும்), இ சரீரம் என்னும் பாழ் அமராமல் - இந்தஉடம்பாகிய பாழிலே பொருந்தாதபடி [மீண்டும்பிறப்பு இல்லையாம்படி], பர கதி ஏற்றுவர் - (அவ்வுயிரை எம்பெருமான்)பரமபதத்திற் சேர்த்தருள்வர்; பார்க்கில்- ஆலோசித்துப்பார்க்குமிடத்து;—விண்ணோர் வாழ் அமராவதியும் - தேவர்கள்வாழ்கின்ற அமராவதிநகரமும், அந்த மா நகர்க்கு நரகு ஆம் - அந்தஸ்ரீவைகுண்டதிவ்வியநகரத்துக்குமுன்னே நரகமெனத்தக்கதாம்; (எ - று.)

மனமே! அழகரது திருமாலிருஞ்சோலைமலையை வணங்கு; அங்ஙனம் வணங்கினால், நம்மை யமன் அணுகான்; எல்லாவுலகங்கட்கும் மேலதான பரமபதஞ் சேரலாம்; அப்பரமபதமோ,புண்ணியப்பயனாலடையுஞ் சுவர்க்கலோகத்தினும் மிகப்பலமடங்கு மேலானது என்பதாம். தீவினைப்பயனால் நேர்வதும் மிகப்பலதுன்பங்களையேநுகருமிடமுமான நரகத்துக்கும், நல்வினைப்பயனால்நேர்வதும் மிகப்பலஇன்பங்களையேநுகருமிடமுமானசுவர்க்கத்துக்கும் எத்துணைவேறுபாடு உண்டோ, அத்துணைவேறுபாடு உண்டு,சிற்றின்பங்களையேநுகருமிடமாய் மீளுமுலகாகிய அச்சுவர்க்கத்துக்கும் எம்பெருமானருளால்நேர்வதும் பேரின்பத்தையேநுகருமிடமும் மீளாவுலகமுமான பரமபதத்துக்கும் என்பார், 'பார்க்கில் விண்ணோர் வாழமராவதியும் நரகாம் அந்தமாநகர்க்கு' என்றார். இனி, 'அந்தமாநகர்க்கு' என்பதற்கு - அத்திருமாலிருஞ்சோலைத் திவ்வியதேசத்துக்கு என்று உரைத்தலும் ஒன்று. அப்பொழுது, தேவாதிதேவன்வாழுமிடமான அத்திருப்பதி தேவநகரத்தினும் மிகமேம்பட்ட தென்பது போதரும்.

மதிதவழ்வெற்பு—அதிசயோக்திவகையால் அம்மலையின் மிக்க உயர்வைக் கூறியது; தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி: "மதிதவழ்குடுமிமாலிருஞ்சோலைப், பதியதுவேத்திஎழுவதுபயனே" என்றார் நம்மாழ்வாரும். 'பரிபூர்ண சந்த்ரமண்டலத்தாலே அலங்க்ருதமான சிகரங்களையுடைத்தான திருமாலிருஞ்சோலை' என்றும், 'சந்த்ரனானவன் தவழும்படி ஓங்கின சிகரசிகைகளையுடைத்தான திருமலை' என்றும், 'சூற்பெண்டுகள் சுரமேறுமாபோலே சந்த்ரன் தவழ்ந்தேறுகின்றுள்ள சிகரத்தையுடைய திருமலை' என்றும் அங்கு உரைத்தனர் ஆன்றோர்.

"மாலடிமைகொண்டவனந்தரத் தும்பேர் நினைக்கவுங் கூற்றஞ்சுமே", "அநந்தரங்கமுற்றாரடியார்க்கு நமனஞ்சுமே" ஆதலால், 'அமராட்சமன் குறுகான்' என்றார். "நான் மற்றவர்களுக்குப் பிரபுவல்லது, வைஷ்ணவர்களுக்குப் பிரபுவல்லேன்; எம்பெருமான் எவனுடைய இருதயகமலத்தில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருப்பனோ, அந்தமகாபுருஷனுடைய கடாக்ஷம் பிரஸரிக்குமிடங்களிலெல்லாம் நீ செல்லத்தக்கவனல்லை, நானும் செல்லத்தக்கவனல்லேன்; பதறிச்சென்றால், அப்பெருமானுடைய திருவாழியின் தேஜோவிசேஷத்தினாலே பஸ்மாக்கப்படுவோம்; அந்தமகாபுருஷன் ஸ்ரீவைகுண்டதிவ்யலோகத்துக்கெழுந்தருளத்தக்கவன்" என்ற வாக்கியங்களை, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் யமகிங்கரஸம்வாதரூபமான வைஷ்ணவப்பிரபாவத்திற் காணலாம்.

அமர்-ஸமர மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; சமர், சமம் என்பனவும் இது. ஸமன் என்ற வடசொல் சமன் என விகாரப்பட்டதென்று கொண்டால், (எல்லாவுயிர்களிடத்தும்) பக்ஷபாதமின்றி நடுவுநிலைமைதவறாது ஒப்ப நடப்பவன் என்று பொருள்படும்; ஸமவர்த்தீ, நடுவன் என்பனவும் அவன்பெயர்களாம். இனி, ஶமநன் என்ற வடசொல் சமனென விகாரப்பட்டதென்று கொண்டால், (பாவிகளைத்) தண்டிப்பவனென்பது அதன் பொருளாம். ஶரீரம் என்ற வடசொல், சிதிலமாவது என்று காரணப்பொருள்படுவது; ஆகவே, 'சரீரமென்னும் பாழ்' என்றது, பொருந்தும். பரகதி - எல்லாக்கதிகளினும் மேலான கதி; வடமொழித்தொடர். அமராவதீ என்ற வடசொல்லுக்கு - தேவர்களையுடையதென்பது பொருள்; இது, சுவர்க்கலோகத்து இராசதானி. 'அமராவதியுந்நரகாம்' என்றவிடத்து, நகரவொற்று - விரித்தல்விகாரம். நரகம், நகரம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. (௬௫)

௬௬. நகரமுறுடும்புரந்தவர்நண்ணலரால்வனமுஞ்
சிகரமுறுடுஞ்சிறுமைகண்டோ மஞ்ஞைதேனிசைகள்
பகரமுறுடும்பனிச்சோலைவெற்பினிற்பார்க்குக் கஞ்சன்
றகரமுறுடுகைத்தார்க் கறிந்தீர்கள்சரண்புகுமே.

(இ - ள்.) நகரமும் நாடும் புரந்தவர்-பட்டணங்களையும் தேசங்களையும் ஆண்ட அரசர்கள், நண்ணலரால் வனமும் சிகரமும் நாடும்-பகைவர்களால் (அடித்துத்துரத்தப்பட்டுக்) காட்டையும் மலையுச்சியையும் தேடிச்செல்லும்

படியான, சிறுமை-எளிமையை, கண்டோம்-(உலகத்திற்) பார்த்துள்ளோம்; (இங்ஙனம் செல்வநிலையில்லாமையால் அதிலாசையைவிட்டு),—அறிந்தீர்கள்-(அறியவேண்டுவதற்றை) அறிந்தவர்களே!—தேன் இசைகள்பகர-வண்டுகள் கீதங்கள்பாட, மஞ்ஞை முன் ஆடும் - மயில்கள் எதிரிலே கூத்தாடப்பெற்ற, பனி சோலை வெற்பில் - குளிர்ந்த திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே, நிற்பார்க்கு - நின்றதிருக்கோலமாய்எழுந்தருளியிருப்பவரும், கஞ்சன் தகர முன் நாள் துகைத்தார்க்கு - கம்சன்அழியும்படி முற்காலத்திலே [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்] மிதித்தவரு மான எம்பெருமானுக்கு, சரண் புகும்-அடைக்கலம்புகுங்கள்; (எ - று.)

பகவத் பக்திலாழ்ந்த ஐயங்கார், பொருளாசைகொண்டு திரிகின்ற உலகத்தாரைக்குறித்து, அப்பொருளின் நிலையாமையை எடுத்துக்காட்டி, 'நீங்கள் எம்பெருமான்திருவடிகளைச் சரணமடைந்து உய்யுங்கள்' என்று உபதேசிக்கின்றார். "உம்மின்திறைகொணர்ந்தென்றுலகாண்டவ ரிம்மையே, தம்மின்சுவைமடவாரைப் பிறர்கொள்ளத் தாம் விட்டு, வெம்மினொளி வெயிற்கானகம்போய்க் குமைதின்பர்கள், செம்மின்முடித்திருமாலைவிரைந் தடிசேர்மினோ" என்றார் ஆழ்வாரும். நண்ணலரால் - பகைவர்செய்யும் உபத்திரவத்தா லென்றபடி.

புரந்தவர் என்பதில், உயர்வுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்க தென்னலாம். 'கண்டீர்' என்ற முன்னிலைப்பன்மைமுற்றுப் போலவே, 'கண்டோம்' என்ற தன்மைப்பன்மைமுற்றும், தேற்றப்பொருள்காட்டும். "வண்டினமுரலுஞ்சோலை மயிலினமாலுஞ்சோலை" என்றபடி வண்டுகள் தேனை மிகுதியாக உண்டு களித்து இன்னிசைபாட, அதற்கு ஏற்றபடி, மயில்கள் சோலையினிருட்சியாற் கார்காலமென்றெண்ணிக் களித்துக் கூத்தாடுமென, அம்மலைச்சோலைகளின் வளங் கூறியவாறும். மஞ்ஞை - பெயர்த்திரிசொல். மூன்றாமடியில், முன் - இடமுன்; நான்காமடியில், முன் - காலமுன். அறிந்தீர்கள் - அண்மைவிளியாதலின், இயல்பு. அறிவுடையராகிய நீங்கள் என முன்னிலைப்பன்மை வினையாலணையும்பெயராகவுங் கொள்ளலாம். துகைத்தார்க்குச் சரண்புகுதல் - துகைத்தவரை ரக்ஷகமாகப் பற்றுதல். துகைத்தார்க்கு - உருபுமயக்கம்.

முதலிரண்டடிகளில் நகரம் ணகரமாகக்கொள்ளப்பட்டது, திரிபுநயத்திற்காக. இரண்டாமடியில், சிகரம் முன் என்று எடுத்து, மலைச்சிகரம் முதலியவற்றையும் என்றலும் ஒன்று. (சசு)

சஎ. சரணியனாகத்தனைநினைந்தாரைத்தன்போலவைக்கு
மரணிய னாகத்தனையா னரங்க னழக னெங்கோ
னிரணியனாகமிடந்தான்கதையன்றி யீனர்தங்கண்
முரணியனாகத்தும்புன்குரலோரிமுழுக்குரலே.

(இ - ள்.) தனை - தன்னை, சரணியன் ஆக - சரணமடையத்தக்கவனாக, நினைந்தாரை-எண்ணிச்சரணமடைந்தவர்களை, தன்போல வைக்கும்-

தன்னைப்போலவே வைத்தருள்கின்ற, அரணியன் - பாதுகாப்பாகவுள்ளவனும்,—நாகத்து அணையான் - ஆதிசேஷனைச் சயனமாக வுடையவனும்,—அரங்கன் - ஸ்ரீரங்கத்திலெழுந்தருளியிருப்பவனும்,—எம் கோன் - எமது தலைவனும்,—இரணியன் ஆகம் இடந்தான் - இரணியாசுரனுடைய மார்பைப் பிளந்தவனுமான, அழகன் - அழகப்பிரானுடைய,கதை அன்றி - திவ்வியசரித்திரம்(பரகதியிற்செலுத்தும்பெருமையுடையதாய் அனைவரும்விரும்பிக்கேட்கத்தக்கதாகுமே) அல்லாமல்,—ஈனர் தங்கள் முரண் இயல் நாகத்தும் புல் குரல் - இழிவான பிறசமயத்தார் தங்களுடைய மாறுபாடுபொருந்திய நாவினுற் பிதற்றுகின்ற இழிவான சொற்கள், ஓரி முது குரலே - கிழநரி ஊளையிடுகிற பெருங்குரல்போலச் செவிக்குஇன்னாததாய் வெறுக்கத்தக்கதாம் ; (எ - று.)

"கேட்பார்கள் கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ," "நாகத்துப்பாய்ந்தான்கதையன்றி வெவ்வினைகள், துன்னப் பல்நாகத்துப்பொய்ந்நூல் புகா என்துளைச்செவிக்கே" என்பன காண்க.

சரணியனாக - ரக்ஷகனாக என்றபடி. சரணியனாகத் தனையினைந்தாரைத் தன்போலவைக்கும் அரணியன் - தன்னை நன்குமதித்துத் தியானித்தவர்களை ஸாரூப்யநிலையால் தன்னைப்போலவே சங்கசக்கராதிகளைத்தாங்கி ஸாலோக்யத்தாற் பரமபதத்திலே இருந்து பேரானந்தமனுபவித்துக்கொண்டு வினைத்தொடர்பும் அதனாலாகும்பிறப்பிறப்புப்பிணிபசிமூப்புத் துன்பங்களுமின்றி வாழும்படி செய்து பாதுகாத்தருள்பவன்; "சரணமாகுந் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம், மரணமானல் வைகுந்தங்கொடுக்கும் பிரான்," "மணியாழிவண்ணனுகந்தாரைத் தன்வடிவாக்கு மென்றே, துணியாழிய மறைசொல்லும்" என்பன காண்க. எம்பெருமான் தனது அன்பர்க்கு முத்தியில் தந்தருள்கின்ற நிலைமைகள் - ஸாலோக்யம், ஸாமீப்யம், ஸாரூப்யம், ஸாயுஜ்யம் என நான்காம்; ஸாலோக்யம் - அப்பெருமானுடைய ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தில் வாழ்தல்; ஸாமீப்யம்-அவனருகில் வாழ்தல்; ஸாரூப்யம்-அவனுக்குச்சமமான ரூபத்தைப் பெறுதல் ; ஸாயுஜ்யம்-அப்பரமாத்மாவோடு ஒன்றிவாழ்தல். அரணியன் - அரண்போல அடுத்தவர்களைக் காக்குந் தன்மையுள்ளவன் ; இப்பெயரில், அரண் - பகுதி ; கோட்டை மதிள் காவல் என்பன, அதன்பொருள்; இ - சாரியை, அன் - விகுதி.

ஸ்ரீமந்நாராயணனது பரத்வத்தையே கூறுகிற வேதசாஸ்திரங்களின் சித்தாந்தத்துக்கு மாறாகத் தேவதாந்தரங்கட்குத் தலைமைகூறுதலால், 'முரணியல்நா' எனப்பட்டது. கத்துதல் - கதறுதல் ; இவ்வினைச்சொல்லாற் கூறினதும், இழிவைக் காட்டும். அச்சொற்கள் கடலோசைபோலப் பொருளில்லாதன வென்பது பட, 'புன்குரல்' என்றார். முதுக் குரல் - பண்புத்தொகை. இனி, இரண்டாம்அடியில், அரண் இயல் நாகம் என்று பிரித்து, ("சென்றாற் குடையாம்" என்றபடி பலவாறு பணிவிடைசெய்தலால் எம்பெருமானது, திருமேனிக்குப்) பாதுகாவலாகும் இயல்புடைய ஆதிசேஷன் என்றுஉரைத்து, நான்காம்அடியில், முரணிய நா என்றுஎடுத்து, மாறுபாடு கொண்ட நாக்கு என்றலு மொன்று. (சஎ)

சஅ. முதுவிருந்தாவனத்தானிரைமேய்த்தவர் முன்விதுரன்
புதுவிருந்தானவர் மாலலங்காரர் பொலங்கழலா
மதுவிருந்தாமரைக்காளாயிரார்க்குமதிநுட்பநூ
லெதுவிருந்தாலுமதனால்விடாவிங்கிருவினையே.

(இ - ள்.) முது விருந்தாவனத்து - பழமையான பிருந்தாவனத்திலே, ஆன் நிரை மேய்த்தவர் - பசுக்கூட்டங்களை மேய்த்தவரும், முன் - முன்பு, விதுரன் புது விருந்து ஆனவர் - விதுரனுக்கு அதிசயிக்கத்தக்க விருந்தின ரானவரு மாகிய, மால் அலங்காரர் - பெருமையுடைய அழகரது, பொலம் கழல் ஆம் - அழகிய திருவடிகளாகிய, மது இருந் தாமரைக்கு - தேன் கொண்ட பெரிய தாமரைமலர்களுக்கு, ஆள் ஆய் இரார்க்கு - அடிமைப் பட்டிராதவர்களுக்கு;—மதி நுட்பம் நூல் எது இருந்தாலும் - நுண்ணறி வையுண்டாக்குகின்ற சாஸ்திரங்களில் எது பயின்றதேறப்பட்டிருந்தாலும், அதனால் - அச்சாஸ்திரத்தேர்ச்சிமாத்திரத்தால், இங்கு - இவ்வுலகத்தில், இரு வினை - இருவகை வினைகளும், விடா - நீங்கமாட்டா; (எ - று.)

"கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன், நற்றாள்தொழாஅ ரெனின்", "கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின், நிற்க அதற்குத்தக" என்றபடி கற்றற்குஉரிய உறுதிநூல்களைக் கற்றவர்கள், அக்கல்வியறிவின்பயனாக அந் நூல்களிற்கூறியபடி எம்பெருமான்திருவடிக்கு அடிமைப்பட்டால், கருமம் ஒழிய வீடுபெறுவரேயன்றி அநுட்டானமில்லாத வெறுங்கல்வியறிவுமாத்தி ரத்தால் வினையொழியப்பெறா ரென்பதாம்.

புது விருந்து - வருதற்கரிய விருந்து என்றபடி. பொன் + கழல் = பொ லங்கழல்; இப்புணர்ச்சி "பொன்னென் கிளவி யீறுகெட முறையின், முன் னர்த் தோன்றும் லகார மகாரம், செய்யுண் மருங்கிற் றொடரிய லான" என்ற தொல்காப்பியவிதியால் அமைந்தது: பிற்காலத்தார் நிகண்டுகளில் 'பொலம்' என ஒருசொல் கொண்டுள்ளதனால், பொலம் கழல் என்று பிரி த்து மகரவீற்றுப்புணர்ச்சியின்பாற் படுத்துதலு முண்டு. அன்றலர்ந்த வா டாத தாமரை யென்பார் 'மதுவிருந்தாமரை' என்றார்; அதுவே, எம்பெரு மான்திருவடிக்கு நிகராவது. 'கழலாம் மதுவிருந்தாமரைக்கு' என்று உருவக மாகக் கூறினாரேனும், தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளுக்கு என்பது கருத்து. எம்பெருமானது திருவடிகளினின்று வெளிவீசுகிற கிரணங்களை, அத்திருவடித்தாமரைகளினின்று பெருகுந் தேன்பெருக்காக வேதம் ஓதும்; திருவடியின் இனிமையை மதுவென்றலும் உண்டு.

நுட்பமதி என்பது மதிநுட்பம் என முன்பின்னாகத்தொக்கதெனக் கொண்டு, 'பின்மொழிநிலையல்' என்பர். "மதிநுட்பநூலோடுடையார்க்கு" என்றபடி இயற்கையாகிய நுண்ணறிவும் செயற்கையாகிய நூலறிவும் என் னும் இவற்றில் எதுஇருந்தாலும் என உரைப்பினும் அமையும். பஞ்சுகொ ண்டு இழைத்து நூற்கப்படும் நூல்போலச் சொற்கொண்டுதொடுத்து அமை க்கப்படுதலாலும், மரம்முதலியவற்றின் கோணலைத் தீர்த்துச் செப்பஞ்செய் யும் ஏற்றநூல்போல மனத்தின்கோணலைத் தீர்த்துச் செவ்வைசெய்தலா

னும், நூலென்பது - சாஸ்திரத்துக்கு உவமையாகுபெயராகிய காரணக் குறியாம். இக்கு - இப்பிறப்பி லென்றபடி. (சங)

[தலைவி வெறிவிலக்கிச் செவிலியர்க்கு அறத்தொடுநிற்றல்.]

சச. வினையாட்டியேன்கொண்டவெங்காமநோய்வெறியாட்டினுமிச்
சினையாட்டினுந்தணியா தன்னைமீர் செய்யபூங்கமல
மனையாட்டிநாயகன்மாலிருஞ்சோலைமலைச்சிலம்பாற்
றெனையாட்டிவாருஞ்சொன்னேனெந்தநோயுமெனக்கில்லையே.

(இ - ள்.) அன்னைமீர்-தாய்மார்களே!—வினையாட்டியேன் கொண்ட வெம் காமம் நோய் - தீவினையால் ஆட்டப்படுபவளாகிய யான் அடைந்திருக்கின்ற கொடிய இந்தக்காதல்நோயானது, வெறி ஆட்டினும் - (முருகக் கடவுளின் விஷயமாக) ஆவேசமாடுவித்தலாலும், இ சினை ஆட்டினும் - உறுப்புக்களிற்குறைவில்லாத இந்த ஆட்டைப் பலிகொடுத்தலினாலும், தணியாது-அடங்கமாட்டாது; (பின்னை இதற்கு என்ன பரிகாரமோ? எனின்,—) செய்ய பூ கமலம் மனை ஆட்டி நாயகன் - அழகிய செந்தாமரை மலரைத் தான்வாழுமிடமாகக்கொண்டு ஆள்பவளான திருமகளின் கணவனாகிய திருமாலினுடைய, மாலிருஞ்சோலைமலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலுள்ள, சிலம்பு ஆறு - நூபுரகங்கையென்னும் திவ்வியநதியிலே, எனை ஆட்டி வாரும் - என்னை ஸ்நாநஞ்செய்வித்து வாருங்கள்; (அங்ஙனம் அதில் நீராடுவித்தால்), எந்த நோயும் எனக்கு இல்லை - எனக்குச் சிறிதுநோயும் இராது; சொன்னேன் - (எனது நோயின் நிலைமையையும் அதற்குஏற்ற பரிகாரத்தையுஞ்) சொல்லிவிட்டேன்; (எ - று.)

இச்செய்யுளுக்குத் துறைவிவரணமும், உள்ளுறைபொருளும், கீழ் அ-ஆஞ் செய்யுளினுரையிற் கூறியதுகொண்டு உணரலாம்.

வினையாட்டியேன் - தீவினையால் வருத்தியலைக்கப்படுபவளான யான்; இங்ஙனந் தலைவனைப்பிரிந்துவருந்துதற்குக் காரணமான கொடிய கருமத்தை யுடையேனென்று தன்னைத் தானே வெறுத்துக்கொண்டாள். ஆட்டி என்ற பெயரில், ஆடுஎன்பதன் பிறவினையான ஆட்டு - பகுதி; இ - செயப்படுபொருளுணர்த்தும் பெயர்விகுதி. இப்படர்க்கைப்பெயர், 'ஏன்' என்ற விகுதியோடு சேர்ந்து, தன்மையொருமைக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயராய் நின்றது. இது இவ்வகைஆட்டினால் தணியாது சிலம்பாற்றிலாட்டினாலேயே தணியும் என ஒருவகைச்சமத்காரம் அமைய 'வெறியாட்டினு மிச் சினையாட்டினுந் தணியாது சிலம்பாற்றெனையாட்டிவாரும்' என்ற சொல் நயம் உணரற்பாலது; சொற்பின்வருநிலை. வெறியாட்டினும், சினையாட்டினும் என்றவற்றில், இன் - ஐந்தனுருபு, ஏது. வெறியாட்டு என்பதில், ஆட்டு என்பது - ஆடு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். உறுப்புக்குறையில்லாத ஆடு பலிக்குச்சிறத்தலால், 'சினையாடு' எனப்பட்டது; இனி, இதற்கு கருப்பங்கொண்ட ஆடு என்று உரைப்பாருமுளர். "திசைக்கின்றதே யிவ்ள் நோய் இதுமிக்கபெருந்தெய்வம், இசைப்பின்றி நீரணங்காடு மிளந்தெய்வ

மன்றிது," "இவளைப்பெறும்பரிசு இவ்வணங்காடுதலன்று அந்தோ" என்ற அருளிச்செயல்களை அடியொற்றி, 'வெறியாட்டின் தணியாது' எனப்பட்டது. இச்சிலையாட்டின் தணியாது - அசேதநமான ஒருபிராணி தான் இறந்து சேதநமான ஒருபிராணியை உயிர்காக்குமோ? என்றபடி; "மசகந்தர மென்னலாய் நிலையாவுடல் வாழுயிரை, அசகந்தரவல்லதோ" என்றார் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும்.

செய்யபூங்கமலமனையாட்டிநாயகன் - ஸ்ரியஃபதி. தலைவனை இப்பெயராற்குறித்ததனால், "அகலகில்லேன் இறையும்" என்று அத்திருமகள் அத்தலைவனை என்றும்விட்டுநீங்காது உடனுறைதலைக்குறித்து, அங்ஙனந் தனக்குப் பிரியாத இன்பம் நேர்ந்திலதே யென்ற அழுக்காறு கொண்டனள் இத்தலைவி யென்பது தோன்றும். மூன்றுமடியிலுள்ள 'ஆட்டி' என்பதில், ஆள் - பகுதி, இ - பெண்பால்விகுதி, ட்-எழுத்துப்பேறு. (இதன் ஆண்பால்-ஆளன்.) திருமால் உலகமளந்த காலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்திற் சென்ற அப்பெருமானது திருவடியைப் பிரமன் தன்கைக்கமண்டல தீர்த்தத்தாற் கழுவிவிளக்க, அக்காற்சிலம்பினின்று தோன்றியதனால், சிலம்பாறு என்று பெயர்: நூபுரகங்கை யென்ற வடமொழிப்பெயரும், இதுபற்றியதே; நூபுரம், சிலம்பு - ஒருவகைக்காலணி. 'எந்தநோயும் எனக்கு இல்லை' என்றது, அழகர் விஷயமான காதல்நோயே யன்றி நீங்கள் நினைக்கிறபடி வேறு எவ்வகையான நோயும் எனக்கு இல்லை யென்றவாறுமாம். 'சொன்னேன்'என்பது, தேற்ற முணர்த்தும். தலைவனைப்பிரிந்திருக்கிற நிலையிலே, அவனோடு நேரிலாவது இடையிட்டாவது சம்பந்தமுடைய பொருள் ஏதேனும் கிடைத்தால், அது அப்பிரிவுநோயைத் தணிவிப்பது இயல்பாதலால், எனது இவ்விரகதாபம் தணிவதற்கு எம்பெருமானது திருவடித்தீர்த்தத்தில் நீராட்டுதலே ஏற்றதா மென்றாள்.

பகவத்விஷயமூலமான எனது இவ்வாற்றாமைக்கு அதன்சம்பந்தமான பரிகாரஞ் செய்தலே தகுதி யென்று ஐயங்கார் தம்பக்கல் பரிவுடையார்க்குக் கூறுதல் இதற்குஉள்ளுறைபொருளாதலால், எம்பெருமானது ஸ்ரீபாத தீர்த்தமாய் எப்பொழுதும் திவ்வியதேசத்தின் சம்பந்தமுடையதாய்க் கங்கையினும்புனிதமான புண்ணியதீர்த்தத்திலே தம்மை நீராடப்பண்ணுங்களென்றாராம். எம்பெருமானது சம்பந்தத்தை நேரிலேனும் பரம்பரையாகவேனும் பெற்ற பாகவதரது சம்பந்தம் இவ்வாற்றாமைக்குப் பரிகாரமா மென்பதும் இதற்கு ஸ்வாபதேசமாகலாம். தேவதாந்தர சம்பந்தத்தையும், அதனால்நிகழும் தாமசகாரியங்களையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சிறிதும்பொறா ரென்பது, முதல்வாக்கியத்தாற் போதரும். (சக)

[வண்டு விடுதூது.]

ருo. எனக்காவிபங்குமுடலிங்குமாகியிருப்பதைச்சங்
தனக்காவியங்குந்தமரவண்டீர் சொல்லுங் தத்துவநூல்
கனக்காவியங்கவிவல்லோர்புகழலங்காரனுக்கு
வனக்காவியங்கண்ணிமாமலராண்மணவாளனுக்கே.

(இ - ள்.) சந்தனம் கா இயங்கும் - சந்தனமரச்சோலைகளிலே (நறுமணம்நுகர்தற்காகச்) சஞ்சரிக்குந்தன்மையுள்ள, தமரம் வண்டீர் - ஓசையையுடைய வண்டுகளே!—தத்துவம் நூல் - தத்துவசாஸ்திரங்களிலும், கனம் காவியம் - பெரிய காவியங்களிலும், கவி-கவிபாடுதலிலும், வல்லோர்-வல்லவர்களான ஆன்றோர்களால், புகழ் - துதிக்கப்பெற்ற, அலங்காரனுக்கு - அழகனும்,—வனம் காவி அம் கண்ணி - நீரிலுள்ள நீலோற்பலமலர்போன்ற அழகிய கண்களையுடையவளான, மா மலராள் - சிறந்த தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்றவளாகிய திருமகளினது, மணவாளனுக்கு - கணவனுமாகிய தலைவனுக்கு,—எனக்கு ஆவி அங்கும் உடல் இங்கும் ஆகி இருப்பதை சொல்லும் - எனக்கு உயிர் அத்தலைவனிடத்தும் உடம்புமாத்திரம் இங்குமாயிருக்கிற செய்தியைச் சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி, இங்ஙனஞ்சொல்லி, தலைவனிடத்து வண்டுகளைத் தூதுசெல்லுமாறு வேண்டுகிறாள். எனதுபிராணநாதனான தலைவன் என்னைவிட்டுப்பிரிந்துசென்றபொழுதே எனது உள்ளத்தின்உணர்வுமுழுவதும் அத்தலைவன் பின்னேயே சென்றுவிட உயிர்நீங்கிய உடல்போலப் பொலிவிழந்து யான்மாத்திரம் இங்கு உள்ளேனென்பாள், 'எனக்கு ஆவி அங்கும் உடலிங்குமாகி இருப்பது' என்றாள். இதனால் இவள் விரகவேதனையால் அயர்ப்பும் மயக்கமுமாக இடையிடையே மூர்ச்சையடைதல் புலனாம். தலைவனுள்ளஇடம், நீங்கள் சந்தனமரங்களின் நறுமணத்துக்காக உத்ஸாகத்தோடு ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு செல்லுஞ் சோலைகளையுடைய தாதலால், அங்குச்செல்லுதல் உங்கட்கும் இனிதாம் என்பது பட, 'சந்தனக்காவியங்குந் தமரவண்டீர்' என்று விளித்தாள். "அறுகால் வரிவண்டுகளாயிர நாமஞ்சொல்லிச், சிறுகாலைப்பாடுந்தென் திருமாலிருஞ்சோலையே" என்ற அருளிச்செயல் இங்கு அறியத்தக்கது. தமரம் என்றது, வண்டுகள் செய்யும் ரீங்காரத்தொனியை. மூன்றாமடி - தலைமகனுடைய புகழ்ச்சிறப்பையும், நான்காமடி - காதற்குக்கட்டுப்பட்டவனவனென்பதையுங் காட்டும். பெரியாழ்வார் ஆண்டாள் திருமங்கையாழ்வார் பூதத்தாழ்வார் பேயாழ்வார் நம்மாழ்வார் என்கிற ஆழ்வார்கள் தமது திவ்வியப்பிரபந்தங்களால் துதித்துள்ளதும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய அந்தரங்கசிஷ்யர்களில் முதல்வரான கூரத்தாழ்வான் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவமென்ற வடமொழிப்பிரபந்தம் பாடித் துதித்துள்ளதும் முதலியனபற்றி, 'தத்துவநூல் கனக்காவியங் கவிவல்லோர் புகழலங்காரன்' எனப்பட்டான். புலவர்பாடும்புகழுடையோரது சிறப்பு மற்றையனைவர்சிறப்பினும் மேம்படுதலால், அத்தன்மைத்தான புகழையுடைய அலங்காரனென்று தன்தலைவன்பெருமையைக் கொண்டாடினள்.

'வண்டீர் சொல்லும்' என, பேசாதது பேசுவதுபோலவும், கேளாதது கேட்பதுபோலவும் சொல்லப்பட்டது; வழுவமைதி: "ஞாயிறு திங்களறிவே நாணே, கடலே கானல் விலங்கே மரனே, புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே, அவையல பிறவும் நுவலிய நெறியாற், சொல்லுந போலவுங் கேட்குந போலவுஞ், சொல்லியாங் கமையு மென்மனார் புலவர்" என்ற தொல்காப்பியச்சூத்திரம் காணத்தக்கது: வண்டுக்குச் செவியுணர்வில்லை

யென்பது, "தும்பி வண்டாதி கண்ணறிவி னுலறிவுயிர்" என்பதனுற் புலனும். (இனி, இதற்குச் செவியுணர்வும் உண்டென்று சாதிப்பர் நச்சினர்க்கினியர்.) பிரிந்தநிலையிலே தலைவி மதிமயக்கமுடையளாதலால், இங்ஙனம் புலன்குறைந்தவற்றையும் விளித்துப் பேசுவள். செய்யுளாதலின், 'அங்கு' எனச் சுட்டுப்பெயர் முன்வந்தது. கா - பாதுகாக்கப்படுவது என்று காரணப்பொருள்படும். வண்டீர் - வண்டார் என்பதன் ஈற்றயல்திரிந்த விளி: அது, உயர்திச்சொல்லுதலால் அஃறிணை உயர்திணையான திணைவழுவமைதி. 'ஆர்' என்ற பலர்பால்விகுதி உயர்வுப்பொருளில் 'வண்டு' என்ற பால்பகா அஃறிணைப்பெயரோடு சேர்ந்துவந்த தென்க; தன்வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுதற்பொருட்டு வண்டுகளைக் கொண்டாடி யழைப்பவளாய், இங்ஙனம் மரியாதைகாட்டி விளித்தாள்.

தத்துவநூல் - ஜீவாத்மா பரமாத்மா வினை வினைப்பயன் உலகம் முதலிய பொருள்களின் உண்மைநிலையை யுணர்த்தும் நூல். கவியினுற்செய்யப்பட்டது காவ்யம் எனத் தத்திதாந்தநாமம்; அதன் இலக்கணத்தை, அணிநூல்களிற் காண்க. அன்றலர்ந்த வாடாத மல ரென்பது தோன்ற, 'வனக்காவி' எனப்பட்டது. திருமகளின் கண்களுக்கு நீலோற்பலமல ருவமை, கருமை மென்மை யழகுகளி லென்க. "பூவிற்குத் தாமரையே" என்றபடி தாமரை சிறத்தலால், 'மாமலர்' எனப்பட்டது.

ஐயங்கார் தமது ஆற்றாமையை ஆசாரியமூலமாக எம்பெருமானுக்குத் தெரிவித்துத் தமது துயரந்தணியக்கருதி அவர்களைத் தமக்குப் புருஷகாரமாகும்படி வேண்டுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஸ்வாபதேசத்தில் 'தூது என்பது, [வ்யாக்யானம்] கடகமான ஆசார்யவிஷயத்தை' என்றனர் ஆன்றோர். பிரிந்த தலைவிதலைவரைச் சேர்த்தற்குத் தூதர்போல, பிரிந்துநின்ற ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களைச் சேர்த்தற்கு ஆசாரியர் உரியவராதல் காண்க. பலவகை மலர்களிலுஞ் சென்று அவற்றின் சாரமான தேனை அம்மலர்கள்கெடாதபடி கவர்ந்து உண்ணுந்தன்மையனவான வண்டுகளை, பலவகைநூல்களிலும் பிரவேசித்து அவற்றின்சாரமான தத்துவப்பொருளை அந்நூல்கள்நலிவுபடாதபடி கிரகித்து அநுபவிக்குந்தன்மையரான ஆசாரியராகச் சொல்லத்தகும். வண்டுகளுக்கு இரண்டுஇறகுகள்போல, ஆசாரியர்க்கு ஞானமும் அநுட்டானமும் உயர்கதிச்செலவுக்கு உறுதுணை யென்க. அன்றியும், நறுமணத்தையும்மதுவையும்நாடி அவையுள்ள இடங்களிலெல்லாம்திரிதல் வண்டுகளுக்கு இயல்பாதல்போல, ஸர்வகந்தனென்றும் உள்ளக்கமலத்திலூறுகிறதேனென்றும் சொல்லப்படுகிற எம்பெருமானை நாடி அவனெழுந்தருளியிருக்கின்ற திவ்யதேசங்களிலெல்லாம் யாத்திரைசெய்தல் ஆசாரியராகக்கடவரான பாகவதர்க்கு இயல்பாம்; இங்கு 'சந்தனக்கா இயங்கும்' என்ற அடைமொழி இக்கருத்தை உட்கொண்டது. 'தமரவண்டீர்' என்றது, தான்வகுத்தக்கூறுவானுகிய உத்தமனுதனுக்கு இன்றியமையாப்பண்பாகின்ற ஆராய்ந்தசொல்வன்மையையுடைய ஆசாரியர்களே யென்று விளித்தபடி. பிறவும் நோக்கிக்கொள்க.

(௬o)

௫௧. மணவாளராவிநிகர்திருமாதுக்குமாலழகர்
பணவாளராவிற்கண்பள்ளிகொள்வார்திருப்பாதமெண்ணக்
குணவாளராவிரின்றே யுயிர்கா ளும்மைக்கூற்றுவனார்
நிணவாளராவிய றுக்குமப்போதுநினைப்பரிதே.

(இ - ள்.) உயிர்காள் - பிராணிகளே!—ஆவி நிகர் திருமாதுக்கு மணவாளர் - (தமக்கு) உயிர்போன்ற [பிராணநாயகியான] திருமகளுக்குக் கணவரும், மால் அழகர் - பெருமையையுடைய அழகரும், பணம் வாள் அராவில் கண்பள்ளிகொள்வார் - படத்தையும் ஒளியையு முடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே படுத்துக்கொண்டு யோகநித்திரைசெய்தருள்பவருமான எம்பெருமானுடைய, திருப்பாதம் - திருவடிகளை, எண்ண - தியானிக்குமாறு, இன்றே - இப்பொழுதே, குணவாளர் ஆவிர் - நற்குணமுடையவராவீர்கள்; (ஏனென்றால்,—) உம்மை - உங்களை, கூற்றுவனார் - யமன், நிணம் வாள் அராவி அறுக்கும்-(நீங்கள்செய்துள்ள கொடுவினைக்கு ஏற்ப)நிணந்தோய்ந்த வாளாயுதத்தைக் கூர்செய்து அதுகொண்டு அறுக்கும்படியான, அப்போது - அந்த அந்திமகாலத்தில், நினைப்பு அரிது - (எம்பெருமான் திருவடிகளை) நினைப்பது இயலாதாகும்; (ஏ - று.)—ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம்.

பிராணிகாள்! யமன் வந்து நலிய வருந்தும் மரணகாலத்திலே எம்பெருமான்திருவடியை நினைத்தல் அசாத்திய மாதலால், இப்பொழுதே அதனை நினைப்பீர்களானால், உங்கட்கு யமனாலாகுங் கொடுமை இல்லையாக நற்கதிபெற்று உய்யலாம் என்பது கருத்து. "வடவேங்கடநாதனைத் தேசத்துள்ளீர், நெஞ்சக்கரவடநீக்கி யின்றேதொழும் நீண்மறலி, துஞ்சக்கரவடம் வீசுமக்காலந் தொழற்கரிதே" என்றார் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும். "எய்ப்பென்னைவந்து நலியும்போதங்கேது நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலைப் பின்பற்றியது, பிந்தினவாக்கியம்.

இன்றியமையாமையும், மிக்க அன்புக்கு இடமாதலும் பற்றி, 'ஆவிநிகர் திருமாது' எனப்பட்டாள். 'அராவின்கண்' என்ற பாடத்துக்கு, கண் - ஏழனுருபு. எண்ண - எண்ணுதலினால் எனினுமாம்; முந்தியபொருளில், காரியப்பொருட்செயவெனெச்சம்: எதிர்காலம்; இப்பொருளில், காரணப்பொருட்செயவெனெச்சம்: இறந்தகாலம். கூற்றுவனார் என்றவிடத்து, 'ஆர்' என்ற பலர்பால்விகுதி - கொடுமை தோன்ற இழித்தற்பொருளில் வந்தது. நிணவாள்-(முன்பு அறுக்கப்பட்ட பிராணிகளின்)உடற்கொழுப்புத் தோய்ந்த வாள். (௫௧)

௫௨. நினைப்பரியாயெளியாயும்பர்யார்க்குநின்னன்பருக்கும்
வினைப்பரியானவன்வாய்பிளந்தாய் வியன்சோலைமலை
தனைப்பரியாநின்றதாளழகா முற்சனனத்துள்ளு
முனைப்பரியாமலன்றேபரித்தேனிவ்வுடலத்தையே.

(இ - ள்.) உம்பர் யார்க்கும் - தேவரெல்லார்க்கும், நின் அன்பருக்கும் - உன்பக்கல் பக்தியையுடைய அடியார்கட்கும், நினைப்பு அரியாய்

எளியாய் - (முறையே) சிந்தித்தற்கு அரியவனும் எளியவனுமாயிருப்பவனே! வினை பரி ஆனவன் வாய் பிளந்தாய் - தீச்செயலையுடைய குதிரைவடிவாய் வந்த அசுரனது வாயைக் கிழித்தவனே! வியல் சோலைமலை தனை பரியா நின்ற தாள் அழகா - பெரிய திருமாலிருஞ்சோலைமலையானது தன்னைவகிக் கப்பெற்ற திருவடியையுடைய அழகனே!—முன் சனனத்துள்ளும் உனை பரியாமல் அன்றோ இ உடலத்தை பரித்தேன் - முற்பிறப்பிலும் உன்னை விரும்பிப் பக்திசெய்யாமற்போனதனாலன்றோ இப்பிறப்புஎடுத்தேன்; (எ - று.)

முற்பிறப்பில் உன்னிடம் பக்திசெய்திருந்தால், எல்லாக்கருமங்களும் ஒழியப் பிறப்பற்று மீளாவுலகமாகிய முத்தியை அடைந்திருப்பேனாதலால், இப்பிறப்பு எனக்கு நேர்ந்திராது என்பதாம். இங்ஙனம், சென்றபிறப்பிற் பக்திசெய்யாதுபோனதற்குக் கழிவிரக்கங்கொள்வார்போன்று, இப்பிறப்பிலும் இதுவரை பழுதேபலபகலும்போக்கினமைக்கு அஞ்சி இனியாயினும் மீளப்பிறத்தலில்லையாம்படி பக்திசெய்யக்கடவேனென்றவாறும்.

முதலடி - உம்பர்க்குநினைப்பரியாய், அன்பர்க்குஎளியாய் என முறையே சென்று இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள்; க்ரமாலங்காரமென்பர் வடநூலார். "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கு அரிய, வித்தகன்" என்பவாதலால், இங்ஙனம் விளிக்கப்பட்டான். உம்பர்யார்க்கும் - (நின்பக்கல் மெய்யன்பில்லாத) தேவர்கட்கெல்லாம் என்றபடி. 'நினைத்தற்கும் அரியாய்' எனவே, காணுதல் கிட்டுதல் துதித்தல் முதலியவற்றிற்கு அரியா யென்பது சொல்லவேண்டாதாயிற்று; நினைப்பு என்பதில் இழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. நினைப்புஅரியாய் - நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை. 'உம்பர்யார்க்கும் அரியாய்' என்றவிடத்து, 'நினைப்பு'என ஒருசெயலை எடுத்துக்கூறி, 'நின்னன்பருக்குஎளியாய்' என்றவிடத்து ஒருசெயலையுங் குறிப்பிடாது பொதுப்பட 'எளியாய்' என்றதனால், பக்தியுள்ள அடியார்கட்குக் காணுதற்கும் கிட்டுதற்கும் துதித்தல்முதலியவற்றிற்கும் எளியனாய் அவர்கள்தீவினையைப் போக்குதலும், அவர்கட்கு நல்வினையை அருளுதலும், அவர்கள் தன்னை வேண்டியபடி ஏவல்கொள்ளுமாறு அவர்கட்குத் தன்னையேகொடுத்தலும் செய்வனென்க. 'உம்பர்யார்க்கும் நினைப்பரியாய்' என்றது - பரத்வத்தையும், 'நின் அன்பருக்கு எளியாய்' என்றது - ஸௌலப்யத்தையும் காட்டும்.

வியல் - விசாலமுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "வியலென் கிளவி அகலப் பொருட்டே" என்பது தொல்காப்பியம். தாள் - சாதியொருமை; ஆதலால், 'தனை' என்ற ஒருமை அமையும். இனி, சோலைமலைமேல் நின்று அதனைக்காக்கின்ற திருவடிகளையுடைய அழகனே என்றலு மொன்று: இப்பொருளில், தன் - சாரியை. (ருஉ)

ருரு. உடலம்புயங்கத்தரிபோல்விடுமென் றுவணப்புள்ளி
னடலம்புயமிசைநீவரவேண்டு மையானனற்கு
மடலம்புயற்கும்வரந்தருஞ்சோலைமலைக்கரசே
கடலம்புயர்வரையாலடைத்தா யென்னைக்காப்பதற்கே.

அள

(இ - ள்.) ஐ ஆனனற்கும் - ஐந்துமுகங்களையுடையவனான சிவபிரானுக்கும், மடல் அம்புயற்கும் - இதழ்கள்நிறைந்த தாமரைமலரில் தோன்றியவனான பிரமனுக்கும், வரம் தரும் - வேண்டியவரங்களைக் கொடுத்தருள்கின்ற, சோலை மலைக்கு அரசே - திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்குத் தலைவனே! கடல் அம்பு உயர் வரையால் அடைத்தாய் - சமுத்திரஜலத்தை உயர்ந்தமலைகளைக்கொண்டு அணைகட்டி யடைத்தவனே!—புயங்கத்து உரி போல் உடலம் விடும் அன்று - பாம்பு தன்தோலைவிட்டுநீங்குதல்போல (உயிர்) உடம்பைவிட்டுநீங்கும் அந்நாளில், என்னை காப்பதற்கு - என்னைப் பாதுகாத்தற்காக, உவணம் புள்ளின் அடல் அம் புயம்மிசை நீ வர வேண்டும் - கருடப்பறவையின் வலிய அழகிய தோள்களின்மேல்(ஏறி)நீ எழுந்தருளவேண்டும்.

இப்பிறப்பின்முடிவிலே, மறுபிறப்பில்லாதபடி என்னைக்காக்குமாறு நீ பெரியதிருவடியின்மே லெழுந்தருளிக் காட்சிதரவேண்டும் என்பதாம்; "சாமிடத்தென்னைக்குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கொடுசக்கர மேந்தினனே" என்றார் பெரியாழ்வாரும். என்னை - என்உயிரை யென்றபடி.

புஜங்கம் என்ற வடசொல் - மார்பினால் ஊர்வதென்றும், வளைந்துசெல்வதென்றும் காரணப்பொருள்படும். உவணம் - ஸுபர்ண மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அழகியஇறகுகளையுடைய தென்பது அதன்பொருள்: பர்ணம் - இறகு. வரந்தரும் அரசு என இயையும்; வரந்தரும்மலை எனினும் இழுக்காது. விளியிரண்டனுள்—முந்தியது - பரத்வத்தையும், பிந்தியது - திவ்வியசக்தியையுங் காட்டும். அம்பு - வடசொல். (ருங)

ருச. காப்பவனந்தமலரோனையுங்கறைக்கண்டனையும்
பூப்பவனந்தரம்போக்கவைப்பான் புனல்பார்விசும்பு
தீப்பவனந்தருந்தெய்வசிகாமணிசேவடியை
நாப்பவனந்தப்புகழ்வார்க்கொப்பில்லைநவகண்டத்தே.

(இ - ள்.) காப்பவன் - (எல்லாவுலகங்களையுங்) காத்தற்றொழில்செய்பவனும், அந்த மலரோனையும் கறைக்கண்டனையும் - அந்தப் பிரமனையும் சிவனையும், பூப்ப அனந்தரம் போக்க வைப்பான் - (முறையே முதலிற்) படைத்தற்றொழில்செய்யுமாறும் பின்பு[இறுதியில்] அழித்தற்றொழில்செய்யுமாறும் நியமித்துவைப்பவனும், புனல் பார் விசும்பு தீ பவனம் தரும் - நீர் நிலம் வானம் நெருப்பு காற்று என்னும் பஞ்சபூதங்களையும் (ஆதியிற்) படைத்தருளிய, தெய்வ சிகாமணி - தேவர்கட்குச்சிரோரத்தினம்போன்றவனுமான அழகப்பிரானுடைய, சே அடியை - சிவந்த திருவடிகளை, பவம் நந்த - (தங்கட்குப்) பிறப்பு இனிஇல்லையாம்படி, நா புகழ்வார்க்கு - நாவினால் துதிக்கின்ற பாகவதர்களுக்கு, நவ கண்டத்து ஒப்பு இல்லை - ஒன்பது கண்டங்களிலும் நிகராவார் எவரு மில்லை; (எ - று.)

இது, பாகவதமகிமை கூறியது.

படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களுள், படைத்தலைப் பிரமனைக்கொண்டும், அழித்தலைச் சிவனைக்கொண்டும் நடத்தி, காத்தலைத் தானே மேற்கொண்டு நடத்துபவ னென்பது, முதலிரண்டுவிசேஷ

ணங்களின் கருத்து;"ஆக்குந்தொழிற்கு விரிஞ்சியைவைத்து அழிக்குந்தொழிற்குச் சிவனைவைத்துக், காக்குந்தொழில் தான்கைக்கொள் அருட்கடவுள்","ஆக்குமாறயனும் முதலாக்கியவுலகம், காக்குமாறு செங்கண்ணிறை கருணையங்கடலாம், வீக்குமாறரனும் அவைவீந்தநாள் மீளப், பூக்குமாமுதலெவன் அவன்பொன்னடிபோற்றி"என்றார் பிறரும். பூப்ப மலரோனையும், போக்கக் கறைக்கண்டனையும் வைப்பான் என முறையே சென்று இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். மலரோன் - திருமாலின் திருநாபித்தாமரைமலரில் தோன்றியவன். 'அந்தமலரோன்' என்றது, பிரசித்திபற்றி; உலகறிசுட்டு. அந்தம் மலரோன் என்று எடுத்து, அழகிய தாமரை மலரில் தோன்றியவ னெனினும் அமையும். கறைக்கண்டன் - பாற்கடலில் தோன்றிய விஷத்தை யுண்டதனாற் கறுத்த கழுத்தை யுடையவன். இனி, 'அந்தமலரோனையும் கறைக்கண்டனையும்' என்பதை மத்திமதீபமாக 'காப்பவன்' என்றதனோடும் இயைத்து, அவர்களையுமுட்படப் பாதுகாப்பவ னெனினும் அமையும்.

ஐம்பெரும்பூதங்கள் முறைபிறழக் கூறப்பட்டன, செய்யுளாதலின். தெய்வசிகாமணி - தேவர்கள்முடிமேற்கொள்ளும் இரத்தினம் போன்றவன்; அவர்களாற் சிரமேற்கொண்டு கொண்டாடப்படுபவன்: தேவாதிதேவன். இது, திருமாலிருஞ்சோலைமலையெம்பெருமான் திருநாமங்களி லொன்று. புகழ்வார்க்கு என்றவிடத்து, 'நா' என வேண்டாதுகூறியதனால், நாப்படைத்தபயன்பெறுமாறு புகழ்வார்க்கு என விசேஷார்த்தங்கொள்க; "பஞ்சவர்க்குத்தூது,நடந்தானை யேத்தாத நா வென்னநாவே, நாராயணாவென்னா நா வென்னநாவே" என்றார் பிறரும். நந்துதல் - அழிதல். நவகண்டம் - கீழ் விதேகம்,மேல்விதேகம், வடவிதேகம்,தென்விதேகம், வடவிரேபதம்,தென்னிரேபதம், வடபரதம், தென்பரதம்,மத்திமம் என்பன. இதற்குப் பிறவாறு கூறுதலு முண்டு. நவகண்டத்தும் என இனைத்தென் றறிபொருளில் வரும் முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது.

நான்காமடியில், பவனந்த என்றவிடத்தில், நகரம் னகரமாகக்கொள்ளப்பட்டது, திரிபுநயத்திற்காக. (ருச)

ருரு. கண்டாகனன்கண்ணனல்லாற்கதியின்மைகண்டடைந்த
துண்டாகனம்பவொட்டாதுங்களூழ்வினை யுண்மையறிந்
தண்டாகனவண்ணனேயருளாயென்றழகனுக்கே
தொண்டாகனன்னெஞ்சினூலுரைப்பீர்பிறர்தொண்டர்களே.

(இ - ள்.) பிறர் தொண்டர்களே - வேறுதெய்வங்கட்கு அடிமையாயிருப்பவர்களே!—கண்டாகனன் - கண்டாகர்ணனென்பவன், கண்ணன் அல்லால் கதி இன்மை - ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானையல்லாமல் (முத்தியளிக்கத்தக்க) புகலிடம் வேறுஇல்லாமையை, கண்டு - அறிந்து, அடைந்தது - (அப்பெருமானையே) சரணமடைந்த செய்தி, உண்டு ஆக - உளதாயிருக்கவும்,உங்கள் ஊழ்வினை நம்ப ஒட்டாது-உங்கள்விதியானது (அதனை) நம்பும்படி செய்யாது; (இனியாயினும் நீங்கள்), உண்மை அறிந்து - யதார்த்தத்

தைத் தெரிந்துகொண்டு, அண்டா கனம் வண்ணனே அருளாய் என்று - 'இடைப்பிள்ளையாய் வளர்ந்தவனே! மேகம்போலுந் திருநிறமுடையவனே! கருணைபுரிவாய்' என்று, அழகனுக்கே தொண்டு ஆக நல் நெஞ்சினுல் உரைப்பீர் - அழகனுக்கே அடிமையாகுமாறு நல்லமனத்துடன் சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

"எந்தை வானவர்க்கும், வணங்கரியா னன்றிக் காப்பாரில்லாமை விண்மண்ணறியும்,வணங் கரியானவர் வாணன் கண்டாகனன் மார்க்கண்டனே"என்றபடி ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரம்பொருளென்று சாதித்தற்குச் சாக்ஷியாகிற திவ்வியசரித்திரங்களுள், முதலிற் சிவபக்தியோடு விஷ்ணுத்வேஷமும்மேலிட்டிருந்த கண்டாகர்ணன் பின்பு சிவனுல்முத்திபெறமாட்டாது கண்ணபிரானுற் பெற்றனனென்ற வரலாறு சிறத்தலால், அதனை இங்கு எடுத்துக்காட்டினர். "கனவண்ணனென்றேதொலைவந்தையா, ஈனக்கண்டாகனற்கீந்தான்பரகதியென்னப்பனே" என்றார் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும்.

க்ருஷ்ணன் என்ற திருநாமம் - கருநிறமுடையவனென்றும், (கண்டவர் மனத்தைக்) கவர்பவனென்றும், (எல்லாவற்றையுஞ்) செய்பவனென்றும், மற்றுஞ் சிலவகையாகவும் பொருள்படும். ஊழ்வினை - ஜந்மாந்தரகர்மம்; இங்கு இது, பாவத்தின்மேல் நின்றது. இரண்டாமடியிலும், நான்காமடியிலும் நகரம் ணகரமாகக் கொள்ளப்பட்டது, திரிபுநயத்தின்பொருட்டு. இரண்டாமடியில், ஆகல்என்று பதம்பிரித்துத் தொழிற்பெயராக வுரைத்தலும் அமையும். (ருரு)

ருசு. தொண்டுபடார் திருமாலிருஞ்சோலையிற்சோதிக்கன்பு
கொண்டு படாமலரிட்டிறைஞ்சார் மடக்கோதையரைக்
கண்டுபடாமுலைதோயனுராகங்கருதியிரா
வுண்டுபடாநிற்கும்போதுநைவா ரெங்ஙனுய்வதுவே.

(இ - ள்.) (சிற்றறிவாளர்கள்,)—திருமாலிருஞ் சோலையில் சோதிக்கு - திருமாலிருஞ்சோலைமலையி லெழுந்தருளியிருக்கிற பரஞ்சோதிசொரூபியாகிய அழகப்பிரானுக்கு, அன்புகொண்டு தொண்டுபடார் - பக்திகொண்டு அடிமைப்படார்; படா மலர் இட்டு இறைஞ்சார் - வாடாத மலர்களை (அப்பெருமான் திருவடிகளில்) இட்டு அருச்சித்து வணங்கார்; மடம் கோதையரை கண்டு - இளமைப்பருவமுடைய மாதர்களைப் பார்த்து, படாம் முலை தோய் அனுராகம் கருதி - கச்சணிந்த அவர்கள் கொங்கைகளில் அணைகிற இன்பத்தில் ஆசையை மனத்திற்கொண்டு, இரா உண்டு படா நிற்கும்போது நைவார் - இராப்பொழுதில் உணவுண்டு படுத்துக்கொள்ளும்போது வருந்துவார்கள்; (இப்படிப்பட்டவர்கள்), உய்வது - நற்கதிபெறுவது, எங்ஙன் - எவ்வாறோ? (எ - று.)—ஏற்றுஏகாரம் - இரக்கம்.

பேரின்பத்தைத்தரவல்ல பெருமான்பக்கல் அன்புகொண்டு அவனுக்கு ஆட்பட்டு அருச்சியாது சிற்றின்பவாசையால் தவிப்பவர்கள் உய்யுமாறு இல்

லே யென்பதாம். இது, சிலவைதிகர்களுடைய இயல்பை நோக்கி இரங்கிக் கூறியவாறும்; லோகாயதிகனென்னுஞ் சார்வாகனது கொள்கையை வெறுத்துக்கூறியது இது வென்னலாம்.

படாமலர் - செவ்விமாறாத பூ. கோதையர் - பூமாலைபோன்ற மெல்லியலார்; (செயற்கை யழகின்பொருட்டுப்) பூமாலையைத் தரித்தவர்கள்; (இயற்கையிற்) கூந்தலழகுடையவர்கள். படாம் - படம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; (கடம்=கடாம் என்பதுபோல.) ஆடையைக்குறிக்கிற இச்சொல், இங்குக் கஞ்சுகத்தைக் குறித்தது: பொதுப்பெயர், சிறப்புப்பொருளுணர்த்திற்று. அநுராகம் - வடசொல். எங்ஙன் - எங்ஙனமென்பதன் விகாரம்.

"பெண்டிரார்சுகங்களுய்ப்பான் பெரியதோர்இடும்பைபூண்டு,உண்டிராக் கிடக்கும்போது உடலுக்கே கரைந்துநைந்து, தண்டுழாய்மாலை மார்பன் தமர்களாய்ப்பாடியாடித், தொண்டுபூண்டமுதமுண்ணாத்தொழும்பர் சோறுகக்குமாறே" என்ற திருமாலையை அடியொற்றியது, இச்செய்யுள். (ருகூ)

ருஎ. உய்வந்தொழும்புசெய்தென்றிருப்போமை யுய்யாமலைவர்
பெய்வந்தொழுவினைக்கேயென்பராற் பெருந்தேன்சிகரந்
தைவந்தொழுகுமலையலங்கார சதுமுகத்துத்
தெய்வந்தொழுந்தெய்வமே யென்கொலோவுன்றிருவுளமே.

(இ - ள்.) பெருந் தேன் - மிகுதியான தேன், சிகரம் தைவந்து ஒழுகும் - சிகரத்தைத் தடவிக்கொண்டு பெருகப்பெற்ற, மலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையி லெழுந்தருளியிருக்கிற, அலங்கார - அழகனே! சதுமுகத்து தெய்வம் தொழும் தெய்வமே - நான்குமுகங்களையுடையகடவுளாகிய பிரமதேவனும் வணங்கப்பெற்ற முதற்கடவுளே!—தொழும்பு செய்து உய்வம் என்று இருப்போமை - '(உனக்கு) அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போம்' என்று எண்ணியிருக்கின்ற எங்களை, ஐவர் - ஐம்பொறிகளாகிய பகைவர்கள், உய்யாமல் தொழுவினைக்கே பெய்வம் என்பர் - '(அங்ஙனம்) உஜ்ஜீவிக்கவொட்டாதபடி கொடிய பாவங்களிலே (உங்களை) அகப்படுத்துவோம்' என்று கறுவிச்சொல்லுகின்றார்கள்; உன் திருவுளம் என்கொலோ (இவ்விஷயத்தில்) நின் திருவுள்ளக்கருத்து யாதாயிருக்கின்றதோ? (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

"வாழ்விப்பானெண்ணமோ வல்வினையி லின்னமென்னை, ஆழ்விப்பானெண்ணமோ அஃதறியேன் - தாழ்விலாப், பாடலழகார் புதுவைப்பட்டர்பிரான் கொண்டாடுங், கூடலழகா நின்குறிப்பு" என்றபடியாம். எதுவும் அவனையன்றி அசையாதாதலால், 'உன் திருவுளம் என்கொலோ' என்றார்.

ஐம்பொறிகளை 'ஐவர்' என உயர்திணையாகக் கூறியது, இழிப்புப்பற்றிய திணைவழுவமைதி. தொல்காப்பியவுரையில் நச்சினார்க்கினியர் "தாம் வந்தார் தொண்டனார்' என்பது உயர்சொல் குறிப்புநிலையின் இழிபு விளக்கிற்று'என்றது, இங்கு உணரத்தக்கது. ஐவர்-தொகைக்குறிப்பு. ஐம்பொறிகளின் வழியாக ஐம்புலன்களையும் வேண்டியபடியெல்லாம் அனுபவிக்க விரும்பும் ஆசை எங்களைத் தீவழிச்செலுத்த முயல்கின்றது என்றவாறும்.

தொழுவினை-தொழுமரம்போல அகப்படுத்தி வருத்துங்கருமம்; குட்டநோய் போலக் கொடிய கருமமெனினுமாம். தொகுதியாகிய கருமமென்னவும் படும்; ஏ - பிரிநிலையோடு இழிவுசிறப்பு. தைவந்து, தைவா - பகுதி; தைவரல் - தடவுதல். கோட்டுப்பூ முதலிய மலர்களினின்றும் தேன்கூடுகளினின்றும் பெருகுகின்ற மிக்கதேன் சிகரத்தின்மீதெல்லாம் வழிந்தோடப்பெற்ற மலையென்க. எல்லாப்பொருள்களையும் படைக்கிற கடவுளும் வணங்கும்படியான தெய்வமெனவே, அவனது படைப்புக்கு உட்பட்ட பிறரெல்லாரும் வணங்கத்தக்க தெய்வமென்பது சொல்லவேண்டாதாயிற்று. என் என்ற முற்றே வினைப்பொருளைக் காட்டியதனால், கொல் ஓ - அசைகள்; கொல் - ஐயமுமாம். (௫௭)

௫௮. திருவிளையாடுதிண்டோட்செங்கண்மால் பலதேவருடன்
மருவிளையான் றிருமாலிருஞ்சோலைமலையெனவோ
ருருவிளையாமற்பிறப்பார்பலர் புகழோதிச்சிலர்
கருவிளையாநிற்கவித்தாவர்முத்தியிற்காமமற்றே.

(இ - ள்.) 'திரு விளையாடு திண் தோள் - வீரலக்ஷ்மி வீற்றிருந்து குலாவுதற்கிடமான வலியதோள்களையுடைய, செம் கண் மால் - சிவந்த திருக்கண்களையுடைய திருமாலும், பலதேவருடன் மருவு இளையான் - (தனக்குத்தமையனான) பலராமருடனே மனங்கலந்து பொருந்திய தம்பியுமாகிய எம்பெருமானது, திருமாலிருஞ்சோலைமலை—', என-என்று, ஓர் உரு விளையாமல் - ஒருதரமேனும் சொல்லாமல், பிறப்பார் - (கருமம் ஒழியப்பெறாது மாறிமாறிப் பலபிறப்பும்) பிறந்து வருந்துபவர், பலர் - (உலகத்திற்) பலராவர்; சிலர் - சிலபேரோ, காமம் அற்று - சிற்றின்பவாசையொழிந்து, புகழ் ஓதி - (அத்திருமலையின்) மகிமையை எடுத்துச்சொல்லி, (அதனால்), கரு இளையாநிற்க - பிறப்புக்கள் (இனித் தம்மைச் சேரமாட்டாவாய்)வலிகுன்றிநிற்க, முத்தியில் வித்து ஆவர் - வீட்டுலகத்தில் முளைக்கும் விதையாவார்கள்.

முத்திபெறத்தக்கவராவரென்பதாம். 'முத்தியில்வித்தாவர்' என்பதை, "உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான், வரனென்னும் வைப்புக்கோர் வித்து" என்றாற்போலக் கொள்க: அத்திருக்குறளினுரையிற் பரிமேலழகர் "அந்நிலத்திற்சென்று முளைத்தலின், 'வித்து' என்றார்; ஈண்டுப்பிறந்திறந்து வரும் மகனல்லன் என்பதாம்" என உரைத்தது, இவ்விடத்திற்கும் ஏற்கும்.

திருவிளையாடுதிண்டோள்-வெற்றித்திரு நீங்காதுஉறையுந்தோளென, புயவலிமை கூறியவாறும். இனி, பெரியபிராட்டியார் தழுவிவிளையாடப்பெற்ற திண்ணியதோள்களெனினுமாம். திருவிளையாடுதிண்டோள் - திருமகள்விளையாடும்மலைகள்போலுள்ள தோள்களென்ற குறிப்பு; "திருவிளையாடுதிண்டோள் திருமாலிருஞ்சோலைநம்பி" என்றார் ஆண்டாளும்: 'பெரியபிராட்டியார்க்கு லீலார்த்தமாகச் சேண்குன்று சமைத்தாற்போலே யாய்த்துத் திருத்தோள்களிருப்பது' என்று அங்கு உரைத்தனர் ஆன்றோர். கண்

களிற் சிலசிவந்தரேகைகளிருத்தல் உத்தமவிலக்கண மாதலால், 'செங்கண் மால்' என்றார். செங்கண் -செந்தாமரைமலர்போன்ற கண் என்ற குறிப்பு; செங்கண்மால் - புண்டரீகாக்ஷன். பலராமன் - கண்ணனுக்குத் தமையன், திருமாலின் எட்டாம் அவதாரம்: வசுதேவனுடைய பத்நிகளுள் தேவகியின் ஏழாவது கருப்பத்திலே முதலில் ஆறுமாசந்தங்கிப் பின்பு ரோகிணியின் கருப்பத்திற் சென்றுசேர்ந்து ஆறுமாசம் இருந்து பிறந்தவன். இவனிடத்து ஆதிசேஷாம்சமும் உண்டு. "பலதேவனென்னும், தன் நம்பியோடப் பின்கூடச்செல்வான்", "பட்டிமேய்ந்தோர்காரேறு பலதேவற்கோர் கீழ்க்கன்றாய், இட்டீறிட்டு விளையாடி யிங்கேபோதக் கண்டீரே" என்றபடி முறைதவறாமல் தமையனான பலராமனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனைத்தழுவி நடப்பவன் கண்ணனென்பார், 'பலதேவருடன் மருவிளையான்' என்றார். பலதேவர் என்ற வடமொழிப்பெயர், பலத்தினால் விளங்குபவரென்று பொருள்படும். நம்பிமூத்தபிரா னென்பது, இவர்க்குச் சம்பிரதாயநாமம்.

விளைத்தல் - நிகழ்த்துதல். உருவிளைத்தல் - உருச்சொல்லுதல். 'திருமாலிருஞ்சோலையென வோருரு விளையாமற் பிறப்பார்'எனவே, அங்ஙனம் ஒருமுறைகூறினாலும் முத்திசித்திக்கு மென்பது போதரும். கரு - கர்ப்பமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு; பிறப்புக்கு இலக்கணை. காமமற்றுப் புகழோதி - காமியபலன்களை விரும்புதலின்றி [நிஷ்காம்யமாக] எம்பெருமானுடைய கீர்த்தியை எடுத்துச்சொல்லி யெனினுமாம். இனி, 'சிலர், முத்தியிற் காமமற்று - வீடுபெறும்விருப்பமின்றி, திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்று ஒருதரமேனுஞ் சொல்லாமல், உலகத்தில் தம்மைப்போலப் பிறந்திறந்து வருந்துபவராகிய பலருடைய புகழை எடுத்தோதி, கரு [பிறப்பு] மேன்மேல் விளைதற்கு வித்தாவர்' என உரைப்பினும் அமையும். (ருஅ)

ருக. காமத்தனைப்பொய்யழுக்காறுகோபங்களவுகொலை
யாமத்தனையுமுடையேனையாருங்கொ லான்பொருப்பாந்
தாமத்தனைவரும்போற்றநின்றான் பண்டுதாமரையோன்
பூமத்தனைச்செய்தநோய்துடைத்தானடிப்போதுகளே.

(இ - ள்.) ஆன் பொருப்பு ஆம் தாமத்து - இடபகிரியாகிய இடத்திலே, அனைவரும் போற்ற நின்றான் - எல்லாரும் (தன்னை) வணங்கும்படி நின்றதிருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருப்பவனும்,—தாமரையோன் - தாமரைமலரில் தோன்றியவனான பிரமன், பண்டு - முன்பு [தன் தலையைக்கிள்ளியகாலத்தில்], பூ மத்தனை செய்த - ஊமத்தம்பூவைச் சூடியவனான சிவபிரானுக்கு உண்டாக்கிய[பிரமகத்திதோஷத்தாற் கையிற்கபாலமொட்டிக்கொண்டதனா லாகிய], நோய் - (பிச்சையெடுத்தல்) துன்பத்தை, துடைத்தான் - தீர்த்தருளியவனு மாகிய எம்பெருமானுடைய, அடி போதுகள் - திருவடித்தாமரைமலர்களானவை,—காமத்தனை - சிற்றின்பவாசையையுடையவனும், பொய் அழுக்காறு கோபம் களவு கொலை ஆம் அத்தனையும் உடையேனை - பொய்யும் பொறாமையும் கோபமும் திருட்டுத்தனமும் கொல்லு

தற்சொழிலு மாகிய அவ்வளவுதீங்குகளையுடையவனுமான என்னை, ஆளும் கொல் - பாதுகாத்தருளுமோ? (எ - று.)

இங்ஙனங் கூறியது, நைச்யாநுஸந்தாநம்; அதாவது தம்மைத் தாழ்த்திக்கூறுவது: "அரும்பாதகன் பொய்யன் காமுகன் கள்வன் அருள்சிறிதும், அரும்பாதகன்னெஞ்சன் ஆரூச்சினத்தன் அவாவினின்றூர், திரும்பாதகன் மத்த ருனேற்குச் சேடச்சிலம்பமர்ந்த, திரும்பாதகஞ்சந் தரி லதுகாணுன்றிருவருளே" என்றூர் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும். "பண்டேயுன் தொண்டாம் பழவுயிரை யென்னதென்று, கொண்டேனைக் கள்வனென்று" என்றபடி எம்பெருமானுக்குஉரியதான உயிரை அங்ஙனம் பகவததீநமென்றுகருதாது ஸ்வதந்திரமென்று எண்ணுதலும், அவ்வாறு மாறுக எண்ணி அதனைக்கெடுத்தலும், 'களவு கொலை' எனப்பட்டன.

அழுக்காறு - பிறராக்கம்பொறாமை; அழுக்கறு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்: அழுக்கறு-ஒருசொல். இனி, அழுக்கு அறு என்னும்இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து ஒருசொல்தன்மைப்பட்டு, எதிர்மறையிலக்கணையால், குற்றத்தைநீக்கு என்னும் பொருளைத் தாரமல் குற்றத்தையுடையவனுகு எனப் பொருள்பட்டுப் பொறாமையைக் குறித்த தென்றுங் கொள்ளலாம். கொல் - வினு. மத்தம் - ஊமத்தையென்னும் பொருளதாதலை, "காந்தை மத்தமொ டெருக்கலர் கூவிளை கடுக்கை,சிறந்த பொற்சடை நின்மலக்கொழுந்து" எனக் கம்பராமாயணத்திலுங் காண்க. ஊமத்தைக்கு 'பூமத்தம்' என்று ஒருபெயர் வழங்குதலும் உண்டு. (ருக)

கூ௦. போதகத்தானும்வெண்போதகத்தானும்புராந்தகனுந்
தீதகத்தானதுதீர்தருங்காலைத்திருவரைசேர்
பீதகத்தாயழகாவருளாயென்பர் பின்னையென்ன
பாதகத்தான்மறந்தோதனிநாயகம்பாவிப்பரே.

(இ-ள்.) போது அகத்தானும்-தாமரைமலரைத்(தான்பிறந்த) இடமாகவுடையவனுன பிரமனும், வெள் போதகத்தானும் - (ஐராவதமென்னும்) வெள்ளையானையையுடையவனுன இந்திரனும், புர அந்தகனும் - திரிபுரத்துக்கு அழிவுசெய்தவனுன சிவனும்,—அகத்து ஆனது தீது தீர்தரும் காலை- (அசுரர் அரக்கர் முதலிய கொடியவர்கள் செய்யும் உபத்திரவங்களால்) தம் மனத்திலுண்டான துன்பம் நீங்கவேண்டியசமயத்தில், திரு அரை சேர் பீதகத்தாய் அழகா அருளாய் என்பர் - 'திருவரையிற்பொருந்திய பீதாம்பரத்தையுடையவனே! அழகனே! (எம்பக்கல்)கருணைசெய்வாய்' என்று துதித்துப் பிரார்த்திப்பார்கள்; பின்னை - (அப்பரமனருளால் தமதுதுயர்தீர்ந்த) பின்பு,—என்ன பாதகத்தாலோ - என்ன தீவினையினுலோ, மறந்து - (அப்பெருமான் தங்கட்குச்செய்த உபகாரத்தையும் தங்கள்நிலைமையையும்) மறந்துபோய், தனி நாயகம் பாவிப்பர்-ஒப்பற்றதலைமையைத் தமக்குஏறிட்டுக் கொண்டு அதற்குஏற்ப ஒழுகுவார்கள்! (எ - று.)

தமக்கு ஆபத்துவந்தபோது அதனைத்தீர்த்துக்கொள்ளத் திறமில்லாமல் எம்பெருமான் திருவடிகளில் விழுந்து சரண்புகுந்து, அவனுற்காரியஞ்

கொண்டபின்பு 'யானே முழுமுதற்கடவுள்' என்று செருக்கிப்பேசித் திரிந்து தீவினைக்குஉள்ளாவது என்ன பேதைமை! என்று, பிரமன் முதலிய தலைமைத்தேவர்களின் இயற்கையைக்குறித்து இரங்குகின்றார்.

போதகம் - பத்துப்பிராயத்து யானைக்கன்று; இங்கு யானையென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. பீதகம் - பொன்னிறம், பொன். அகத்து ஆனது தீது - தம்மிடத்து உண்டாகிய தீமை யெனினுமாம். (௯0)

௯௧. பாவிக்கமலவிரிஞ்சற்கிறையவர் பத்தர்தங்க
ளாவிக்கமலத்துவீற்றிருப்பா ரளிப்பாடல்கொண்ட
வாவிக்கமலமணநாறுஞ்சோலைமலையைக்கண்ணாற்
சேவிக்கமலமறு மனமேயெழுசெல்லுதற்கே.

(இ - ள்.) மனமே—!—பாவிக்கு - தீவினையுடையவனான எனக்கும், அமல விரிஞ்சற்கு - பரிசுத்தனான பிரமனுக்கும், இறையவர் - தலைவரும், பத்தர்தங்கள் ஆவி கமலத்து வீற்றிருப்பார் - பக்தியுள்ள அடியார்களது இதயகமலத்திலே எழுந்தருளியிருப்பவருமான எம்பெருமானது, அளி பாடல் கொண்ட வாவி கமலம் மணம் நாறும் சோலைமலையை - (தாமரை முதலிய நீர்ப்பூக்களில் மொய்த்தற்கு வருகின்ற) வண்டுகளின் இசைப்பாட்டைக் கொண்ட தடாகங்களின் நீர்(அம்மலர்களின்) நறுமணம்வீசப்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலைமலையை, கண்ணால் சேவிக்க - கண்களால் தரிசித்த மாத்திரத்திலே, மலம் அறும் - (நமது) தீவினைகள் தீரும்; (ஆதலால்), செல்லுதற்கு எழு - (அங்குப்) போதற்குச் சித்தமாவாய்; (எ - று.)

என்று, தம்நெஞ்சைநோக்கி இதமுணர்த்தியவாறும்.

நைச்யாநுஸந்தாநத்தால் தன்னினுங் கீழ்ப்பட்டாரில்லை யென்று கொண்டு அங்ஙனம் மிகத்தாழ்ந்தவனான எனக்கும், எல்லாத்தேவர்களையும் படைத்த கடவுளாதலால் மிக்கமேன்மையுடையவனாகிற பிரமனுக்கும் ஒரு நிகராக இயல்பிலே தலைவராய் நிற்பவர் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி யென்பார், 'பாவிக்கு அமலவிரிஞ்சற்கு இறையவர்' என்றார். 'பாவிக்கு' என்றது - தன்னையே படர்க்கையாகக்கூறியது: தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. [இனி, (தந்தையானபிரமனது தலையைக் கிள்ளிப் பிரமஹத்திதோஷம்பெற்றதனால்) பாதகமுடையவனான சிவனுக்கும், (அங்ஙனம் சிவபாதியான தனது தலையை அவன்கிள்ளியதற்குத் தானும் எதிரொன்று செய்து தீவினைக்குஉள்ளாகாது அப்பிழையைப்பொறுத்துப்) பரிசுத்தனாய்விளங்கிய பிரமனுக்கும் தலைவ ரென்று உரைத்தலு முண்டு; திரிமூர்த்திகளுள் மற்றை யிருவர்க்குந் தலைவ னென்க. "பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும், நாயக னவனே கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்" என்ற திருவாய்மொழியும், அதன் வியாக்கியானத்தில் 'நீங்கள் ஈச்வரர்களாக ஸங்கித்தவர்களிருவரும் நின்ற நிலை கண்டதே! ஒருவன் தலைகெட்டு நின்றான், ஒருவன் ஓடுகொண்டு ப்ராயச்சித்தியாய் நின்றான். ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமாய், உங்கள் குறைதீரப் பற்றுகிற நீங்கள்

உங்களிலும் பெருங்குறைவாளரையோ பற்றுவது! 'பாதகியாய்ப் பிக்ஷைக்குத் திரிந்தான்' என்று நீங்களே சொல்லிவைத்து, அவனுக்கே பரத்வத்தைச் சொல்லவோ! ஒருவனுடைய ஈஶ்வரத்வம் தலையோடே போயிற்று; மற்றவனுடைய ஈஶ்வரத்வம் அவன்கையோடே காட்டிக் கொடுக்கிறூர்' என்றதும் இங்கு அறியத்தக்கவை. "பிரமன் சிவனிந்திரன் வானவர் நாயகராய, எங்களடிகள்" என்றூர் திருமங்கையாழ்வாரும்.]

"மலர்மிசையேகினன்" என்றபடி அன்பால் நினைவாரது உள்ளக் கமலத்தில் எம்பெருமான் அவர்நினைந்த வடிவோடு விரைந்துசென்று சேர்தலால், 'பத்தர்தங்களாவிக்கமலத்து வீற்றிருப்பார்' என்றூர்; ஆவி - உயிர்; இங்கு, இலக்கணையாய் மனத்தைக்குறித்தது. கமலம் என்ற வடசொல் - தாமரையையேயன்றி நீரையும் உணர்த்துதலை "ஸலிலம் கமலம் ஜலம்' என்ற வடமொழி நிகண்டினாலும் அறிக; "வநசமும் புனலும் கமலமெனப்படும்" என்பது, பிங்கலந்தை. மூன்றுமடியில் 'கமலம்' என்பதற்கும் தாமரையென்று பொருளுரைத்தல், திரிபிலக்கணத்துக்கு மாறும்; இரண்டாமடியில் அச்சொல் அப்பொருளில் வந்ததனால். பாடல் - பாட்டுக்கு ஆகுபெயர். இறையவர் - இறைமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த பலர்பாற்பெயர். பத்தர்தங்கள் என்றவிடத்து, தம்-சாரியை. வண்டுகளின் இசைப்பாட்டைக் கொண்ட வாவி யென்றும், வாவிநீர் மணநாறு மென்றுஞ் சொன்னதனால், அவ்வாவிகளிலுள்ள நீர்ப்பூக்களின் நறுமணமிகுதி கூறியவாறும். (கக)

கஉ. செல்லுக்குவளைகுழனாட்டமென்றுதெரிவையர்பாற்
பல்லுக்குவளைமுதுகாந்தனையும்புன்பாட்டுரைப்பீ
ரல்லுக்குவளையுழும்பாண்டிநாட்டையடைந்துநுங்கள்
சொல்லுக்குவளையுண்டார்க்கலங்காரர்க்குச்சூட்டுமினே.

(இ - ள்.) 'குழல் நாட்டம் - (மகளிரது) கூந்தலும் கண்களும், செல்லு குவளை - (முறையே) மேகத்தையும் நீலோற்பலமலரையும் போலும்', என்று—, தெரிவையர்பால் - அம்மாதர்களிடத்து, பல் உக்கு வளை முதுகு ஆம் தனையும் புல் பாட்டு உரைப்பீர் - பற்கள்விழுந்து கூன்வளைந்த முதுகையுடையராமளவும் இழிவானபாடல்களைப் பாடிப்புகழ்ந்து ஏங்கிநிற்பவர்களே!—(இனியாயினும் நீங்கள்), அல்லுக்கு வளை உழும் பாண்டிநாட்டை அடைந்து - இராப்பொழுதிலே சங்குகள் (நிலத்தில்) உழுதுசெல்லப்பெற்ற பாண்டியநாட்டைச் சேர்ந்து, நுங்கள் சொல்லு - உங்கள்சொன்மாலைகளை, கு அளை உண்டார்க்கு அலங்காரர்க்கு சூட்டுமின் - பூமியையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்தவராகிய அழகர்க்குச் சமர்ப்பியுங்கள்; (எ - று.)

என்று, பெண்ணாசைகொண்டு அவர்களுடம்பினழகில் ஈடுபட்டு அவர்களைக்குறித்துப் பலவாறுவர்ணித்துக் கவிபாடித்திரியுஞ் சிற்றறிவாளராகிய புலவர்க்கு அறிவுறுத்தியவாறும்.

செல்லுப்போலுங் குழல், குவளைபோலும் நாட்டம் என முறையே சென்று இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். 'பல் லுக்கு வளை முதுகாந்தனையும்' என்றது, நீங்கள் மிக்கமுதுமை யடையுமளவும் என்ற

வாறும்; லௌகிகசுகாநுபவத்துக்கு உரிய யௌவநபருவம் கழிந்து நெடு நாளானபின்பும் ஸ்திரீசாபல்யத்தை விட்டிலீரென்க. இதற்கு - அம்மாதர் கள் மிக்கமுதுமையடையுமளவும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; அவர்கள் இளமைகழிந்து முற்றமூத்தபின்னரும் நீங்கள் அவர்களைப் பாராட்டுதலை விட்டிலீர்: இது என்ன பேதைமை! என்றவாறு. புன்பாட்டு - சிற்றின்பப் பாடல்; இயல்பிற் சிறப்பில்லாதவற்றைக் குறித்து வீணே சிறப்பித்துச் சொல்லும் பயனில்பாடல். சங்குகள் நீர்வளம்மிக்கஇடத்தே வாழ்தல்இயல் பாதலால், அவைஉழும்பாண்டிநாடு என அந்நாட்டின் நீர்வளச்சிறப்பை யுணர்த்தியவாறும். உழும் - சேற்றுநிலத்திலே உழுவதுபோலக் கீற்றையுண் டாக்கிக்கொண்டு செல்லுமென்க; "மானத்துவண்டறுழு" என்றார் திரு வரங்கத்தந்தாதியிலும். பகலிலே உழவர்கள் உழ இரவிலே சங்குகள் உழு மென ஒருகருத்து அமைய,'அல்லுக்கு வளையுழும்' எனப்பட்டது. அச்சங்கு கள் பகலிலே உழவரதுஉழுபடைக்கு அஞ்சி ஒளித்திருக்குமென்றும், அவ்வுழுபடைச்செலவில்லாத இராக்காலத்திலே அவை வெளிப்பட்டு உழு மென்றுங் காண்க. எம்பெருமான் பூமியைஉண்ணுதலாவது - பிரளயகாலத் தில் அதனை வாயினுட்கொண்டு வயிற்றினுள்வைத்துக் காத்தல். வெண்ணெ யை உண்ணுதல், கிருஷ்ணாவதாரத்திலே திருவாய்ப்பாடியில்வளர்ந்த குழந் தைப்பருவத்திலென்க. அமுதுசெய்யுமிடத்து நிலவுலகத்தோடு வெண்ணெ யோடு வாசியில்லை ஸர்வசக்தனான எம்பெருமானுக்கு என்பார், 'குவலை உண்டார்க்கு' என்றார்; வெண்ணெயைப்போலவே நிலவுலகத்தையும் மிக எளிதில் உண்பனென்க. "சிறிதமுது,செய்ய அளைக்கும் புவிக்கு மங்காந்த செவ்வாய் முகுந்தன்" என்று திருவரங்கத்தந்தாதியிலும், "தாரணியும், பின்பங்களையு மிழுது முண்டான்" என்று திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும் கூறியமை காண்க. 'சூட்டுமின்' என்ற வினையின் ஆற்றலால், சொல் - மாலை யெனப்பட்டது.

(வானத்திற்) செல்லுந்தன்மையது என்பதுபற்றி, செல் என்று மே கத்துக்குக் காரணக்குறியாம். செல்லு, அல்லுக்கு. சொல்லு என்ற இடங் களில், உ - சாரியை. நாட்டம் - நாடுதற்கருவி. தெரிவையர் என்பது, இங் குப் பருவப்பெயராகாமல் மகளிரென்ற மாத்திரமாய் நின்றது: அப்பரு வத்துக்கு வயதெல்லை - இருபத்தாறுமுதல் முப்பத்தொன்றளவு மென்பர். உக்கு என்பதை உகவெனச் செயவெனெச்சத்திரிபாகக் கொள்ளுதல், இங்கு இலக்கணத்திற்கு ஏற்கும்; பிறகருத்தாவின் வினையைக் கொண்டு முடித லால். அல்லுக்கு என்பது - இரவில்எனப் பொருள்பட்டதனால், உருபுமயக் கம். பாண்டிநாடு - பாண்டியநாடு என்பதன் மரூஉ. (கூஉ)

[மேகவிடுதூது.]

கூங. சூட்டோதிமஞ்சென்றுசொல்லாதென்காதலைத் தும்பியிசைப்
பாட்டோதிமங்கையருப்பணியார் பண்டுகன்மழைக்காக்
கோட்டோதிமமெடுத்தார் சோலைமாமலைக்கோவலனார்
மாட்டோதிமஞ்சினங்காளுரைப்பீர்மறுவாசகமே

(இ - ள்.) மஞ்சு இனங்காள் - மேகக்கூட்டங்களே!—சூடு ஓதிமம் - உச்சிக்கொண்டையையுடைய அன்னப்பறவையானது, சென்று என்காதலை சொல்லாது - (என்தலைவரிடத்துப்)போய் என் ஆசைநோயை (அவர்க்கு) எடுத்துச்சொல்லமாட்டாது; தும்பி இசை பாட்டு ஓதி மங்கையரும் பணியார் - (சூடியமலர்களில் மொய்க்கின்ற) வண்டுகளின் இசைப் பாட்டையுடைய கூந்தலையுடையமாதர்களும் (என்காதலை என்தலைவர்க்குச்)சொல்லமாட்டார்; பண்டு - முன்பு [ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரத்தில்], கல்மழைக்கு ஆ - கல்மழையைத் தடுத்தற்காக, கோடு ஓதிமம் எடுத்தார் - (உயர்ந்த) சிகரத்தையுடைய (கோவர்த்தநமென்னும்) மலையை எடுத்துக் குடையாகப்பிடித்தவரும், சோலை மா மலை கோவலனார்மாட்டு - திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஆயனாருமாகிய அத்தலைவரிடத்து, ஓதி - (நீங்களாயினும் எங்காதலைச்) சொல்லி, மறு வாசகம் உரைப்பீர் - (அவர்சொல்லும்) மறுமொழியை (வந்து எனக்கு)ச் சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

கார்காலத்தில் மீண்டுவருவதாகக் காலங்குறித்துச்சென்ற தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, அப்பிரிவுத்துயரையாற்றமாட்டாது பலவாறுவருந்தும் போது, இன்னதுசெய்வதென்று அறியாது திகைத்து "வானமேநோக்கும் மையாக்கும்" என்றபடி அண்ணாந்து வானத்தை நோக்குமளவிலே, அங்குச் செல்லுகின்ற மேகங்கள் கட்புலனாக, அவற்றைப் பார்க்குமிடத்து அவை நிறமுதலியவற்றால் எம்பெருமானுக்குப் போலியாய் விளங்கக் கண்டு இவை நமக்கும் நமதுதலைவர்க்கும் இனியனவாமென்றுகொண்டு அவற்றை நோக்கி 'எனதுநிலைமைகளை எனதுதலைவரான திருமாலிருஞ்சோலையழகர்பக்கல்சொல்லி அதற்கு அவர் அருளிச்செய்கிற மறுமொழிகளைக் கேட்டு மீண்டுவந்து எனக்குச்சொல்லுமாறு நீங்கள் தூதாகவேண்டும்' என வேண்டுகிறாள். "கொண்டல்காணும்மைக்குறித்தே தொழுகின்றேன், அண்டர் காணா வரங்கத்தம்மானைக் - கண்டு, மனத்துளவத்தைப்படு மென் மையலெல்லாஞ் சொல்லிப், புனத்துளவத்தைக் கொணரீர் போய்" என்றார் திருவரங்கக்கலம்பகத்திலும்.

("விதியினாற்பெடைமணக்கும்மென்னடையவன்னங்காள்," "இடரில் போகம்மூழ்கி யிணைந்தாடும் மடவன்னங்காள்," "அலர்மேலசையுமன்னங்காள்," "தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து, மிகவின்பம்படமேவும்மென்னடைய வன்னங்காள்" என்றபடி) அன்னப்பறவை, சிரமம்பொறுததும், மந்தகதியுடையதும், இனியஇடத்தில்வீற்றிருந்து கிடைத்தஇரையை உண்டு பிரிவுத்துயரறியாது தானும் தன்துணையும் கூடிவாழ்ந்து களித்திருப்பதும், தன்னலம் பேணுவது மாதலால்,அது அந்தப்போகத்தைவிட்டு எனக்காக அவ்வளவுதூரம் வருந்திச்சென்று விரைவில் என்நிலைமையைத் தலைவர்க்குச் சொல்லி நேரில் மீண்டுவந்து அவர்சொல்லை எனக்குச் சொல்ல மாட்டாதென்பாள், 'சூட்டோதிமம் சென்று சொல்லாது என்காதலை' என்றாள்; ("வாயான் மலர்கோதி வாவிதொறு மேயுமோ, மேயாமலப்பால் விரையுமோ—மாயன், திருமோகூர்வாயின்றுசேருமோ நாளை, வருமோ கூர்வா

யன்னம் வாழ்ந்து" என்று நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில்) ஐயமுற்றுக்கூறியதும் இதுபற்றியே. "இன்னன்னதூ தெம்மை யாளற்றப்பட்டிரந் தாளிவளென்று, அன்னன்னசொல்லாப் பெடையொடும் போய்வரும் நீல முண்ட, மின்னன்னமேனிப்பெருமானுலகிற் பெண்தூதுசெல்லா, அன்னன்னநீர்மைகொலோ குடிச்சீர்மையி லன்னங்களே" என்று ஆழ்வார் தாம் அன்னங்களைத் தூதுசென்றுதவுமாறுவேண்டவும் அதுசெய்யாத அப்பறவைகளைக்குறித்து வெறுத்து உரைத்ததுங் காண்க. ("நயந்தவின்பச், சேவல் தழீஇச்சென்று தான் துஞ்சும் யான் துயிலாச் செயிர். எங்காவல் தழீஇயவர்க்கு ஓதாது அளிய களியன்னமே" என்றார் திருக்கோவையாரிலும்.)

சுகதுக்கங்களிலெல்லாம் எமக்குத்துணையாயிருந்து உதவுகின்ற பாங்கியரைத் தூதனுப்பலாமென்று பார்த்தாலோ, அவர்கள் எம்மோடொத்த பருவமுடைய இளமகளிராதலால், அத்தலைவனழகிலீடுபட்டு ஆழ்ந்திடுவரேயன்றி என்காதலை அவனிடம்சொல்லி மறுமொழிகொண்டு மீண்டுவரக்கடவரல்லரென்பாள், 'என்காதலை மங்கையரும் பணியார்' என்றாள். இயற்கையழகுடனே மலர்சூடுதலாலாகுஞ் செயற்கைநலனுஞ் செய்துகொண்டிருப்பவரென்னும் பொருளில், 'தும்பியிசைப்பாட்டோதி மங்கையர்' எனப்பட்டனர். உத்தமஅங்கமான தலையிலுள்ள கூந்தலினழகை எடுத்துக்கூறியது, மற்றையழகுக்கும் உபலக்ஷணம். மங்கையர்க்கு 'ஓதி' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததற்கு ஏற்ப, ஓதிமத்துக்கு 'சூடு' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது.

எம்மை முன்புஒருகால் தடுத்திட்டவ ரென்று மேகங்கள் அருகிற்செல்லுதற்கு அஞ்சிடாமைப்பொருட்டு, 'அவர் முன்பு இடைச்சாதியில் வளர்ந்ததுபற்றி அச்சாதிதருமத்துக்குஏற்பப் பசுக்களைக் காக்கப்புக்கவிடத்தும், அவற்றிற்குஇடையூறுசெய்யத்தொடங்கிய உங்கட்கு எதிராக இடையூறொன்றுஞ் செய்யாது, தம்மையும் தம்மைச்சார்ந்தஉயிர்களையும் பாதுகாத்தவளவோடு நின்றருளினராதலால், அதுகுறித்து நீங்கள் அஞ்சவேண்டுவதில்லை' யென்பாள், 'பண்டுகன்மழைக்காக்கோட்டோதிமமெடுத்தார் கோவலனார் மாட்டு' என்றாள். அவர் இருக்கிற இடம் நீங்கள் உங்கள்காரியத்திற்காகவே இனிதுசென்றுசேரத்தக்க இட மென்பாள், சோலைமாமலையைக் கூறினாள்; "வருமழைதவழும்மாலிருஞ்சோலைத்திருமலை" என்றிறே ஆழ்வாரருளிச்செயல். கருக்கொண்ட மேகங்கள் சென்று உயர்ந்த மலைச்சிகரத்தில் தங்கி இளைப்பாறிக் கருமுதிர்ந்து மழைபொழிதல்,இயல்பு. உங்கள்காரியத்திற்காக இனத்தோடு உல்லாசமாகப்போய்வரும்போது என்காரியத்தையும் செய்து உதவுங்கள், எனக்கென்று தனியே சிரமப்பட்டுச் செல்லவேண்டுவதில்லை யென்றாளாம். அவரையழைத்துக்கொண்டுவருதல், அல்லது அவர்சாத்திய மாலையைவாங்கிவருதல்செய்ய இயலாதேனும், அவர்சொல்லும்உத்தரங்களை எனக்குவந்துசொல்லுதலாவது செய்தால், அவ்வளவுகொண்டே யான் ஆறியிருப்பேனென்பாள், 'ஓதி உரைப்பீர் மறவாசகம்' என்றாள். "என்திருமார்வற் கென்னை யின்னவாறிவள்காண்மினென்று, மந்திரத்தொன்றுணர்த்தியுரையீர் மறுமாற்றங்களே" என்றார் ஆழ்வாரும்.

'என்காதலை' என்பதை மத்திமதீபமாக முன்னின்ற 'சொல்லாது' என்றதனோடும், பின்னிற்கும் 'பணியார்' என்பதனோடுங் கூட்டுக. இசைப்பாட்டு - சங்கீதம்; என்றது, இங்கு, ரீங்காரத்தை. ஓதி-பெண்களின் தலைமயிர்; (ஓதி ஐம்பால் கூந்தல் கோதை முதலிய சில - மகளிர்தலைமயிர்க்கும், குஞ்சி குடுமி சிகை பங்கி முதலிய சில - ஆடவர்தலைமயிர்க்கும் உரியனவாக வழங்கும்: பிறபலவற்றைஇருபாலார் தலைமயிர்க்கும்பொதுப்படவழங்குவர்.) உம்மை - இறந்ததுதழுவியஎச்சம். மாட்டு - ஏழனுருபு. வாசகம் - வடசொல்.

ஐயங்காரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமான் மறைந்தவளவிலே, அவனது நிரந்தரானுபவத்தைப் பெறவிரும்பிய ஐயங்கார், தமது நிலைமையை அப்பெருமான்சந்நிதியில் விண்ணப்பஞ்செய்து அவனருளிச்செய்யும் மறுமொழிகளைத் தம்மிடம் வந்து உரைக்கும்படி குணஞ்செயல்களில் அவனோடொத்தவரான பாகவதர்களைப் பிரார்த்தித்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். உரியகாலத்தில் எம்பெருமானது குணக்கடலிலே படிந்து அதில் நீர்மையை உட்கொண்டு ஸாரூப்யத்தால் அவன் திருமேனியையொக்கும்படிவுபெற்று உயிர்களைஉய்வித்தற்காகப் பலவிடங்களிற் சஞ்சாரம் பண்ணி ஆங்காங்குக் கைம்மாறுகருதாதே கருணைமழைபொழிந்து நன்மைவிளைத்துப் பிறரை வாழ்வித்தலே பேறாக ஒழுகி உலகமும உறுதிப்பொருள்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாய் இன்றியமையாமைபெற்று விஷ்ணுபதத்தைச் சார்ந்து தெற்குத் திருமலையாகிய திருமாலிருஞ்சோலைமலையிற் சென்று சேர்தற்குப் பிரயாணப்பட்ட பாகவதர்களை, உரியகாலத்திற் கடலிலே படிந்து அதன் நீரை உட்கொண்டு மின்னலோடு கூடிய நீலநிறத்தால் திருமகளை மார்பிற்கொண்ட திருமாலின் திருமேனியை ஒத்து உயிர்களை உய்விக்குமாறு பலவிடங்களில் திரிந்து கைம்மாறுகருதாது மழைபொழிந்து பயன்விளைத்து உலகத்தைவாழ்வித்தலே பேறாக ஒழுகி வான்சிறப்பிற்கூறியபடி உலகமும் உறுதிப்பொருள்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாய் இன்றியமையாததாகி, விஷ்ணுபதமெனப்படுகின்ற வானத்தைச் சார்ந்து திருமாலிருஞ்சோலைமலையைக் குறித்துச் செல்லும் மேகங்களென்னத் தகும்.

இங்ஙனம் தமதுஆற்றாமையை ஒருவர்முகமாக அவனுக்கு அறிவிக்க நினைத்து முன்பு சிலரை ஆசாரியராகவரிக்க, அவர்கள் ஸாராஸாரவிவேகமும் பெரும்பான்மை சுத்தகுணமும் நன்னடையும் மற்றையோரினும்மேம்பாடும் விலக்ஷணமானதன்மையும் உடையராயிருந்தும், ஸ்வகாரியபரராய்த் தம்காரியஞ்செய்யாதுவிட்டமை கூறுவார், 'சூட்டோதிமம் சென்றுசொல்லாது' என்றார். என்னினும்மேம்பட்டவர் என்னைஈடேற்றக்கடவரேயன்றி என்னோடொத்த அன்பர்கள் என்னையீடேற்றுதற்கு வல்லராகாரென்பது, 'மங்கையரும் பணியார்' என்றதன் போக்கு. 'பண்டுகன்மழைக்காக் கோட்டோதிமமெடுத்தார் சோலைமாமலைக் கோவலனார்'—ஒருமலையைக் கையிலெடுத்தும் மற்றொருமலையிலே தாம்நின்றும் அடுத்தஉயிர்களைப் பாதுகாப்பவர்: அரியனசெய்து அடிமைகளைக்காத்து அடியவர்க்கெளியராய் நிற்ப

வர். இந்திரன் கல்மழைபொழிவித்ததனால் அதனைக் கல்மலைகொண்டு தடுத்திட்டனர், அவன் நீர்மழைபொழிவித்திருந்தால் அதனை நீர்கொண்டே தடுத்திருப்பர், செயற்கரியனசெய்யுந் திறமுடைய எம்பெருமான் என்ற தாற்பரியம்'கல்மழைக்காலுதியமெடுத்தார்'என்ற சொற்போக்கில் தோன்றுமென்பர் ஆன்றோர். கல்மழை - ஆலாங்கட்டிமழை. பிறவுங் கண்டுகொள்க.

சுச. வாசம்பரந்ததுழாயுமென்பாடலுமாலை யொளி
வீசம்பரம்பசும்பொன்னுமென்வேட்கையும் வீற்றிருக்குந்
தேசம்பரமபதமுமென்சிந்தையுந் தீவளியா
காசம்பரவைமண்கண்டுண்டமாலலங்காரனுக்கே.

(இ - ள்.) தீ - நெருப்பும், வளி - காற்றும், ஆகாசம் - வானமும், பரவை - கடலும் [நீரும்], மண்-நிலமும் (ஆகிய ஐம்பெரும்பூதங்களை), கண்டு- (ஆதியிற்) படைத்து, உண்ட - (பிரளயகாலத்திலே) விழுங்கியருள்கிற, மால் அலங்காரனுக்கு - பெருமையையுடைய அழகப்பிரானுக்கு,—வாசம் பரந்த துழாயும் என் பாடலும் - நறுமணம்பரவுகின்ற திருத்துழாயும் யான்பாடுஞ் செய்யுளும், மாலை - (சாத்தும்) மாலையாம்; பசும் பொன்னும் என் வேட்கையும்-மாற்றுயர்ந்த பொன்மயமான பீதாம்பரமும் யான்செய்கின்ற பக்தியும், ஒளி வீசு அம்பரம் - காந்தியைவீசுகிற (உடுக்கும்) ஆடையாம்; பரமபதமும் என் சிந்தையும் - ஸ்ரீவைகுண்டமும் அடியேனுடைய மனமும், வீற்றிருக்கும் தேசம் - மிக்கசிறப்பாக எழுந்தருளியிருக்கும் இடமாம்; (எ - று.)

எனது மனம் மொழி முதலியவற்றையெல்லாம் ஸர்வஸ்வாமியாமகனும் ஸர்வரக்ஷகனுமான எம்பெருமான்விஷயத்திலே யான் உபயோகிக்க, அந்த அன்புக்குஏற்றபடி அப்பெருமானும் என்பக்கல் அன்புசெய்து அவற்றைத் தனக்கு இனியனவும் உரியனவுமாம்படி அங்கீகரித்தனனென்று அத்திறத்தைச் சொல்லி மகிழ்கிறார். எனது சொற்கொண்டு யான் தொடுத்துச் சமர்ப்பித்த பாமாலையை அவன் தனக்கு இனிய திவ்வியமான நறுந்துழாய்மாலை போலவும், யான் அவன்பக்கல்வைத்த காதலை அவன் தனக்கே உரியதாய்ச் சிறக்கிற திவ்வியபீதாம்பரம்போலவும், யான் அவனுக்கு இடமாக ஆக்கிய என்மனத்தை அவன்தான் நித்தியமாக வசிக்குங் கலங்காப்பெருநகரமாகிய பரமபதம்போலவும் போக்கியமாகக்கொண்டருளின னென்பதாம். ("புனையுங்கண்ணி யெனதுடைய, வாசகஞ்செய்மாலையே.. ....ஈசன்ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த வெந்தை யேகமூர்த்திக்கே," "கண்ணியெனதுயிர்காதல்கனகச்சோதிமுடி முதலா, எண்ணில்பல்கலன்களு மேலுமாடையு மஃதே," "நெஞ்சமே நீள்நகராக விருந்தவென் தஞ்சனே" என்றஆழ்வாரருளிச்செயல்களைத் தழுவியது, இது) இது, புகழ்பொருட்புணர்க்கூட்டவணியின் பாற்படும்.

சுரு. அலங்காரன் சுந்தரத்தோளனழகனணிமுடியி
லிலங்காரனேறுதிருவுடையானெட்டெழுத்துங்கற்றோர்
கலங்காரனங்கள்கணையாலெச்செல்வமுங்காதலியார்
மலங்காரருந்துயர்மேவினுமாகுவர்வானவரே.

(இ-ள்.) அலங்காரன் சுந்தரத்தோளன் அழகன் - அலங்காரனென்றும் சுந்தரத்தோளனென்றும் அழகனென்றுந் திருநாமங்களை யுடையவனும், அணி முடியில் இலங்கு ஆரன் - அழகியமுடியிலே (தரிக்கப்பட்டு) விளங்குகின்ற பூமாலையை யுடையவனும், ஏறு திரு உடையான் - (திருமார்பில்) ஏறிவீற்றிருக்கின்ற திருமகளையுடையவனுமான எம்பெருமானுடைய, எட்டு எழுத்தும்-எட்டெழுத்துக்களையும் [நாராயணநாமத்தையுட்கொண்ட திருவஷ்டாக்ஷரமகாமந்திரத்தை], கற்றார் - (நல்லாசிரியனிடத்திலிருந்து) உபதேசமுகமாகப் பெற்று ஓதியுணர்ந்தவர்கள்,—அனங்கன் கணையால் கலங்கார் - (காதற்கடவுளான) மன்மதனுடைய அம்புகளினால் மனங்கலங்கார்; ஏ செல்வமும் காதலியார் - எவ்வகைப்பொருட்செல்வத்தையும் விரும்பார்; அருந் துயர் மேவினும் மலங்கார் - பொறுத்தற்கரிய துன்பங்கள் நேர்ந்தாலும் வருந்தமாட்டார்; வானவர் ஆகுவர் - பரமபதத்தையடைபவராவர்.

இது, பெரியதிருமந்திரத்தின்மகிமை கூறியது. அதனைப் பொருளுடன் உணர்ந்தவர்கள், அதற்குஉரிய பகவத்விஷயத்தில் மனஞ்செலுத்துவார்களேயன்றி, அதற்குமாறான அர்த்தகாமங்களில் மனங்கலங்கார், எவ்வகைத்துயர்வரினும் அஞ்சி நிலைகுலையார், "நஞ்சுதான்கண்டீர் நம்முடைவினைக்கு நாராயணாவென்னும்நாமம்" என்பவாதலால் எல்லாவினைகளுந் தீர்ந்து முத்திபெறுவர் என்பதாம். இதற்கு உதாரணம் - பிரகலாதன் முதலிய பரமபாகவதர் பலர். வானவர் ஆகுவர் - முக்தராவர்.

ஏறுதிருவுடையான்—"அகலகில்லே னிறையு மென் றலர்மேன்மங்கை யுறைமார்பன்;" இனி, இதற்கு - 'நாட்செல்ல நாட்செல்ல ஏறிவருகிற சம்பத்தையுடையவன்' என்றும் உரைப்பர்: இத்தொடர். நாச்சியார்திருமொழியில் வந்துள்ளது. அநங்கன் - அங்கமில்லாதவன்; சிவபிரானால் எரிக்கப்பட்டு உடம்பையிழந்தவன். தாமரைமலர் அசோகமலர் மாமலர் முல்லைமலர் நீலோற்பலமலர் என்ற ஐந்தும், மன்மதனுக்கு அம்பெனப்படும். எவரிடத்தும் நிலைத்திராது நீங்கிச்செல்வதுபற்றி, 'செல்வம்' என்று பெயர். (௬௫)

௬௬. வானவதாரணிசுந்தரத்தோளன் முன்மாவலியைத்
தானவதாரணிதாவென்றமாயன் றராதலத்து
மீனவதாரமுதலானவைவினையின்றியிச்சை
யானவதாரறிவாரவரேமுத்தராமவரே.

(இ-ள்.) வால் - ஒளியுள்ளதும் [அல்லது சுத்தமானதும்], நவம் - புதியதுமாகிய [அதாவது - அன்றலர்ந்த மலர்கொண்டு தொடுக்கப்பட்டதுமாகிய], தார் - மாலையை, அணி - தரித்த, சுந்தரம் தோளன் - அழகிய திருத்தோள்களையுடையவனும், முன் - முன்பு, மாவலியை - மகாபலிசக்கரவர்த்தியை, தானவ தாரணி தா என்ற - 'அசுரனே! நிலத்தைக்கொடு' என்று இரந்த, மாயன் - ஆச்சரியகரமான குணஞ்செயல்களை யுடையவனுமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன், தராதலத்து - நிலவுலகத்திலே எடுத்த, மீன் அவதாரம் முதலானவை - மத்ஸ்யாவதாரம் முதலியவைகள், வினை இன்றி

இச்சை ஆன - கர்மவசத்தினாலல்லாமல் (அவனது) சங்கல்பமாத்திரத்தாலேயே ஆகிய, அது - அம்மெய்ம்மையை, ஆர் அறிவார் அவரே - யாவர் அறியரோ அவர்தாம், முத்தர் ஆம் அவர் - முத்திபெறுபவராவர்; (எ - று.)

ஜீவாத்மாக்கள் தேவ திர்யங் மநுஷ்ய ஸ்தாவர ரூபங்களாய்ப் பிறப்பது போலக் கருமவசத்தினா லன்றிப் பரமாத்மா உபேந்திர மத்ஸ்ய கூர்மாதி அவதாரங்கள் செய்வது துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலநத்தின்பொருட்டும் தருமத்தை நிலைநிறுத்துதற்பொருட்டும் அப்பெருமான் கொண்ட இச்சையினாலேயே யாகுமென்ற இவ்வுண்மையை உணர்தல், அவதாரரஹஸ்ய ஜ்ஞாநமெனப்படும். இந்தஞானத்தையுடையராய்ப் பகவதவதாரங்களை அவனது சங்கல்பத்தினாலாயவையென்றுகொண்டவர், அப்பெருமானது அருள் ஆற்றல் அடியவர்க்கெளிமை முதலிய திருக்கல்யாணகுணங்களில் ஈடுபட்டுத்துதித்து முத்தியையடைவர்; அங்ஙனமன்றி, அவ்வவதாரங்களைக் கருமவசத்தாலாயவையென்றுகொண்டு இகழ்பவர்நரகமடைவர்என்பது, கருத்து. "கோதண்டத்தானத்தன் வாள்கதைநேமியன் கோலவட, வேதண்டத்தானத்தனின்னிசையான் மண்ணும்விண்ணுமுய்ய, மூதண்டத்தானத்தவதரித் தானெனின் முத்தி விளைக், கீதண்டத்தானத்தனுமெடுத்தானெனிற் றீநரகே" என்றார் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும்.

முதலடியில், வான் என்று எடுத்து, மேன்மையான என்றலுமொன்று. நவ தார் - நிலைமொழி வடமொழியாதலின், வருமொழிமுதல்வலி பொது விதிப்படி மிகாது இயல்பாய் நின்றது. தாநவன் என்ற வடசொல் - (காசியபமுனிவனது மனைவியருள்) தநுவென்பவளது சந்ததியானென்று காரணப்பொருள்பெறும்; தத்திதாந்தநாமம். இது, இங்கு, அசுரனென்றமாத்திரமாய் நின்றது: மாவலி, திதிமரபினன். (௯௬)

[பிரிவாற்றாது வருந்துந் தலைவியைக்குறித்துச் செவிலி இரங்கல்]

௯௭. ஆமவரைப்பணித்தாள்வாரழகரயனுமையாள்
வாமவரைப்பணியான்பணிபாதத்தைவாழ்த்துங் கொங்கை
யேமவரைப்பணிபூணாள் சந்தேந்திழையாளுரைத்தால்
வே மவரைப்பணியாதேயெனு மெங்கண்மெல்லியலே.

(இ - ள்.) எங்கள் மெல்இயல் - மென்மையான தன்மையையுடையவளாகிய எங்கள் பெண்ணானவள்,—ஆமவரை பணித்து ஆள்வார் - (தம்பக்கல்) அநுகூலராய்வருபவர்களான அன்பர்களை அடிமைகொண்டு ஆள்பவராகிய, அழகர் - அழகருடைய, அயன் உமையாள் வாமம் அரை பணியான் பணி பாதத்தை - பிரமனும் பார்வதியைக் கொண்ட இடப்பாகத்தையும் இடையிற் பாம்புக்கச்சையையு முடையவனான சிவனும் வணங்கப்பெற்ற திருவடிகளை, வாழ்த்தும் - வாழ்த்துவாள்; கொங்கை ஏமம் வரை - பொன் மலைபோன்ற தனங்களின்மீது, பணி பூணாள் - ஆபரணங்களை அணியாள்; ஏந்து இழையாள் சந்து உரைத்தால் - தரித்த ஆபரணங்களை யுடையவளான பாங்கி சமாதானவார்த்தை சொன்னால், வேம் - உள்ளமும் உடலும் தவிப்

பாள்; அவமை பணியாதே எனும் - '(சிறிதேனும் அன்பும் அருளுமின்றி என்னைவிட்டுப் பிரிந்துசென்ற) அத்தலைவரது பிரஸ்தாபத்தைச் சொல்லாதே' என்று சொல்வாள்; (எ - று.)

தலைமகனோடுகூடிப் பிரிந்த தலைமகள் பிரிவாற்றாமையாற் படுகிற பல வகைத் துன்பங்களையுங் கண்டு ஆற்றமாட்டாளான செவிலித்தாய், தன் ஆற்றாமை மிகுதியால் இரங்கிக்கூறியது, இது.

அழகர்பாதத்தை என இயையும். தலைவனைப்பிரிந்திருக்குங் காலத்திலே அணிகலம்அணியவிரும்பாமையும், தேசாந்தரஞ்சென்ற தலைவனது க்ஷேமத்தைக்குறித்தே எப்பொழுதுஞ் சிந்தித்தலும், கற்புநலமுடையமகளிரது இயல்பு. 'தலைவரைப்பிரிந்ததலைவியர்பலரும் அப்பிரிவை ஆற்றியிருப்பர்: அது நீசெய்யாதது என்னே?'என்றும், "பிரியேன் பிரியில்தரியேன்' என்றிருக்குமவர் நின்னைப்பிரிந்து நீட்டித்தல் செய்யார்; அவர்சொன்ன சொற்களையும் அவரதுநற்றிறங்களையும் நீ அறிந்துள்ளாயாதலால், அவர் கடிதின்வருமளவும் பொறுத்திருக்கக்கடவை' என்றும், மற்றும் பலவாறாகவும் தோழிதேற்றரவுசொல்லச்சொல்ல, இவள்சிறிதும்ஆறுதல்கொள்ளாது தவித்து, 'எம்மை நெஞ்சால்விரும்பாது சொல்மாத்திரத்தால் விரும்பியவரும் அதனால் எம்மைப்பிரிந்துசென்று முன்குறித்தபடி விரைவில் மீண்டு வாராதவருமான அவ்வன்கண்ணாளரது பிரஸ்தாபமொன்றையும் என்செவிப்படச் சொல்லவேண்டா'என வெறுத்துப்பேசுதலால், 'சந்துஏந்திழையாள் உரைத்தால் வேம் அவரைப்பணியாதே யெனும்' என்றாள். மெல்லியல் - இவ்வளவு துயரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத மென்மைத்தன்மை யுடையவளென்றபடி.

பணித்தல் - எடுத்துக்கொள்ளுதல். அயன் - அஜனென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; திருமாலிடத்தினின்று தோன்றியவனென்பது, அதன்பொருள்; அ-விஷ்ணு. உமை - ஆவீறு ஐயான வடசொல். 'ஏமவரை' என்றது, மேருமலையை. சந்து - ஸந்தி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். மெல்லியல் - பண்புத்தொகையன்மொழி.

எம்பெருமானது பூர்ணாநுபவத்தைப் பெறாதபோது பலவாறுவருந்துகிற ஐயங்காரது நிலைமைகளை அவர்பக்கல்பரிவுடையார் அறிந்து இரங்கிக் கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். பரிபூர்ணபக்தியுடையராயிருந்தும், உரியகாலத்திலே அவன் தானாகவந்து அருள்புரிவனென்று ஆறிப் பாரதந்திரமாயிருத்தல் முதலிய ஆத்மாலங்காரமானகுணங்களை வியாமோகத்தால் மேற்கொள்ளாரென்பது,'கொங்கையேமவரைப்பணிபூணாள்' என்பதன் உட்கோள். அங்ஙனம் ஆற்றாமைகொண்ட காலத்தில், அன்பர்கள் தேறுதலாக எம்பெருமானது குணநிசயங்களைக் கூறினால், அவற்றை மனங்கொள்ளாது தவிப்பர்: தவித்து, 'அவன் பிரஸ்தாப மொன்றுஞ் சொல்லவேண்டா'என்பர் என்பது-'சந்துஏந்திழையாள்உரைத்தால்வேம் அவரைப் பணியாதே எனும்' என்பதன் போக்கு. ஏந்திழையாள் - ஆத்மாலங்கார குணங்களையுடைய அன்பர். மெல்லியல் - மிருதுஸ்வபாவமுடையவரான

ஐயங்காரென்றபடி. இங்ஙனம் தாய்பேச்சாலே தமதுநிலைமையைக் கூறி னார் ஐயங்காரென்க. (கூஎ)

[பிரிவாற்றுதுவருந்துந் தலைவிநிலை கண்டு தோழி இரங்கல்.]

கூஅ. மெல்லியலைப்பரியங்கனையாரும்வெறுத்துவசை
சொல்லியலைப்ப ரியங்கவொட்டார் சுடர்மாமலையைப்
புல்லியலைப்பரியங்கத்திலேறும்புயல்பதின்மர்
நல்லியலைப்பரியங்கழற்றாமநயந்தபின்னே.

(இ - ள்.) சுடர் மா மலையை புல்லி - விளங்குகின்ற பெரிய திருமாலிருஞ்சோலைமலையை அடைந்து அதில்எழுந்தருளியிருப்பவனும், அலை பரியங்கத்தில் ஏறும் புயல் - (திருப்பாற்)கடலிலே (ஆதிசேஷனாகிய) கட்டிலில் ஏறிப் பள்ளிகொண்டருளும் மேகம்போன்றவனுமான அழகப்பிரானது, பதின்மர் நல் இயலை பரி அம் கழல் - பத்து ஆழ்வார்களுடைய சிறந்த தமிழ்ப்பிரபந்தங்களை ஏற்றுக்கொண்ட அழகிய திருவடிகளிற் சாத்திய, தாமம் - மாலையை, நயந்த பின் - (இம்மடமகள்) விரும்பியபின்பு,—மெல் இயலை - மென்மைத்தன்மையுடையவளான இவளை,—பரி அங்கனையாரும் - அன்புகொண்டுநடத்திவந்த மாதர்களும் [செவிலித்தாயரும் என்றபடி], வெறுத்து—, வசை சொல்லி - பழிமொழிகூறி, அலைப்பர் - வருத்துவார்கள்; இயங்க ஒட்டார் - (இவள்விருப்பத்தின்படி இவளைச்) செல்லவிடமாட்டார்கள்; (எ - று.)

இங்ஙனம், தலைவனைக் களவொழுக்கத்திற்கூடிப்பிரிந்து வருந்துகின்ற தலைவியைக்குறித்துச் செவிலியர் முனிந்துசொல்லுஞ் சொற்களைப்பற்றியும், அவர்கள் செய்யும் பாதுகாவலைப்பற்றியும் தோழி இரங்கிக்கூறினாள்.

முதலடியில், பரிதல் - அன்புசெய்தல். 'மெல்லியலை' என்பது—பரி, வெறுத்து, சொல்லி, அலைப்பர், இயங்கவொட்டார் என்பவற்றோடெல்லாம் சேரும். 'பரிஅங்கனையார்' எனவே, செவிலித்தாயரென்றாயிற்று. அன்பிலரான அயலார் அலர்தூற்றிவருத்துதலேயன்றி, இவள்பக்கல் பரிவுடையரான செவிலியரும் வெறுத்து வசைசொல்லி யலைப்பரென்னுங் கருத்தைத் தருதலால், உம்மை - உயர்வுசிறப்போடு இறந்ததுதழுவிய எச்சப்பொருளது. இயங்கவொட்டார் - குடிக்குப்பழிநேர்தற்கு அஞ்சி, இவளைப் புறம்போகவொட்டாது பாதுகாவலில் வைத்திருப்பரென்றபடி. புல்லி - ஆண்பாற்பெயர்; சங்கேந்தி, பிறைசூடி என்பனபோல. புயல் என்பது - சொல்லால் அஃறிணையாயினும், உவமையாகுபெயராய்ப் பொருளால் உயர்திணையாதலால், 'புல்லி' என்ற உயர்திணைப்பெயர் அதனை விசேஷித்தது. இனி, பிரகாசமுள்ளதொரு பெரிய மலையைப் போன்ற திருவநந்தாழ்வானாகிய சயநத்தில் ஏறிப் பள்ளிகொண்டுள்ள மேகம்போன்றவனென்றேனும், பிறவாறாகவேனும் பொருள்கூறுதல் பொருந்தாது; என்னெனின்;— இவ்வகைப்பிரபந்தத்திற் செய்யுள்தோறும் பிரபந்தத்தலைவன் பெயரையேனும் அவனது ஊர்ப்பெயரையேனும் கூறும் மரபு, இச்செய்யுளில் தவறிய

தாய்விடும். புயல்கழல் என இயையும். பதின்மர் - தொகைக்குறிப்பு. நான்காமடியில், பரித்தல் - மேற்கொள்ளுதல். சுடர்மாமலை - சூரியசந்திரர்கள் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யப்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலைமலை யெனினுமாம்; "திரிசுடர் சூழும் மலை திருமாலிருஞ்சோலையதே" என்றார் பெரியாழ்வாரும். நம்மாழ்வார் "புயன்மழைவண்ணர்புரிந்துறை கோயில், மயல்மிகு பொழில்சூழ்மாலிருஞ்சோலை" என்றதுகொண்டு, திருமாலிருஞ்சோலை யெம்பெருமானை 'புயல்' என்றார்; வடிவழகிலும் வரையாது அருளும் வள்ளன்மையிலும் காளமேகம்போன்ற பெருமான் என்க.

எம்பெருமானதுபிரிவையாற்றாது வருந்துகின்ற ஐயங்காரது நிலைமைகளைக் கண்ட அன்பர்கள் இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'பரிஅங்கனையார்' என்றது, இவர்பக்கல்பரிவுடையரான அறிவாளர்களை. இயக்கவொட்டார் - இவரை விரும்பியபடி செல்லவிடார். புயல் கழல்தாமம்நயந்தபின் - புயன்மழைவண்ணரான அழகரது திருவடிகளின் இனிமையை இவர்விரும்பியபின்பு என்றபடி. மற்றவை, கீழ் ௨௭-ஆங்கவிக்குக் கூறியவாற்றால் விளங்கும். (௯௫)

௯௬. பின்னிறப்பும்பிறப்புந்நரைமூப்பும்பிணியுமனை
முன்னிறப்பும்பிரித்தா னிருந்தானவர்மூதிலங்கை
மன்னிறப்புங்கக்கணைதொட்டசோலைமலையழகன்
பொன்னிறப்புண்டரிகத்திருத்தாளன்றிப்போற்றிலமே.

(இ - ள்.) பிறப்பும் - ஜநநத்தையும், பின் இறப்பும் - அதன்பின்நேரக்கடவதான மரணத்தையும், நரை மூப்பும் - மயிர்நரைக்கப்பெறுகிற முதுமையையும், பிணியும் - வியாதிகளையும், மனை முன் இறப்பும் - (இவற்றிற்செல்லாங்காரணமாய்)வீட்டின் மேலிறப்புப்போல (உயிரை)க் கவிந்துகொள்வதான கருமத்தையும், பிரித்தான் - இயல்பில் நீக்கியுள்ளவனும், இருந்தானவர் - பெரிய அசுரர்களும், மூது இலங்கை மன் - பழமையான இலங்காபுரியின் அரசனாகிய இராவணனும், இற - அழியும்படி, புங்கம் கணை தொட்ட-சிறந்த அம்புகளைத் தொடுத்தவனுமான, சோலை மலை அழகன்-திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற அழகப்பிரானது, பொன் நிறம் புண்டரிகம் திரு தாள் அன்றி பொன்னிறமுள்ளசெந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளையல்லாமல், போற்றிலம் - (வேறொன்றை)வணங்கோம், (யாம்).

கருமங்களும் கருமவசத்தாலாகும் பிணிமூப்புக்களும் பிறப்பிறப்புக்களும் இல்லாதவன் எம்பெருமானென்பது, முதல்விசேஷணத்தினால் தேர்ந்தபொருள். இறப்பு,பிறப்பு,மூப்பு - 'பு'விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்கள். 'மனைமுன்இறப்பு' என்றது,வீட்டின்மேலுள்ள இறப்புப்போல உயிரைக் கவிந்து புண்ணியம் பாவம் என்னும் இருபகுப்புடையதான கருமத்தைக் குறித்தது; உவமையாகுபெயர்: பாரதவெண்பாவில் "வாய்த்த, பிறப்பைக் கழித்தேன் பெரும்பதம்பெற்றேனென், றிறப்பைப்பிரித்தானெழுந்து", "தன்னுடைய கூரை பிரித்தான்"என்றவை, இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கவை.

இனி, 'மனைமுன் இரப்பும்' என்பதற்கு - குடும்பத்திற்சென்று தடுமாறுதலையும் என்று உரைப்பாருமுளர்; இப்பொருளில், மனை-ஆகுபெயர்; முன் - எழனுருபு. இரப்பு - செல்லுதல். 'பிறப்புந்நகா' என்றவிடத்து, நகரவொற்று - விரித்தல்விகாரம்.

காசியபமுனிவர்மனைவியருள் தநுவென்பவளது சந்ததியாரான அசுரர்களைக் குறித்தற்கு உரிய தாநவரென்ற சொல், இங்கு அரக்கரைக் குறித்தது, கொடுமையிலொற்றுமையால்; "தாசையாடைமூடியோடிக் காதல்செய் தானவனூர்", "தையலாள்மேற் காதல்செய்த தானவன் வாளரக்கன்" என்ற அருளிச்செயல்களிலும் இங்ஙனங் காண்க. இனி, அசுரரென்றே கொள்ளினும் பொருந்தலாம்; இராமபிரான் ஆக்கினேயாஸ்திரம் பிரயோகித்துக் கடலைவற்றுவிக்கத் தொடங்கியபோது, தாபமடைந்து அஞ்சிக் கதறியோடிவந்து சரண்புகுந்து ஒதுங்கிநின்று தன்பிழையைப்பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்த வருணனுக்கு அப்பெருமான் அபயமளித்து அவனை நோக்கி 'எனது அம்பு வீண்போகாதாதலால், அதற்குஇலக்குஎன்?' என்ன, நீர்க்கடவுள் 'மருகாந்தாரமென்ற தீவில் நூறுகோடிக்கும் மேலாக வாழ்கிற அசுரர்கள் மிகக்கொடியராய் உலகத்தை வருத்துதலால், அவர்கள்மேல் இந்தஅனலம்பை விடுத்தருள்க' என்றுசொல்ல, இராமமூர்த்தி அங்ஙனமே அதனைவிடுத்து அவ்வசுரர்களனைவரையும் எரித்தொழித்தனனென்ற வரலாறு காண்க; "கடல்தானவர்தேசங்கத்த மரம்பட வெய்த சார்ங்கத்தனுவரங்கன்" என்றார் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும்.

இலங்கை, ஆதியில் தேவசிற்பியான விசுவகர்மாவினால் இந்திரனுக்காக நிருமிக்கப்பட்டு, பின்பு மாலியவான்முதலிய பூர்வீகராக்ஷசர்க்கும், அதன்பிறகு குபேரனுக்கும், அப்பால் இராவணனுக்கும் இராசதானியாயினமை தோன்ற, 'மூதிலங்கை' எனப்பட்டது. மன் - பெருமை; அதனையுடையானை மன்னனுக்குப் பண்பாகுபெயர். புங்கம் - உயர்வு; அம்புக்குதையுமாம். புண்டரீகம் - இது வெண்டாமரைக்குப் பெயரென்று வடமொழி நிகண்டுகளிற் கூறப்பட்டிருப்பினும், இங்கு, தகுதிபற்றி, செந்தாமரையைக் குறித்தது; 'புண்டரீகாக்ஷன்' என்ற இடத்துப் போல. போற்றிலம் - பரதேவதைக்கு ஆட்பட்ட யாம் அப்பரமன்திருவடிகளையன்றிப் பிறிதொன்றை வணங்கோம் எனக் களிப்புத்தோன்ற உயர்வுத்தன்மைப்பன்மையாற் கூறினர்.

[பிரிவாற்றாத தலைவி, செவிலியரைக்குறித்து இரங்குதல்.]

௭௦. போற்றியிராமவென்றார் சோலைமாமலைபோதவிடார்
மாற்றியிராவைப்பகலாக்கிலார் வண்டுழாய்குழன்மே
லேற்றியிராசதமாகவையா ரென்னிடரையெல்லா
மாற்றியிரா ரன்னைமா ரென்னைவாய்வம்பளக்கின்றதே.

(இ - ள்.) அன்னைமார் - (எனது) தாய்மார்,—(யான்கொண்ட நோய்க்குப் பரிகாரமாக), இராம போற்றி என்றார் - 'இராமபிரானே! வாழ்வாயாக' என்று (அத்தலைவன்பெயரைச்) சொல்லி வாழ்த்தமாட்டார்கள்; சோலை மா மலை போத விடார் - (என்னை அவனது) திருமாலிருஞ்சோலை

மலையிற் சென்றுசேர விடார்கள்; இராவை மாற்றி பகல் ஆக்கிலார்-இராப் பொழுதை மாற்றிப் பகற்பொழுதாக்கமாட்டார்கள்; வண் துழாய் குழல் மேல் ஏற்றி இராசதம் ஆக வையார் - (அத்தலைவனுடைய) செழிப்பான திருத்துழாய்மாலையைக் கொணர்ந்து என்) கூந்தலின்மேற் சூட்டி மேன் மையாகவைக்கமாட்டார்கள்; என் இடரை எல்லாம் ஆற்றிபிரார் - யான் படுந் துன்பங்களையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கமாட்டார்கள்; என்னை வாய் வம்பு அளக்கின்றதே - என்னைக்குறித்து வாயினால் வம்பளக்கின் றதே, (இவர்கள்தொழிலாயிருக்கின்றது)! (எ - று.)

களவொழுக்கத்தால் தலைவனைக்கூடிப்பிரிந்து வருந்துந் தலைவி, தனது தளர்ச்சியை ஊரலர்முதலியவற்றாலறிந்த செவிலித்தாயர் அதற்குத்தக்க பரிகாரமொன்றுஞ்செய்யாது முனிந்துகூறும் வார்த்தைகள் தன்வருத்தத் தை மிகுவித்தல்பற்றி, இரங்கிக்கூறியது, இது. ஈற்றில் ஏற்ற வினைமுற்று வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. இனி, 'என்னை' என்பதை வினாவடியாகப்பிற ந்த 'என்'என்னுங் குறிப்புமுற்றின் விகாரமெனக் கொண்டு, (இவர்கள் என்னைக்குறித்து எப்பொழுதும்) வாயினால் வம்பளக்கின்றது என்னே? என்று உரைத்தலுமொன்று. இவர்கள் எனது நோய்க்கு ஏற்ற பரிகார மொன்றுஞ் செய்யாராயினும், சும்மா இருத்தலாவது செய்யலாமே; அதுவு மின்றி எனக்கு மேன்மேல் வருத்தமிகுமாறு என்னைக்குறித்துப் பலவாறு வம்பளப்பது தகுதியோ? என்பதாம். வம்புஅளத்தல் - வீணே நிந்தித்துப் பேசுதல்; நிட்டூரவார்த்தைகளைக் கூறுதல். இங்கு 'வாய்' என வேண்டாது கூறியது, இவர்கள்வாய் இத்தியசொற்களைப் பயின்றுள்ளதெனத் தான்வே ண்டியதன் இழிபு முடித்தற்கு: திருக்குறளில் "இறந்தார் வாயின்னாச் சொல்" என்றவிடத்துப் போல

("மதுவார்துழாய்முடிமாயப்பிரான்கழல்வாழ்த்தினால், அதுவேயிவளு ற்ற நோய்க்கு மருமருந்தாகுமே," "உலகேழுமுண்டான், சொன்மொழி மாலையந்தண்ணந்துழாய்கொண்டு சூட்டுமினே," "ஆணையால்நீரென்னைக் காக்கவேண்டி லாய்ப்பாடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின்" என்றபடி), பிரிந்த நிலையிலே தலைவிசெவிப்படத் தலைவன்பெயரைச் சொல்லி வாழ்த்துதலும், அவன்சாத்திய மாலையைக் கொண்டுவந்து தலைவியின்முடியிற் சூட்டுதலும், தலைவியை அவன்வாழுமிடத்தே கொண்டுபோய்ச்சேர்த்தலும், அவள்கொ ண்ட காதல்நோய்க்குப் பரிகாரமாகும்: அவற்றிலொன்றையும் இச்செவி லித்தாயர் செய்திலரென்று அவர்களை வெறுத்துரைத்தாள். இந்நோய் தீர்த்தற்குத் தலைவனது திருநாமத்தைச் சொல்லி வாழ்த்துதல் தக்கமந்திர மும், அவனது பிரசாதமான திருத்துழாய் பசுமருந்துமா மென்க. 'வண் துழாய்குழல்மேலேற்றி' என்றதனால், அந்தச்சஞ்சீவிமூலிகைதான் உட்கொ ள்ளவேண்டியஅவசியமுமின்றித் தலைமேற்கொண்டு நன்குமதித்தவளவிலே உயிர்காக்கவல்லதென்றுதோன்றும். "கெண்டையொண்கணுந்துயிலுமென் னிறம், பண்டுபண்டுபோலொக்கும் மிக்கசீர்த், தொண்டரிட்டபூந்துளவின் வாசமே, வண்டுகொண்டுவந்தூதுமாகிலே" என்றபடி அத்திருத்துழாயின் காற்று இவள்மேலேபட்டாலும் இவள்நோய்க்குப் பரிகாரமா மென்க.

நோயாளிகட்கு உட்செலுத்துவதொருமருந்தும் மேலிற்பூசுவதொருமருந்தும் உபயோகித்தல்போல, தலைவன்திருநாமத்தை இவள்செவிவழியாக உள்ளேபுகும்படி உச்சரித்துப் புறம்பே அவன்சாத்தின திருத்துழாய்மாலையைக் கொண்டுவந்து இவட்குச்சூட்டுதல் இந்நோய்தணித்தற்கு ஏற்ற பரிகாரமென்க. தலைவன் தானாகவருமளவும் பார்த்து ஆறியிருக்கின்ற இயல்பை இழந்து, அவனிருக்கிறவிடத்தே தான்சென்று அவன்முகத்தைக்கண்டு பிழைக்கலாமென்றும், தான் அவன்கண்ணெதிரிற்சென்றுநின்றால் அவன் கண்ணோட்டத்தைப் பெறலாமென்றுங் கருதி விரைவில் அங்குச்செல்ல விரும்பிய தலைவி, தனக்குக் காலநடைதாராதபடி வலியழிவு மிக்கதனால், தானாக அங்குச்சென்று சேரமாட்டாது, தன்னை அங்குக்கொண்டுபோய்விடுதற்குப் பிறருதவியை வேண்டுகின்றாளாகி, அவர்கள் அதற்குஇணங்கி உதவினார்களில்லையே யென்று வெறுத்தாள். இவ்வளவுஞ்செய்யாதவர், கலவிக்கு உரியகாலமாதலால் மிகவும்வருத்தத்தைத்தருகிற இராப்பொழுதைப் பகற்பொழுதாக மாற்றுதலேனுஞ் செய்தால், அப்பொழுது யான் ஆறியிருக்கவில்லை யென்று என்மேற் பழிகூறலாம்; அதுவுஞ்செய்திலரே யென்பாள், 'மாற்றி யிராவைப் பகலாக்கிலார்' என்றாள். 'என் இடரையெல்லாம் ஆற்றியிரார்' என்றது, எனது துன்பங்களையெல்லாந் தணித்திலரென்றும் பொருள்படும்.

போற்றி - இகரவீற்றுவியங்கோள்; வாழியவென்பது வாழியென விகாரப்படுதல்போல, போற்றிய வென்னும் யகரவீற்றுவியங்கோள் போற்றியென விகாரப்பட்டதெனினும் பொருந்தும். ராமன் என்ற திருநாமம் - (தனது நற்குணநற்செய்கைகளாலும் திருமேனியழகினாலும் தன்பக்கல் அனைவரும்) மனங்களித்திருக்கப் பெற்றவன் என்று பொருள்படும். இராசதம் - ராஜத்வம் என்பதன் விகாரம்: அரசனதுதன்மை யென்பது, அதன் பொருள்; இலக்கணையாய், மேன்மையை உணர்த்திற்று. நான்காமடியில், மாற்றியிரார் என்று பதம்பிரித்தல், சீரிலக்கணத்துக்கு மாறாம்; இரண்டாமடியில் 'மாற்றி' என்று எடுத்ததனால்.

தமதுஞானக்கண்ணுக்குப்புலனாகின்ற எம்பெருமான் மறைந்தவளவிலே, அவனது நிரந்தராநுபவத்தைப் பெறும் விருப்பத்தால் வருந்துகின்ற ஆழ்வார், தம்பக்கல்பரிவுடையாரான அறிவுடையார் அச்சமயத்தில் தமதுதுயர்க்கு ஏற்ற பரிகாரமொன்றுஞ் செய்யாது 'இப்படி இவர் அவனாகவருளுங் காலத்தை எதிர்பார்த்து ஆறியிராது விரைவுகொள்வது இவரதுசொரூபத்துக்குத் தகாது' என்று சொல்வாராக, அதுகுறித்து இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இவர்காதிற்படுமாறு பகவந்நாமோச்சாரணஞ்செய்தலும், அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடுதலும், அவனுகந்தருளின திருப்பதியில் இவரைக்கொண்டுபோய்ச்சேர்த்தலும், அவனதுபிரசாதமான திருத்துழாயைக்கொணர்ந்து இவர்முடிமீது வைத்தலும், இவரதுஆற்றாமையை ஒருவாறுதீர்க்கக்கடவனவாக, அவற்றில் ஒன்றையேனும் அவர்கள் செய்திலரென்க. வண்துழாய் குழல்மேல்ஏற்றி இராசதமாகவைத்தல்—பகவத்பிரசாதத்தைச் சிரஸாவகித்தல் தம்முடிக்கு அலங்காரமென்க. இரா

மைமாற்றிப்பகலாக்கிலார் - இங்ஙனம் ஏதேனும்பரிகாரஞ்செய்து, பிரிவுத்துயர்பொறுக்கவொண்ணாத காலத்தை அதனைப்பொறுத்திருக்குங்காலமாக மாற்றினார்களில்லையே! என்று இரங்கியவாறு; மோகாந்தகாரத்தால் மறையும் விவேகத்தை அங்ஙனம்மறைந்திடாதபடி செய்திலரென்றவாறுமாம்.

எக. அளப்பதுமங்கையினீரேற்பதுந்தந்தளிப்பதும்பின்
பிளப்பதுமங்கையில்வெண்கோட்டிற்கொள்வதும்பேருணவா
கிளப்பதுமங்கையெனத்தோள்புணர்வதுங்கேட்கில்வையம்[க்
வளப்பதுமங்கையஞ்சேர்சோலைமாமலைமாதவரே.

(இ - ள்.) வளம் பதுமம் - செழிப்பான தாமரைமலர்கள், கையம் சேர் - தடாகங்களிற் பொருந்திய, சோலை மா மலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற, மா தவர் - திருமகள்கொழுநரான திருமால்,—அளப்பதும் - (காலினால்) அளந்துகொள்வதும், அம் கையில் நீர் ஏற்பதும் - அழகிய கையில் தாரைவார்க்கும்நீரோடு தானமாகஏற்றுக்கொள்வதும், தந்து அளிப்பதும் - (ஆதியிற்) படைத்து(ப் பின்பு) காப்பதும், பின் பிளப்பதும் - இறுதியில் அழிப்பதும், ஐயில் வெள் கோட்டில் கொள்வதும் - கூரிய வெண்ணிறமான கோரதந்தத்தாற் குத்தியெடுப்பதும், பேர் உணவு ஆ கிளப்பதும் - (தமக்கு ஏற்ற) சிறந்தஉணவாகச் சொல்வதும், மங்கை என தோள் புணர்வதும் - மனையாளாகக்கொண்டு தோள்களைத் தழுவுவதும்,—கேட்கில் - (ஆகிய இவையெல்லாம் எதனையென்று) கேட்குமிடத்து, வையம் - பூமியையாம்; (எ - று.)—இரண்டாமடியில், 'அங்கு' - அசை.

("அடர்ந்தைநடர்ந்தைவனஞ்சூழரங்கத்தரவணைமேற்,கிடந்தனர் துங்கக் கிரிநிசைநின்றனர் சேழலொன்றாய்,இடந்தனர் மீளவிழுங்கினர் கான்றனர்ரடியாற்,கடந்தனர் கைவழிமண்ணான திந்தமண்காரணர்க்கே" என்று திருவரங்கத்துமாலையிலும், "வாயுண் டுமிழ்ந் தளந்து, காத் தாண்ட மண்டலத்தார்" என்று திருவேங்கடமாலையிலும் கூறியமை காண்க; "மண்ணை யுண்டுமிழ்ந்து பின்னிரந்துகொண்டளந்து","பாரிடந்து பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்ட பேராளன்" என்றார் ஆழ்வார்களும்.) அங்கையில்நீரேற்றது, வாமநாவதாரத்தில்; அளந்தது, திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்; தந்தது, ஆதிசிருஷ்டியில்; அளிக்கின்றது, எப்பொழுதும்; அழிப்பது, கற்பாந்தகாலத்தில்; கூரிய கோட்டினாற் குத்தியெடுத்தது, வராகாவதாரத்தில்; உணவென்று உகந்துகொள்வது, பிரளயகாலத்தில்; மங்கையெனத் தோள்புணர்வது, எக்காலத்தும் எனக் காண்க. மங்கை = ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி.

அயில் = ஐயில், கயம் = கையம்: திரிபுநோக்கிய முதற்போலிகள். 'அளப்பது' முதலியவற்றைச் செயப்பாட்டுவினைப் பொருளில் வந்த செய்வினையாக்கொண்டு, அவற்றிற்கெல்லாம் வையத்தைப் பெயர்ப்பயனிலை யாக்கியுரைப்பினும் அமையும். 'மாதவரே' என்பதை விளியாகக்கொண்டு, 'நீவிர்' என வருவித்து, 'அளப்பது' முதலியவற்றோடு சேர்த்து உரைக்கவும் இடமுண்டு. மாதவன்—மா - இலக்குமி, தவன் - கணவன். (எக)

எ௨. மாதவராலும்பராலறியார் மதுரைப்பிறந்த
யாதவ ராலிலைமேற்றுயின்றா ரிருந்தாழ்சுனையிற்
போதவராலுகண்மாலிருஞ்சோலையிற்போம் பிறவித்
தீதவராலன்றியெத்தேவராலுந்தெறலரிதே.

(இ - ள்) மா தவரால் உம்பரால் அறியார் - பெருந்தவமுடைய முனிவர்களாலும் தேவர்களாலும் (உள்ளபடி) அறியவொண்ணாதவரும், மதுரை பிறந்த யாதவர் - வடமதுரையில் திருவவதரித்த யதுகுலத்தோன்றலும், ஆல் இலைமேல் துயின்றார் - (பிரளயப்பெருங்கடலில்) ஆலிலையின்மீது கண்வளர்ந்தருளியவருமாகிய எம்பெருமானுடைய, இருந் தாழ் சுனையில் போத வரால் உகள் மாலிருஞ்சோலையில் - பெரிய ஆழ்ந்த சுனைகளிலே மிகுதியாக வரால்மீன்கள் துள்ளப்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலைமலையில், போம் - (நீங்கள்) சென்றுசேருங்கள்; பிறவி தீது அவரால் அன்றி எ தேவராலும் தெறல் அரிதே - பிறப்புத்துன்பம் அப்பெருமானாலன்றி வேறு எந்தக்கடவுளாலும் நீக்குதற்கு அருமையானதாம்; (எ - று.)—ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம்.

என்று உலகத்தார்க்கு உணர்த்தியவாறும்.

"எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்றும்,ஒருத்தரும் இப்பிறவியென்னும்நோய்க்குமருந்தறிவாருமில்லை, மருத்துவனாய்நின்றமாமணிவண்ணா மறுபிறவிதவிரத், திருத்தி யுன்கோயிற்கடைப்புகப்பெய் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்" என்ற அருளிச்செயல் இங்கு அறியற்பாலது.

மதுவென்னும் அசுரனால் முதலில் அமைக்கப்பட்ட நகரமாதலாலும், பின்பு மதுவென்னுஞ் சந்திரகுலத்து அரசனாற் சீர்திருத்தியாளப்பட்டதனாலும்,கண்ணுக்குஇனியதாயிருத்தலாலும்,மதுராஎன்றுபெயர்; அவ்வடசொல் மதுரையென ஆயிற்று ஐயாயிற்று. இங்குக்குறித்தது,வடமதுரை: யமுனாநதிதீரத்தி லுள்ளது. யாதவர்-கண்ணபிரான்; யதுவென்னும்அரசனது மரபிற பிறந்தவர் என வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம்: (யதுவென்பவன், சந்திரவம்சத்திற் பிரசித்திபெற்ற ஓரரசன்; யயாதியின் குமாரன்.) சுனை - மலையிலுள்ள நீர்நிலை. 'இருந்தாழ்சுனையிற் போத வராலுகள்' என்ற அடைமொழி, அம்மலையின் நீர்வளமிகுதியைக் காட்டும். (எ௨)

எ௩. அரியவரந்தந்தயன்முதலோர்க்கருள்செய்தவரைப்
பெரியவரந்தமில்வாழ்வினராக்கித்தம்பேரருளாற்
கரியவ ரந்தணர்கைதொழுமாலலங்காரர் வையத்
துரியவரந்தரங்கத்துயர்தீர்க்கவுலாவுவரே.

(இ - ள்.) கரியவர் - கரியதிருநிறமுடையவரும், அந்தணர் கை தொழும் மால் அலங்காரர் - வேதியர்கள் கைகூப்பிவணங்கப்பெற்ற பெருமையுடைய அழகருமாகிய எம்பெருமான்,— அயன் முதலோர்க்கு - பிரமன் முதலிய தலைமைத்தேவர்கட்கு, அரிய வரம் தந்து அருள்செய்து - (பெறுதற்கு)அரிய வரங்களைத் தந்து கருணைபுரிந்து, அவரை - அவர்களை, பெரிய

வர் அந்தம் இல் வாழ்வினர் ஆக்கி-பெருமையையுடையவர்களாகவும்(கல்பாந்தகாலமளவும்) முடிவில்லாதவாழ்வையுடையவர்களாகவுஞ் செய்து,—தம் பேர் அருளால் - தமது பெருங்கருணையினால், வையத்து - நிலவுலகத்திலே, உரியவர் அந்தரங்கம் துயர் தீர்க்க உலாவுவர் - (தமக்கு) உரியவர்களான அடியார்களுடைய மனத்துன்பங்களை நீக்குதற்பொருட்டு உலாவுவர்;(எ-று.)

விபவம் அர்ச்சை அந்தர்யாமித்வம் இவைகளையுடையராய் எங்கும் வியாபித்திருப்ப ரென்றபடி. 'வாழ்வு' என்றது - ஆயுளையும், செல்வத்தையும் உணர்த்தும். அந்தண ரென்ற பெயர் - அம் தண் அர் என்று பிரிந்து அழகியதண்ணளியை[குளிர்ச்சியான அருளை]யுடையவரென்றும், அந்த அணவு அர் என்றுபிரிந்து வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பவ ரென்றும் காரணப்பொருள்படும்; இது - பிறசாதியார்க்கு வழங்காமல், சிறப்பினால். பிராமணர்க்கே பெயராக வழங்கும். அந்தணர்கைதொழும் அலங்காரர் - பிராமணதெய்வ மென்றபடி. அந்தரங்கம் - வடசொல். (எங)

எச. உலகுதிக்கும்படிசிந்தித்துத்தந்திவ்வுலகிலுறு
நலகுதிக்கும்படிநின்றபிரானிட நானிலமு
மிலகுதிக்கும்விசும்புந்தொழவோங்கியிறால்வருடை
பலகுதிக்குந்தொறுந்தேன்பாயுஞ்சோலைப்பருப்பதமே.

(இ - ள்.) உலகு உதிக்கும்படி சிந்தித்து - உலகங்கள் உண்டாகுமாறு நினைத்து, தந்து - (அந்தச் சங்கல்பமாத்திரத்தால் அவற்றைப்) படைத்து, இ உலகில் உறும் நல குதிக்கும்படி - இந்தஉலகத்திலே மிக்கநன்மைகள் மேன்மேற்பொங்கும்படி, நின்ற - (திருவருள்கொண்டு) நின்ற, பிரான் - உபகாரகனாகிய எம்பெருமான், இடம் - (திருவுள்ளமுகந்து எழுந்தருளியிருக்கிற)இடம்(எதுவென்றால்),—நானிலமும் இலகு திக்கும் விசும்பும் தொழ ஓங்கி - நிலவுலகத்திலுள்ளாரும் விளங்குகின்ற எட்டுத்திசைகளிலுமுள்ளாரும் மேலுலகத்திலுள்ளாரும் வணங்கும்படி உயர்ந்து, வருடை பல குதிக்குந்தொறும் இறால் தேன் பாயும் - மலையாடுகள் பல எழும்பிப் பாயுந்தோறும் தேன்கூடுகளினின்று தேன்பெருகிப் பாயப்பெற்ற,சோலை பருப்பதம்-திருமாலிருஞ்சோலைமலையாம்; (எ - று.)—ஈற்றுஏகாரம் - அசை: பிரிநிலையாக் கொள்ளின், இத்திருப்பதி எம்பெருமானது திருவுள்ளத்துக்கு மற்றையெல்லாத்திவ்வியதேசங்களினும் மிகப்பாங்கான வாஸஸ்தாந மென்னுங் கருத்து அமையும்.

இச்செய்யுள், ஊர் அல்லது பதி எனப்படுகிற பிரபந்தத்துறை யமையக் கூறியது; 'இன்னசிறப்புடையது பிரபந்தத்தலைவனது வாழிடம்' என்ற வாய்பாடு பொருந்தக் கூறுதல், இதன் இலக்கணமாம்.

அழகப்பிரான் ஸர்வேச்வரனான திருமா லாதலாலும், காத்தற்றொழிலை முக்கியமாக்கொண்டவ னாதலாலும், மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் அவனெழுந்தருளியிருக்கிற அவ்விடத்தைத் தொழுவ ரென்க. வருடைபலகுதிக்குந்தொறும் இறால்தேன்பாயு மென, குறிஞ்சிநிலமாகிய

அம்மலையின் வளங் கூறியவாறும். அம்மலையிலுள்ள ஆட்டின் கொழுமையும், தேனின் மிகுதியும் விளங்கும். "தேவருடை யைந்தருவின் செந்தேனிறால் கிழிய, மீவருடைபாய்கின்றவேங்கடமே" என்ற திருவேங்கடமாலையிலும் இறால் வருடை என்பன இப்பொருளினவாதல் காண்க.

நல - நல்ல: தொகுத்தல். குதித்தல் - மேன்மேல்வளர்ந்துபெருகுதல். நானிலம் - நால்வகைநிலங்களையுடையது என, பூமிக்குப் பண்புத்தொகையன்மொழியாகிய காரணக்குறி; நால்வகை நிலங்கள் - முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்பன: காடும் காடுசார்ந்தஇடமும் - முல்லை, மலையும் மலைசார்ந்தஇடமும் - குறிஞ்சி, நாடும் நாடுசார்ந்தஇடமும் - மருதம், கடலும் கடல்சார்ந்தஇடமும் - நெய்தல்; நீரும் நிழலு மில்லாததான பாலைநிலம், பிராணிசஞ்சாரத்துக்கு உரியதன் றாதலால், விலக்கப்பட்டது: அன்றியும், பாலைக்குத் தனியே நிலமில்லை யென்றும், மற்றைநான்குநிலங்களும் தம் இயல்புதிரிந்தவிடத்தே பாலையாமென்றுங் கொள்கையுண்டு. இங்கு, நானிலமென்றது - நானிலத்தார்க்கு இடவாகுபெயர். திக்கு, விசும்பு என்பனவும் இவ்வாறே. 'ஓங்கி' என்றது, பருப்பதத்தின் வினை. பருப்பதம் - பர்வதமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. திக் - வடசொல். (எச)

எரு. பருப்பதந்தாமன்னிநிற்பது பாற்கடல்பள்ளிகொள்வ
திருப்பதந்தாமம்பண் டிப்போதெலாமிளஞாயிறன்ன
வுருப்பதந்தாமதர்க்கீயாமலன்பர்க்குதவழகர்
திருப்பதந்தாமரைபோல்வா ருகப்பதென்சிந்தனையே.

(இ - ள்.) இள ஞாயிறு அன்ன - இளஞ்சூரியனைப்போன்று விளங்குகின்ற, உரு - திருவுருவத்தையுடைய,பதம்-பரமபதத்தை, தாமதர்க்கு ஈயாமல் - தாமசகுணமுள்ளவர்கட்குக் கொடாமல், அன்பர்க்கு உதவு - (தம் பக்கல்) பக்தியுள்ள அடியார்கட்குக் கொடுத்தருள்கிற, திரு பதம் தாமரை போல்வார் அழகர் - திருவடிகள் தாமரைமலர்களை யொத்திருக்கப்பெற்றவரான அழகப்பெருமான், பண்டு - முன்பு, தாம் மன்னி நிற்பது - தாம் நின்றதிருக்கோலமாக நித்தியவாசஞ்செய்கின்ற இடம்,பருப்பதம் - திருமாலிருஞ்சோலைமலையாம் : பள்ளிகொள்வது - சயனத்திருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்கின்ற இடம், பால்கடல் - திருப்பாற்கடலாம்: இருப்பது - வீற்றிருக்கின்ற இடம், அம் தாமம் - அழகிய ஸ்தானமான பரமபதமாம் ; இப்போது-இப்பொழுதோ, எலாம் உகப்பது - (நிற்கிறஇடமும் படுக்கிறஇடமும் இருக்கிறஇடமும் ஆகிய) அனைத்துமாக (அப்பெருமான் விரும்புவது, என் சிந்தனையே - எனது மனமேயாம்; (எ - று.)—ஈற்றேகாரம் - பிரிநிலையோடு தேற்றம்.

நின்றதிருக்கோலமாகவும் கிடந்ததிருக்கோலமாகவும் வீற்றிருந்ததிருக்கோலமாகவும் எம்பெருமானை அடியேன் அன்போடு தியானித்தல்பற்றி அப்பெருமான் நான்நினைத்தபடியெல்லாம் எனது மனத்தில் திருவுள்ள முகந்துவந்து எழுந்தருளியிருக்கின்றனனென்பது தோன்ற, இங்ஙனங்

கூறினார். "நிற்பதுமோர்வெற்பகத் திருப்பும்விண் கிடப்பதும், நற்பெருந் திரைக்கடலுள் நானிலாத முன்னெலாம், அற்புதன் னனந்தசயன னாதி பூதன் மாதவன், நிற்பதும் மிருப்பதுங் கிடப்பதும் மென்னெஞ்சுளே," "கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும், புல்லென் றொழிந்தனகொலேபாவம் - வெல்ல, நெடியான் நிறங்கரியான் உள்புகுந்துநீங்கான், அடியேன துள்ளத்தகம்" என்ற ஆழ்வார்களருளிச்செயல்களை அடியொற்றியது, இது. 'அத்திருப்பதிகளைக் காற்கடைக்கொண்டு, அவ்விடங்களில் நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் செய்தருளின நன்மையெல்லாம் என்னெஞ்சிலே ஆய்த்து. நிஸூரிநாக்ரேஸரனை என்னை விஷயீகரித்தவாறே, திருமலையில் நிலையும் மாறி என்னெஞ்சிலே நின்றருளினான்; தன்திருவடிகளின் போக்யதையை எனக்கு அறிவித்தபின்பு, பரமபதத்திலிருப்பைமாறி என்னெஞ்சிலே போகஸ்தானமாயிருந்தான்;...திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின படியைக் காட்டி என்னுடைய ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்தைத் தீர்த்தபின்பு, திருப்பாற்கடலிற்கிடையைமாறி என்னெஞ்சிலே கண்வளர்ந்தருளித் தன் விடாய்தீர்ந்தான்; இப்படிஎன்பக்கல்பண்ணின வியாமோகம் என்னால்மறக்கலாயிருக்கிறதில்லை யென்கிறார்' என்ற வியாக்கியானவாக்கியங்கள் இந்த இடத்துக்கும் பொருந்தும். "கடமாமலையின் மருப்பொசித்தாய்க்குக் கவி நடத்தத், தடமாமலைவற்றவாளிதொட்டாய்க் கென்தனிநெஞ்சமே, வடமாமலையும் திருப்பாற்கடலும் வைகுந்தமும்போல்,இடமாம் அலைவற்றுநின்றுங் கிடந்து மிருப்பதற்கே" என்ற திருவேங்கடத்தந்தாதிச் செய்யுளும் இக் கருத்தை யுட்கொண்டதே.

பருப்பத மென்ற பொதுப்பெயர், இங்கு அதிகாரத்தால்,தெற்குத்திருமலையாகிய அழகர் திருமலையை உணர்த்திற்று. மன்னி நிற்பது பருப்பதம், பள்ளிகொள்வது பார்கடல், இருப்பது அந்தாமம் என்ற வாக்கியங்களில், நிலம், கருத்தாவாகக் கூறப்பட்டது. உகப்பது என்சிந்தனை என்பதில், செயப்படுபொருள் கர்த்தாவாகக் கூறப்பட்டது. மன்னி - நிலைபெற்று. அந்தாம மென்பது - பரமபதமென்ற பொருளதாதலை, "அந்தாமத் தன்பு செய்து" எனத் திருவாய்மொழியிலுங் காண்க. ஞாயிறு=நாயிறு: முதற்போலி. பரமபதம் இயல்பிலே திவ்விய தேஜோமயமாய் விளங்குதலால், 'இளஞாயிறன்ன வுருப்பதம்' எனப்பட்டது. இளஞாயிறு - உதயகாலத்துச் சூரியன். 'இளஞாயிறன்னஉரு' என்பதை அழகர்க்கு அடைமொழி யாக்கினும் அமையும். 'பதம் தாமதர்க்குஈயாமல் அன்பர்க்கு உதவு' என்ற போக்கினால், அன்பர்கள் தமோகுணமின்றிச் சத்துவகுணமுடையவரென்றும், தமோகுணமுடையவர் அன்பராகாரென்றும் விளங்கும். நிற்பது, இருப்பது, பள்ளிகொள்வது என்ற செயல்கள், முறைபிறழக்கூறப்பட்டன; செய்யுளாதலின். அர்ச்சாவதாரம் வியூகம் பரத்வம் என்ற நிலைகளின் அண்மை சேய்மைக்கு ஏற்ப இம்முறை கொள்ளப்பட்டதெனினுமாம்; மேற்காட்டிய "கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலிலும் இம்முறைகாண்க. மேல் ௮௨ - ஆஞ்செய்யுளில் இம்முறைமையை எதிராகக்கூறுமாறும் நோக்குக. (௭௫)

எக. சிந்திக்கலாரங்கொழிக்குந்திருச்சிலம்பாற்றழகும்
பந்திக்கலாபமயிலாடுஞ்சாரலும் பங்கயனோ
டந்திக்கலாமதியாற்கரியாருறையான்பொருப்பும்
வந்திக்கலாமெனிற்சந்திக்கலா முயர்வைகுந்தமே.

(இ - ள்.) ஆரம் - முத்துக்களையும், கல் - (மற்றும்பலவகை) இரத்தினங்களையும், சிந்தி கொழிக்கும் - (அலைகளிலே) வீசி ஒதுக்குகின்ற, திருசிலம்பு ஆறு - சிறந்த நூபுரகங்காநதியினது, அழகும் - அழகையும்,—பந்தி கலாபம் மயில் ஆடும்-வரிசையான தோகையையுடைய மயில்கள்(களித்துத் தோகைவிரித்துக்) கூத்தாடப்பெற்ற, சாரலும் - (திருமாலிருஞ்சோலைமலையின்) சாரலையும்,—பங்கயனோடு - தாமரைமலரில்தோன்றியவனான பிரமனுக்கும், அந்தி கலா மதியாற்கு - அந்திமாலைப்பொழுதிலே விளங்குகிற கலையையுடைய பிறைச்சந்திரனைத் தரித்தவனான சிவபிரானுக்கும், அரியார் - (உள்ளபடி உணர்தற்கு) அரியவரான அழகப்பிரான், உறை - நித்தியவாசஞ்செய்தருளப்பெற்ற,ஆன்பொருப்பும் - விருஷபகிரியாகிய அத்திருமாலிருஞ்சோலைமலையையும், வந்திக்கல் ஆம் எனின்-வணங்குதல் கூடுமாயின், உயர் வைகுந்தம் சந்திக்கல் ஆம் - (எல்லாப்பதவிகளினும்) உயர்ந்ததான பரமபதத்தை அடையலாம்; (எ - று.)

இவற்றை வணங்கியவர், தவறாது திருவைகுந்தம்பெறுவர் என்பதாம். பங்கயனோடு அந்திக்கலாமதியாற்கு அரியார்—"ஒற்றைவிடையனும் நான்முகனும் உன்னையறியாப் பெருமையோனே" என்றார் பெரியாழ்வாரும்; 'விஷ்ணுவினுடைய பரமான ஸ்வரூபத்தைத் தானும் ருத்ரனும் மற்றுமுண்டான தேவர்களும் ருஷிகளும் அறியார்களென்னுமிடம் ப்ரஹ்மா தானே சொன்னானிறே.' முன்னும் "மாதவரா லும்பரா லறியார்" என்றார்.

கலாரம் என்பதைக் கல்ஹாரம் என்னும் வடமொழி சிதைந்ததாகக் கொண்டு, அதற்கு - செங்கழுநீர்மலர்களென்று உரைப்பாருமுளர். ஆழ்வார் "மாதுறுமயில்சேர் மாலிருஞ்சோலை" என்றாராதலின், அதன்சாரல் 'பந்திக்கலாபமயி லாடுஞ் சாரல்' எனப்பட்டது. பங்க்தி, மயூரம், ஸந்த்யா, வைகுண்டம் என்ற வடசொற்கள்—பந்தி, மயில், அந்தி, வைகுந்தம் என விகாரப்பட்டன. கலா, கலாபம் - தற்சமவடசொல். காலைச்சந்திக்கும் மாலைச்சந்திக்கும் பொதுவான அந்தியென்பது, இங்குச் சிறப்பாய் மாலைப்பொழுதை யுணர்த்திற்று. கலா-சந்திரன்பங்கு; சந்திரன், பதினாறுகலைகளையுடையவன். வைகுண்டம் என்ற பெயர் - அழிவில்லாதது என்று பொருள்படும்; குண்டம் - அழிவு: அது இல்லாதது, விகுண்டம்; அதுவே வைகுண்டம்: சிறிதுமாறித் தன்பொருளையே யுணர்த்திய தத்திதாந்தநாமம். இனி, விகுண்டன் - அழிவில்லாதவனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன்; அப்பெருமானது இடம், வைகுண்டம் என்று பொருள்கூறுதலு முண்டு.

'வந்திக்கலாமெனிற் சந்திக்கலாம்' என்றவிடத்து, பிராசமென்னுஞ் சொல்லணி காண்க. (எக)

௭௭. வைதாரையுமுன்மலைந்தாரையுமலர்த்தாளில்வைத்தாய்
மொய்தாரையத்தனைத்தீங்கிழைத்தேனையுமூதுலகிற்
பெய்தாரைவானிற்புரப்பானிடபப்பெருங்கிரியாய்
கொய்தாரைவேய்ந்ததிருவடிக்கீழ்த்தொண்டுகொண்டருளே.

(இ - ள்.) முது உலகில் - பழமையான உலகத்திலே, பெய் - (வரையாது) பொழிகின்ற, தாரை - மழைப்பெருக்கையுடைய, வானின் - மேகம் போல, புரப்பான் - (வரையாது அனைவரையும்) பாதுகாத்தற்கு, இடபம் பெருங்கிரியாய்-பெரியவிருஷபகிரியிலெழுந்தருளியிருக்கின்றவனே!—(நீ), முன் - முன்பு, வைதாரையும் - (உன்னை) நிந்தித்தவரையும், மலைந்தாரையும் - (உன்னை எதிர்த்துப்)போர்செய்தவரையும், மலர் தாளில் வைத்தாய்-தாமரைமலர்போன்ற(நினது)திருவடியிற் சேர்த்தருளினாய்; (அத்தன்மையனை நீ,) மொய் தாரை அத்தனை தீங்கு இழைத்தேனையும் - (வானத்தில்) நெருங்கிய நக்ஷத்திரங்க ளெவ்வளவு [பெருந்தொகையுள்ள] தீவினைகளைச் செய்துள்ளேனான என்னையும், கொய் தாரை வேய்ந்த திரு அடிக்கீழ் தொண்டு கொண்டு அருள் - பறிக்கப்பட்ட மலர்களாலாகிய மாலையைத் தரித்த (நின்) திருவடியின்கீழ் அடிமைகொண்டருள்வாய்; (எ - று.)

வைதார் - சிசுபாலன் முதலானோர்; மலைந்தார் - தந்தவக்கிரன் முதலியோர். எம்பெருமான் தன்னைவிரும்பி இடைவிடாது மனத்திற்கொண்டு பக்தியோடு வாழ்த்தியவர்க்கும் வழிபட்டவர்க்கும் பரமபதமளித்தல்போலவே, தன்னை வெறுத்து இடைவிடாது மனத்திற்கொண்டு வைதவர்க்கும் எதிர்த்தவர்க்கும் பரமபதமளித்தருள்கின்றன னென்பதையும், அபாரகருணாநிதியான அப்பெருமான் உயிர்கட்கு நற்கதியளித்தற்குத் தன்சம்பந்தமான ஏதேனுமொன்றை வியாஜமாகக்கொண்டு அருள்செய்கின்றன னென்பதையும், எவ்விதத்திலும் சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிப்பது எம்பெருமானது இயல்பு என்பதையும், ஏதேனும் ஒருவியாஜத்தை அபேக்ஷிக்கும் எம்பெருமான் த்வேஷாதிகளினாலாவது செய்யும்நாமசங்கீர்த்தநாதிகளையுந் திருவுள்ளம்பற்றியருளும்படியான மகோதார னென்பதையும் உணர்க; "மருவுகாமத்தாற் பயத்தினால் வஞ்சநெஞ்சகத்தாற், பொருவெறுப்பினால் விருப்பினாற் புனிதனைநினையின்,உரைசெய்முத்தியினுயர்குவர்காமமூற்றுணர்ந்தே, அரியமுத்திசென்றடைந்தனர் கோவியரன்றே," "கஞ்சன்வெம்பயத்தால் திகழ்கண்ணனைநினைவுற்று,எஞ்சலற்றவீடெய்தினன் இனிதுயர்தடைந்தார், நெஞ்சவப்புறுசேண்மையால் நினைந்துநின்போல்வார், செஞ்சிலைச்சிசுபாலனே முதல வெந்தியோர்," "வெறுப்பினால் நினைந்தடைந்தனர் வீட்டினைவிரும்புந், திறத்தினால் நினைந்தடைந்தனர் திருமறைதெளிந்தோர், குறிப்புமுத்தொழில் குணங்களா னடாத்து மோர் கொண்டற்கு, அறத்தின்காதல வெறுப்பெவன் விருப்பெவ னம்மா" என்ற ஸ்ரீபாகவதச்செய்யுள்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கவை.

'எம்பெருமானது திருவடியே வீடு' என்னுங் கொள்கை இங்கு விளங்குகின்றது. வைதாரையும், மலைந்தாரையும் என்ற உம்மைகள் - எண்ணுப்

பொருளோடு இழிவுசிறப்புப்பொருளு முடையன. தீங்கிழைத்தேனையும் என்ற உம்மை - இறந்ததுதழுவியஎச்சத்தோடு இழிவுசிறப்பு. இரண்டா மடியில் தாரா என்ற வடசொல்லும், மூன்றாமடியில் தாரா என்ற வட சொல்லும் விகாரப்பட்டன. புரப்பான் - 'பான்' விகுதியேற்ற எதிர்காலங்கா ட்டும் வினையெச்சம். வரையாது மழைபொழிந்து உலகத்தைக்காக்கும் மே கம்போல வரையாது கருணைமழை பொழிந்து உயிர்களைப் பாதுகாத்தற் கென்று திருமாலிருஞ்சோலைமலைமீது நிற்கின்றவனே யென்று அழைத்த விளி, இத்தன்மையனான நீ முன்பு வைதவனையும் மலைந்தவனையும் மலர்த் தாளில்வைத்ததுபோல, இப்பொழுது அளவிறந்ததீவினைசெய்த என்னையும் திருவடிக்கீழ்த் தொண்டுகொண்டருளுதற்கு உரியாய் என்ற கருத்துக்கு உபகாரப்படுதலால், கருத்துடையடைகொளியணி.

இனி, 'பெய்தாரை' என்பதை ஒருசொல்லாக்கொண்டு, பழமையான உலகத்திலே (நின்றுற்) படைத்திடப்பட்டவர்களை (நினைது உலகமான) பரமபதத்தில் (வைத்துப்) பாதுகாத்தற்பொருட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவனே யென்று உரைத்தலுமொன்று. நான் காமடியில், தார் - மலர், மாலை. (எஎ)

எஅ. கொண்டமருந்துங்கடைவாய்வழியுகக்கோழைவந்து
கண்டமருந்துயராம்போதுன்பாதங்கருதறியேன்
வண்டமருந்துளவோனே தென்சோலைமலைக்கரசே
யண்டமருந்தும்பிரானே யின்றேயுன்னடைக்கலமே.

(இ - ள்.) வண்டு அமரும் துளவோனே-வண்டுகள் விரும்பிமொய்க்குந் திருத்துழாய்மாலையை யுடையவனே! தென் சோலை மலைக்கு அரசே - அழ கிய திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்குத் தலைவனே! அண்டம் அருந்தும் பிரா னே-அண்டகோளங்களை உண்ணும் எம்பெருமானே!—கொண்ட மருந்தும் கடைவாய் வழி உக - அரிதில் வாயினுட்செலுத்தப்பட்ட பாலும் (உள்ளே யிறங்கமாட்டாமற்) கடைவாயின்வழியாக வெளியே வழிய, கோழை கண் டம் வந்து - கபம் நெஞ்சிலடைத்துக்கொண்டு, அருந் துயர் ஆம் போது - (பொறுத்தற்கு) அரிய மரணவேதனை யுண்டாகுஞ் சமயத்தில், உன் பாதம் கருது அறியேன் - (உள்ளங்கலங்குதலால்) உன்திருவடிகளை நினைக்கவல் லேனல்லேன்; (ஆதலால்), இன்றே உன் அடைக்கலம் - இப்பொழுதே உன்னை நான் சரணமடைந்தேன்; (எ - று.)

உள்ளமும் உடலும் சிறிதும் ஸ்வாதீநமில்லையாம்படி நேர்கிற பொறுக்க வொண்ணாத்துயர்தரும் அந்திமதசையில் உன்திருவடிகளை நினைத்தல் அரிதாதலால், அப்பொழுது நீ எழுந்தருளி எனக்கு மறுபிறப்பில்லாதபடி முத்திதந்து ஆட்கொள்ளுதற்பொருட்டு இப்பொழுதே யான் உன்னைச் சரணமடைந்தேன் என்பதாம். "எய்ப்பென்னைவந்துநலியும்போ தங்கேது நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத் தேன் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே" என்றார் பெரியாழ்வாரும். "பாலு

ண்கடைவாய்படுமுன்னே" என்றாற்போல, 'கொண்டமருந்துங் கடைவாய் வழியுக' என்றார்; "பஞ்சொழுக்கியபால்வார்ந்து உக" என்றார் திருவேங்கடத் தந்தாதியிலும்: "வாயிலட்டியகஞ்சியும் மீண்டே, கடைவழிவாரக் கண்ட மடைப்பக் கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம்" என்றார் பெரியாழ்வாரும். மருந்து - அமிருதம்; இங்கே, பாலென்றமாத்திரமாய் நின்றது. மற்றை உணவுகளையன்றிப் பாலும் உட்செல்லாதாம்படி என்ற பொருளைத் தருத லால், மருந்தும் என்ற உம்மை - இறந்ததுதழுவியஎச்சம்; இனி, மருந்தும் என்பதற்கு - ஔஷதமும் என்று உரைத்தலும் அமையும்.

கடைவாய்=வாயின்கடை: முன்பின்னாகத்தொக்க ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை; இலக்கணப்போலி. கண்டம் - வடசொல். கருது - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை. 'தேவர்கள் மாலையில் வண்டு மொய்யாது' என்பது பொதுவிதியாயினும், இறைவனது குளிர்ந்த திருவருளினால் வண்டு மொய்க்குமெனக; அன்றியும், மநுஷ்யர்க்கு அதீந மான அர்ச்சாவதாரத்தில் வண்டுமொய்த்தல் இயல்பே. உன் அடைக்கலம் - நான் உனக்கு அடைக்கலப்பொருளாகிறேன்; அடைக்கலம் - பாதுகாக் கத்தக்க பொருள்: சரணமடைந்தவனென்றபடி. (எ௫)

எ௬. அடைக்கலந்தானையிரந்தாள்புகலவவள்பொருட்டாற்
படைக்கலந்தானைத்தருமன்கெடாமல்வெம்பாரதப்போ
ரிடைக்கலந்தானை யலங்காரனைச் சரணென்றடைந்தேன்
முடைக்கலந்தானையுமப்போதயர்ப்பினுமுத்திபுண்டே.

(இ - ள்.) தானை இரந்தாள் - (கண்ணபிரானைக்குறித்து) ஆடையை இரந்துபெற்றவளாகிய திரௌபதி, அடைக்கலம் புகல - சரணமென்று சொல்ல, அவள்பொருட்டால் - அவள்நிமித்தமாக, படைக்கலம் தானை தருமன் கெடாமல் - ஆயுதங்களையும் சேனைகளையுமுடைய தருமபுத்திரன் அழியாதபடி, வெம் பாரதம் போரிடைகலந்தானை - கொடிய பாரதயுத்தத் திலே (பாண்டவசகாயனாய் அருச்சுனன்தேரில்) சேர்ந்தவனாகிய, அலங்கா ரனை - அழகனை, சரண் என்று அடைந்தேன் - அடைக்கலமென்று அடை ந்துவிட்டேன்: (ஆதலால், இனி), முடை கலம் தான் ஐயும் அப்போது அயர்ப்பினும் - தீநாற்றமுடைய தசைநிரம்பியதொரு பாத்திரம் போன்ற இவ்வுடம்பு தளர்ந்தழியும் அப்பொழுது [அந்திமகாலத்தில்] (அப்பெரு மானை நினையாது)மறந்தாலும், முத்தி உண்டு - (எனக்கு)மோக்ஷம் கிடைக் கும்; (எ - று.)—ஏற்றுஏகாரம் - தேற்றம்.

எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தவர் அந்திமகாலத்தில் அவனை நினை யாவிடினும் பரமபதம்பெறுவரென்பது, தாற்பரியம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்க்கா கத் திருக்கச்சிநம்பி விண்ணப்பஞ்செய்யபோது பேரருளாளப்பெருமாள் 'பரதத்வம் நாமே, பேதமே தரிசனம், உபாயமும் பிரபத்தியே, அந்திமஸ்மிருதியும் வேண்டா, சரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷம், பெரியநம்பிதிருவடிகளிலே ஆச்ர யிப்பது' என்ற ஆறுவார்த்தைகளை அருளிச்செய்தமை அறியத்தக்கது.

பஞ்சபாண்டவரில் தருமபுத்திரன் சகுனியுடன் சூதாடி இராச்சியம் முதலிய செல்வங்களையெல்லாம் இழந்தபின்னர்த் துரியோதனன்சொன்ன படி துச்சாசனன் திரௌபதியைச் சபையிற்கொணர்ந்து துகிலுரியத் தொடங்கியபோது, அவள் கைகளால் தன் ஆடையை இறுகப்பற்றிக்கொண்டே கண்ணபிரானைக் கூவியழைக்க, அப்பெருமான் அருள்செய்யாது தாழ்த்து நின்று, பின்பு துச்சாசனன் வலிய இழுக்கையில் ஆடையினின்று கைநெகிழ, அவள் இருகைகளையுந் தலைமேல்வைத்துக் கூப்பி வணங்கித் துதித்தவுடனே, ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவளுடையஆடை மேன்மேல்வளருமாறு அருள் செய்து மானங்காத்தனனாதலால், திரௌபதி, 'தானையிரந்தாள்' எனப் பட்டாள்.

வனவாசஅஜ்ஞாதவாசங்களின்பின் துரியோதனனிடத்தினின்று சமாதானத்திலே கிடைத்தவளவு இராச்சியத்தைப்பெற்றுவாழ்வதென்று தருமபுத்திரன் முதலான பாண்டவர்கள் ஆலோசித்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானைத் துரியோதனனிடம் தூதனுப்பத்தொடங்கியபோது, திரௌபதி கண்ணபிரானை வணங்கி அவனுக்குத் தன்தலைவிரிகோலத்தைக்காட்டி 'பாண்டவர்க்குத் துரியோதனாதியரோடு போர்நிகழுமாறும், அப்போரில் துரியோதனாதியர்இறக்க நான் முன்புசெய்த சபதத்தின்படி என்கூந்தலை முடித்துக்கொள்ளுமாறும் திருவருள் புரியவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்துச் சரணமடைய, கண்ணபிரான் "தொல்லாண்மைப்பாண்டவர்க்குத் தூதுபோய் மீண்டதற்பின்,நல்லாய் உன்பைங்கூந்தல் நானே முடிக்கின்றேன்" என்று அவளுக்கு வாக்குதத்தஞ்செய்து,பின்பு அங்ஙனமே நிகழ்ந்தபோரிற் பாண்டவசகாயனாகி அருச்சுனன்தேர்த்தட்டிற் பாகனாய் நின்று பலவாறுஉதவி செய்து துரியோதனாதியரைத் தொலைத்துப் பாண்டவரைப் பாதுகாத்துத் திரௌபதியின் பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றிவைத்தன னென்றவரலாறு, இங்குக் குறிக்கப்பட்டது.

அடைக்கலம்புகல - 'எனக்கு நீயே கதி, நான் உன்னாற் பாதுகாக்கத் தக்கவள்' என்று சொல்ல. 'அவள்பொருட்டு' என்றவிடத்து, பொருட்டு - நான்காம்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு; ஆல் - அசை. படைக்கலம் - போர்க்கு உரிய கருவி; ஆயுதமாகிய போர்க்கருவி. தருமத்தினின்று தவறியவர்க்குத் தக்கதண்டனைசெய்து தருமத்தைக்காத்தலால், யமனுக்கு வடமொழியில் தர்மனென்று பெயர்; 'தந்தையே மைந்தனாகிறான்' என்னும் நூல் வழக்குப்பற்றி, தருமபுத்திரன் தருமனெனப்படுவன். ஒருபெயரின் ஒரு பகுப்பைக்கொண்டு அப்பெயர்முழுவதையுங் குறிப்பதொரு வழக்கினால் [நாமைகதேசே நாமக்ரஹணத்தால்],தருமபுத்திரனைத்தருமனென்றகுறித்ததாகவுங் கொள்ளலாம். இவன், பாண்டுமகாராசனது மனைவியரிருவரிற் குந்திதேவியினிடம் யமனுக்குப் பிறந்தவன். பஞ்சபாண்டவருள் மூத்தவனான தருமனைக் கூறியது, மற்றையோர்க்கும் உபலக்ஷணம். பாரதம் - வடசொல்; பரதவம்சத்தாருள் நிகழ்வதென்று பொருள்படும்: தத்திதாந்தநாமம். நான்காமடியில், கலம் - கொள்கலம்; "ஊறி யுவர்த்தக்க வொன்பது

வாய்ப்புலனுங், கோதிக் குழம்பலைக்குங் கும்பம்" என்றாற்போல், 'மூடைக் கலம்' என்றார்: "குற்றக்கொள்கலம்,..........மக்கள்யாக்கை" என்றார் பிறரும். தான் - அசை. (எக)

அ0. உண்டிறக்கும்புவனங்களைமீளவுமிழ்ந்திலையேற்
பண்டிறக்கும்பதுமத்தோன்புரந்தரன்பைந்தழல்போற்
கண்டிறக்குஞ்சங்கரன்முதலோர்களைக்கண்டவரார்
திண்டிறக்குஞ்சரஞ்சேர்சோலைமாமலைச்சிதரனே.

(இ - ள்.) திண் திறம் - மிக்கவலிமையையுடைய, குஞ்சரம்-யானைகள், சேர் - பொருந்திய, சோலை மா மலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற, சிதரனே - திருமாலே!—(நீ), உண்டு இறக்கும் - (பிரளய காலத்திலே)வாயினுட்கொண்டு வயிற்றிலுட்செலுத்திய, புவனங்களை-உலகங்களை, மீள உமிழ்ந்திலைஎல் - (அப்பிரளயம்நீங்குமளவிலே) வெளிப்படுமாறு உமிழாதிருந்தனையானால்,—பண்டு இறக்கும்-முன்பு அழிந்துபோன, பதுமத்தோன் - பிரமனும்,புரந்தரன் - இந்திரனும், பைந் தழல் போல் கண் திறக்கும் சங்கரன் - பசுமையான [புதிதாக மூண்டெரிகின்ற] நெருப்புப்போல நெற்றிக்கண்ணைத் திறக்கின்ற சிவபிரானும், முதலோர்களை - முதலானவர்களை, கண்டவர் ஆர் - (மீளவும்)பார்த்தவர் ஆர்?[எவரும்பாரார் என்றபடி].

நீ அமுதுசெய்த உலகங்களை மீளஉமிழ்ந்ததனாலே அவ்வுலகங்களுடனே பிரமன்முதலிய தலைமைத்தேவர்கள் தோன்றினர் என்பதாம். "உலகந்தர வுந்திபூத்திலையேல் சுடரோரிரண்டும், இலகந்தரமும் புவியுமெங்கே அயனீச னெங்கே, பலகந்தரமு முணவுமெங்கே பல்லுயிர்களெங்கே, நிலகந்தரணிக்கென நின்ற வேங்கடச்சிதரனே" என்ற திருவேங்கடத்தந்தாதிச்செய்யுளோடு இச்செய்யுளை ஒப்பிடுக. இது. ஸ்ரீமந்நாராயணனது பரத்வத்தைக் காட்டக் கூறியது. ("பரந்ததெய்வமும் பல்லுலகும் படைத்தன்றுடனே விழுங்கிக், கரந்துமிழ்ந்து கடந்திடந்தது கண்டுந் தெளியகில்லீர்," "எல்லாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த வெச்சில்தேவ, ரல்லாதார் தாமுளரே அவனருளே யுலகாவ தறியீர்களே," "நெற்றிமேற்கண்ணானும் நிறைமொழிவாய் நான்முகனும் நீண்டநால்வாய், ஒற்றைக்கை வெண்பகட்டிலொருவனையும் உள்ளிட்ட அமரரோடும், வெற்றிப்போர்க் கடலரையன் விழுங்காமல் தான்விழுங்கி யுய்யக்கொண்ட, கொற்றப்போராழியான் குணம் பரவாச் சிறுதொண்டர் கொடியவாறே" என்றார் ஆழ்வார்களும்.)

முதலடியில், 'இறக்கும்' என்றது - 'இறங்கும்' என்பதன் பிறவினை; இறங்கச்செய்யு மென்பது பொருள். சங்கரன் - (தன்னைச்சார்ந்தவர்க்கு) இன்பத்தைச் செய்பவன்; சம் - சுகம். திண்திறம் - ஒருபொருட்பன்மொழி. சிதரன் - ஸ்ரீதரனென்ற வடசொல்லின் விகாரம்: திருமகளை (மார்பில்) தரிப்பவ னென்பது பொருள். (அ0)

[பிரிவாற்றுவநந்துந் தலைவியின் நிலைமையைக்குறித்துத்
தோழி இரங்கல்.]

அரு. சீரரிதாழ்பொழின்மாலிருஞ்சோலையிற்செல்வர்செங்கட்
போரரிதாள்புனைதாரரிதாகிற் றண்பூந்துளவின்
றாரரிதாவுந்தழையரிதாகிற் றழைதொடுத்த
நாரரிதாகிற் பிழைப்பரிதா மெங்கணன்னுதற்கே.

(இ - ள்.) சீர் அரி - சிறந்த ஹரியென்னும் ஒருதிருநாமமுடையவரும், செம் கண் போர் அரி - (கோபத்தால்) சிவந்த கண்களையுடைய போர்த்தொழில்வல்ல நரசிங்கமூர்த்தியானவரு மாகிய, தாழ் பொழில் மாலிருஞ்சோலையில் செல்வர் - (கிளைகள் தழைத்துத்) தாழ்ந்துள்ள சோலைகளையுடையதிருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எல்லாச்செல்வங்கட்குந் தலைவரான அழகப்பிரானது, தாள் - திருவடிகளில், புனை - தரித்த, தார் - மாலை, அரிது ஆகில் - (கிடைப்பது) அரியதானால்,—தண் பூ துளவின் தார் - குளிர்ச்சியான மலர்களையுடைய அத்திருத்துழாய்மாலையில் இடையிடையே தொடுக்கப்பட்டுள்ள, அரி தாவும் தழை - (நறுமணத்தால்) வண்டுகள் மேல்விழுந்துமொய்க்கப்பெற்ற தழையும், அரிது ஆகில் - (கிடைப்பது) அரியதானால், தழை தொடுத்த நார் அரிது ஆகில் - அத்தழை தொடுக்கப்பெற்றுள்ள நாரும் (கிடைப்பது) அரியதானால்,—எங்கள் நல்நுதற்கு பிழைப்பு அரிது ஆம் - அழகியநெற்றியையுடையளான எங்கள் மங்கைக்கு உயிர்வாழ்க்கை அரியதாம்; (எ - று.)

"வானோர்தலைமகனாஞ்,சீராயினதெய்வநன்னோயிது தெய்வத்தண்ணந்துழாய்த், தாராயினுந் தழையாயினுந் தண்கொம்பதாயினுங் கீழ், வேராயினும் நின்றமண்ணாயினுங் கொண்டுவீசுமினே" என்றபடி, தலைவி தலைவனைப்பிரிந்து விரகதாபத்தால் மரணவேதனைப்படுகின்றநிலையிலே அவனது மாலைகிடைக்கப்பெற்றால் அதுகொண்டு ஒருவாறுஆறி உயிர்வைத்திருக்கக் கூடும்; அம்மாலைமுழுதுங் கிடையாவிடின், அதில்தொடுக்கப்பட்ட தழையாயினும் கிடைத்தால் அதுகொண்டு தணிந்து பிழைத்திருக்கலாம்; அத்தழையும் கிடையாவிடின், அதுதொடுத்த நாராயினும் கிடைத்தால் அதுகொண்டாயினும் ஆறி உயிர்த்திருத்தல் கூடும்; அதுவும் கிடையாவிடின், இவள் பிழைத்திருக்கமாட்டாள்; அவ்வேதனைமிகுதியால் இறந்துபடுவள் என்பதாம். தலைவனோடு சம்பந்தம்பெற்ற பொருள் யாதாயினும் இந்நோய்க்குப் பரிகாரமா மென்பது, இதனாற் போந்த பொருள்.

சீர் அரி - ஸ்ரீஹரி: திருமால். தன்னைச்சரணமடைந்தவர்களுடைய துன்பங்களையெல்லாந் தீர்ப்பவனாதலால், ஹரியென்று திருநாமம்; ஹரித்தல் - அழித்தல். ஹரிஎன்ற சொல் - சிங்கத்தைக்குறிக்கும்போது யானை முதலிய பெருவிலங்குகளையும் அழிக்கவல்லது என்றும், வண்டைக்குறிக்கும்போது மலர்களினின்று தேனைக் கவர்வது என்றும் காரணப்பொருள்பெறும். மற்றும் அரியென்ற சொல்லுக்குப் பலபொருளுள்ளதனால், 'சீரரிதாழ்பொழில்'

என்பதற்கு - சிறந்த சூரியன் [அல்லது சந்திரன்] தாழ்ந்துசெல்லும்படியான [மிகவுயர்ந்த] சோலையென்றும், சிறந்த இந்திரனும் விரும்பும்படியான சோலையென்றும், அழகிய கிளிகள் தங்கப்பெற்ற சோலை யென்றும் பொருளுரைக்கவும் படும். தாழ்தல் - கவிந்திருத்தல், கீழ்ப்படுதல், விரும்புதல், தங்குதல். செல்வர் - இம்மைமறுமைவீடுகளில் உயிர்கள்நுகருஞ் செல்வங்கட்கெல்லாம் உடையவர். நன்னுதல் - பண்புத்தொகையன்மொழி. 'எங்கள்' என்றது, மற்றைப்பாங்கியரையுங் கூட்டி ; படர்க்கையை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை. இனி, இதனை, செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத்தொடுநிற்றலாகக் கொள்ளினும் இழுக்காது.

ஐயங்கார் எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்துகின்ற நிலைமையைக் கண்ட அன்பர்கள், எம்பெருமானதுசம்பந்தம்பெற்ற பொருள் யாதாயினுமொன்றை அவனதுபிரஸாதமாகப் பெற்றாலன்றி இனி இவர் தரித்திரா ரென்று சொல்லும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். "எந்தைபிரான்தனக்கு, அடியாரடியார்தம்மடியாரடியார்தமக், கடியாரடியார் தம்மடியாரடியோங்களே" என்றபடி எம்பெருமானதுசம்பந்தத்தை நேரிலேனும் பரம்பரையாகவேனும் பெற்ற பாகவதரது சம்பந்தம் இவ்வாற்றாமைக்குப் பரிகாரமாமென்று ஸ்வாபதேசங்கொள்ளவும் அமையும். (அக)

அஉ. நன்னுதலைப்பணிபூண்மார்பில்வைத்துவிண்ணாட்டிருப்பார்
மின்னுதலைப்பணிமேற்றுயில்வார் விடைவெற்பினிற்பார்
மன்னுதலைப்பணியன்பரைவைக்குமலரடிக்கீழ்த்
துன்னுதலைப்பணிசெய்வதெஞ்ஞான்றென்றுயர்தொலைந்தே.

(இ - ள்.) பணி பூண் மார்பில் - ஆபரணங்களைத் தரிக்கின்ற திருமார்பிலே, நல்நுதலை வைத்து - அழகிய நெற்றியையுடையவளான திருமகளை வைத்துக்கொண்டு, விண் நாடு இருப்பார் - பரமபதத்தில் வீற்றிருக்கின்றவரும்,—மின்னு தலை - (மாணிக்கத்தால்) விளங்குகின்ற தலைகளையுடைய, பணிமேல் - (ஆதிசேஷனென்னும்) பாம்பின்மீது, துயில்வார் - யோகநித்திரைசெய்கின்றவரும்,—விடை வெற்பில் நிற்பார் - திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் நின்றதிருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருக்கின்றவருமான அழகரது,—பணி அன்பரை மன்னு தலை வைக்கும் மலர் அடிக்கீழ் - (தம்மை) வணங்குகின்ற அடியார்களை (எந்நாளும் அழிவின்றி) நிலைபெற்ற இடமாகிய பரமபதத்திலே வைத்தருள்கிற தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளின்கீழ்,—என் துயர் தொலைந்து துன்னு தலை பணி செய்வது - (யான்) எனது துன்பங்கள்நீங்கிப் பொருந்திய தலைமையான திருத்தொண்டுகளைச் செய்வது, எஞ்ஞான்று - எந்நாளோ? (எ - று.)

அழகப்பிரானுக்குக் கைங்கரியஞ்செய்து பேறுபெறுதலில் உள்ள அவாவினால் இங்ஙனங் கூறினார்.

நிற்பார்அடிக்கீழ் எனவும், அடிக்கீழ்ப்பணிசெய்வதுஎனவும்இயையும். துயர் - கவலை. துயர்தொலைந்து பணிசெய்வது - பணிசெய்து துயர்தொ

லைவது என விகுதிபிரித்துக்கூட்டினுமாம்; துயர்-பிறவித்துன்பம். நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் என்ற மூன்றுபடிகளும் எம்பெருமானுக்கு இருத்தலை, முதலிரண்டடியிற் காட்டினர். செய்யுளாதலின், இருப்பார் துயில்வார் நிற்பார் என முறைபிறழக்கூறப்பட்டது; பரத்வம் வ்யூஹம் அர்ச்சை என்ற நிலைகளின் முறைமைபற்றிக் கூறியதாகவுங் கொள்ளலாம். பணிபூண் மார்பு - கௌஸ்துபமென்னுந் திவ்யரத்னமாகிய ஆபரணத்தைத் தரித்த மார்புஎன்று உரைப்பாருமுளர். "உறுகால்கிளர்பூதமெலாமுகினும், மறுகாநெறி" என்றபடி பரமபதம்அழிவின்றி என்றும்ஒருபடிப்பட இருப்பதாதலால், 'மன்னு தலை' எனப்பட்டது: தலை - இடம்; தலம் என்ற வடசொல் தலைஎன விகாரப்பட்டதென்னலாம்: வதம்-வதை என்பது போல. இனி, பணி என்பதைப் பண்ணியென்பதன் தொகுத்தலாகவும், மன்னு தலை, என்பதைத் தொழிற்பெயரின்மேல் வந்த இரண்டாம்வேற்றுமை விரியாகவுங் கொண்டு, அன்பர்களை நிலைபெறுதலைப்பண்ணி வைக்கும் என்று உரைப்பர் ஒருசாரார். பணிமேல் துயிலுதல், திருப்பாற்கடலில். (அஉ)

அங. தொலைந்தானையோதுந்தொலையானையன்னைசொல்லான்மகுடங்
கலைந்தானை ஞானக்கலையானை யாய்ச்சிகலைத்தொட்டிலோ
டலைந்தானைப் பாலினலையானை வாணன்கையற்றுவிழ
மலைந்தானைச் சோலைமலையானை வாழ்த்தென்மடநெஞ்சமே.

(இ - ள்.) என் மடம் நெஞ்சமே - அறியாமையையுடைய எனது மனமே!—ஆனை தொலைந்து ஓதும் - கஜேந்திராழ்வான் வலிமைகுன்றி அழைக்கப்பெற்ற, தொலையானை [தொல்லையானை] - பழமையானவனும்,—அன்னை சொல்லால் மகுடம் கலைந்தானை - சிறியதாயான கைகேயியின் வார்த்தையாற் பட்டாபிஷேகோத்ஸவங் கலைந்துவிடப் பெற்றவனும்,—ஞானம் கலையானை - நல்லுணர்வைத்தருகின்ற சாஸ்திரங்களாற் கொண்டாடப்படுகிறவனும்,—ஆய்ச்சி கலை தொட்டிலோடு அலைந்தானை - இடைச்சியாகிய யசோதையினால் அமைக்கப்பட்ட துணித்தொட்டிலோடு அசைந்தவனும்,—பாலின் அலையானை-திருப்பாற்கடலைத் தான்வாழுமிடமாகவுடையவனும்,—வாணன் கை அற்று விழ மலைந்தானை - பாணாசுரனுடைய கைகள் துணிபட்டுவிழும்படி போர்செய்தவனும்ஆகிய, சோலைமலையானை - திருமாலிருஞ்சோலை அழகப்பிரானை, வாழ்த்து - வாழ்த்துவாய்; (எ - று.)

தொலையான் - தொன்றுதொட்டுள்ளவன்; ஆதிமூலம். தொல்லையென்னும் 'ஐ'விகுதிபெற்ற பண்புப்பெயரின்மேல் வந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்புவினையாலணையும்பெயராகிய தொல்லையானென்பது, தொலையானெனத் தொகுத்தல்விகாரப்பட்டது. இனி, தொலையானை என்பதற்கு - நெடுந்தூரமாகிய பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனை யென்று உரைப்பர் ஒருசாரார்; தொலை - தூரம். கூனியாகிய மந்தரை கலகஞ்செய்து கலைத்தற்கு முன்னம் கைகேயிக்கு இராமபிரானிடம் இயல்பாகவுள்ள புத்திரவாத்ஸல்யத்தையும், இராமபிரானுக்கு அவளிடம் எப்பொழுதும் உள்ள மாத்ருவிசுவாசத்தையுங் கருதி, சிற்றன்னையென்னாது, 'அன்னை' என்றார்; இராம

பிரானுக்குக் கௌஸல்யையோடு கைகேயியோடு பேதமில்லாதபடியும், கைகேயிக்குப் பரதனோடு இராமனோடு பேதமில்லாதபடியும் இருந்ததென்பதை இராமாயணத்து அயோத்தியாகாண்டத்தில் விளங்கக்காணலாம். ஞானக் கலையானை என்பதற்கு - ஞானநூலாகிய ஸ்ரீகீதையை வெளியிட்டவனை யென்று உரைப்பாருமுளர். ஆய்ச்சி - ஆயனென்பதன் பெண்பால்.

இச்செய்யுளின் அடிகளில், தொலைந்தானை தொலையானை, கலைந்தானை கலையானை, அலைந்தானை அலையானை, மலைந்தானை மலையானை என்பவை உடன்பாடும் எதிர்மறையுமாய் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடுவதாக மேல்நோக்கில் தோன்றி, பொருளையுணருமிடத்து வேறுவகைப்பொருள்பட்டு மாறுபாடின்றிமுடிதலால், முரண்விளைந்தழிவணி; வடநூலார் விரோதாபாஸாலங்கார மென்பர். இது, சொல்லால்வந்த முரண்தொடை; "சொல்லினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே" என்றது காண்க. திருவேங்கடத்தந்தாதியின் அங-ஆஞ்செய்யுளும் இத்தன்மையதாம்: அது வருமாறு:—"போரானைக்கோட்டினைப்பேர்த்தானை வேங்கடம்பேணுந்தூழாய்த்,தாரானைப்போதனைத்தந்தானை யெந்தையைச் சாடிறப்பாய்ந், தாரானைமெய்த்துப்புள்ளூர்ந்தானைப் பஞ்சவர்க்குய்த்தூசின்ற, தேரானை நான்மறைதேர்ந்தானைத் தேருநுந்தீதறுமே." "மாத்தளவத்,தாரானை வேட்கையெலாந்தந்தானை மும்மதமும், வாரானையன்றழைக்க வந்தானைக்—காரான,மெய்யானை யன்பருக்கு மெய்த்தானைக் கண்கைகால், செய்யானை வேலையணை செய்தானை—வையமெலாம், பெற்றானைக் காணப்பெறாதானைக் கன்மழைக்குக், கற்றானைக் காத்தவொரு கல்லானை—யற்றார்க்கு, வாய்ந்தானைச் செம்பவளவாயானை—மாமுடியப், பாய்ந்தானை யாடரவப் பாயானை" என்ற திருநறையூர்நம்பி மேகவிடுதூதினடிகளையுங் காண்க. (அங)

[தலைவி, தோழியர்க்கு அறத்தொடுநிற்றல்.]

அச. நெஞ்சிலம்பாற்றமுடியாதுவேளெய்துநீளிரவுந்
துஞ்சிலம் பாற்றுளியுநஞ்சமாஞ் சொரிகன்மழையை
யஞ்சிலம்பாற்றடுத்தாரலங்காரரடிவிளக்குஞ்
செஞ்சிலம்பாற்றருகேகிடத்தி ருயிர்தேற்றுதற்கே.

(இ - ள்.) நெஞ்சில் - (எமது) நெஞ்சிலே, அம்பு - பாணங்களை, ஆற்ற முடியாது - பொறுக்கமுடியாதபடி, வேள் எய்து - மன்மதன் பிரயோகித்தலால், நீள் இரவும் - நெடிய இராக்காலமுழுவதிலும், துஞ்சிலம் - உறக்கங் கொள்ளுகின்றோமில்லை; பால் துளியும் நஞ்சம் ஆம் - பாலின்துளியும் (எமக்கு) விஷம்போன்றதாம் [மிகக்கைக்கும் என்றபடி]; (ஆதலால்),—சொரி கல் மழையை - பொழிந்த சிலாவருஷத்தை, அம் சிலம்பால் தடுத்தார் - அழகிய (கோவர்த்தன) மலையைக்கொண்டு தடுத்திட்டவராகிய, அலங்காரர் - அழகரது, அடி - திருவடிகளை, விளக்கும் - (பிரமன் தன்கைக்கமண்டல தீர்த்தங்கொண்டு) கழுவியதனால் வருகிற, செம் சிலம்பு ஆறு - சிறந்தசிலம்பாற்றினது, அருகே - சமீபத்திலே, உயிர் தேற்றுதற்கு கிடத்தீர் -(எம்மை) உயிர்பிழைக்கச்செய்தற்காகக் கொண்டுபோய்ப்படுக்கவையுங்கள்; (எ - று.)

தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப்பிரிந்த தலைமகள், அப்பிரிவுத் துயரை ஆற்றியடக்கும் வல்லமையிலளாகி, தனது நிலைமையை அன்புடைத் தோழியர்க்கு வெளிப்படையாகவுரைத்து 'இனி நான் பிழைத்திருக்கவேண்டில், என்னை நீங்கள் அத்தலைவன்முன்னிலையிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்திடுங்கள்' என்று வேண்டுகின்றாளென்க. தலைவன் தானாகவருமளவும் பார்த்து ஆறியிருக்கின்ற இயல்பை இழந்து, அவனுள்ள இடத்தே சென்று அவன் முகத்தைக்கண்டு பிழைக்கலாமென்றும் அவன் கண்ணெதிரிற்சென்று நின்றால் அவன் கண்ணோட்டத்தைப் பெறலாமென்றுங் கருதி விரைவில் அங்குச்செல்லவிரும்பிய தலைவி, தனக்குக்கால்நடைதாராதபடி வலியழிவுமிக்கதனால் தான் அங்குச்சென்று சேரமாட்டாது, தன்கண்வட்டத்திலே நின்று தன்னிலையைப்பார்த்துக் கால்நடைதளராத தோழியரை நோக்கித் தன்னை அங்குக்கொண்டுபோய் விடுமாறு வேண்டுகின்றனளென்க. ("இங்குத்தை வாழ்வையொழியவேபோய் யமுனைக்கரைக் கென்னையுய்த்திடுமின்," "நீர்க்கரைநின்றகடம்பையேறிக் காளியனுச்சியில் நட்டம்பாய்ந்து, போர்க்களமாகநிருத்தஞ்செய்த பொய்கைக்கரைக்கென்னை யுய்த்திடுமின்", "மதுரைப் புறத் தென்னை யுய்த்திடுமின்," "ஆணையால் நீரென்னைக் காக்கவேண்டி லாய்ப்பாடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின்" என்பவை முதலாகிய அருளிச்செயல்களைக் காண்க.)

எம்பெருமானை இடையீடின்றிச் சேரப்பெறாத நிலையிலே காலவிளம்பம் பொறுக்கமாட்டாமையாற் காலம்நீட்டித்ததாகத் தோன்றி வருந்துகிற ஐயங்கார், தமது அன்பர்களை நோக்கி 'இனி யான் எம்பெருமானது நிரந்தராநுபவம் பெற்று உய்யுமாறு என்னை நீங்கள் அவனுகந்தருளின இடத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்திடுங்கள்' என்று வேண்டுதல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். 'நீளிரவு' என்றது - ஸ்வாபதேசத்தில், பொறுக்கவொண்ணாத காலவிளம்பத்தையாம். அவ்விளம்பகாலத்தில் மிகக்கவலைகொண்டுள்ளோமென்பது, 'நீளிரவுந் துஞ்சிலம்' என்றதன் உட்கிடை. அப்பிரிவுக்காலத்தில் லௌகிகபதார்த்தங்கள் வருத்தந்தருவனவாதலை, 'நெஞ்சிலம்பு ஆற்றமுடியாதுவேளெய்து','பாற்றுளியும் நஞ்சமாம்'என்றவற்றாற் குறிப்பித்தவாறும். திருமாலினது திருவடியின் சம்பந்தமுள்ள திவ்யதீர்த்தத்தின் சமீபத்தில் வசித்தலும் உயிர் ஈடேறுதற்கு ஏதுவாமென்பது, பின்னிரண்டடிகளால் நன்கு விளங்கும்.

முடியாது - எதிர்மறைவினையெச்சம். முடியாது என்பதை முற்றாகக் கொண்டு, நெஞ்சில்தைக்கிற அம்பு பொறுக்கமுடியாது எனத் தனிவாக்கியமாக்கி, வேள் எய்தும் என எடுத்து மன்மதன் வருகின்ற என்று பொருள் கொண்டு இரவுக்கு அடைமொழியாக்கி யுரைப்பாருமுளர். "ஊழிபலவோரிரவாயிற்றோ வென்னும்," "ஊழியிற்பெரிதால் நாழிகையென்னும் ஒண்சுடர்துயின்றதாலென்னும்", "இது ஓர்கங்கு லாயிரமூழிகளே" என்றபடி, கூடியநிலையில் ஒருகணமாகக்கழிகிற இரவு பிரிந்த நிலையில் அநேகயுககாலமாக நீட்டித்துத்தோன்றுகின்றமைபற்றி, 'நீளிரவு' எனப்பட்டது. துஞ்சிலம் - இங்கே, தனித்தன்மைப்பன்மை. பாற்றுளியுநஞ்சமாம்—"உண்ட

மருந்துகைக்கும்" என்றார் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும். உம்மை - உயர்வு சிறப்பு; இங்கு, நகரவொற்று - விரித்தல்விகாரம். 'பால்துளியும் நஞ்சமாம்' என்றது, மன்மதபாணத்தின் செயல்களி லொன்றான துய்ப்பனதெவிட்டல் என்னுஞ் சோகவகை கூறியதாம். 'பால்துளி' எனக் கூறியதனால், அப்பாலும் நன்றாகஉள்ளிறங்காமல் "பஞ்சொழுக்கிய பால்" என்றபடி பிறர் துளிதுளியாகப் பாலைத் தன்வாயில் துளிக்கும்படியான நிலைமையை அடைந்தன ளென்பது தோன்றும். செம்மை - செவ்வை; சிலம்பாற்றுக்குச் செம்மையாவது - தன்னில் ஒருகால் நீராடியவர்க்கும் அருவினையனைத்தையுந் தொலைத்து உயர்பதமளித்தல். கிடத்தீர் - பிறவினை ஏவற்பன்மைமுற்று. ()

அரு. தேற்றுவித்தாற்புனறேற்றுநர்போற்றிருவெட்டெழுத்தான்
மாற்றுவித்தானென்மயக்கமெல்லா மண்ணும்விண்ணுமுய்யப்
போற்றுவித்தாரப்புயலலங்காரன் பொன்மேருவைப்போற்
றோற்றுவித்தாரணியுஞ்சுந்தரத்திருத்தோளண்ணலே.

(இ - ள்.) மண்ணும் - நிலவுலகத்தாரும், விண்ணும் - வானுலகத்தாரும், உய்ய - (தாம்தாம்) உய்வுபெறுதற்காக, போற்று - வணங்கப்பெற்ற, வித்தாரம் புயல் - பெரிய மேகம்போன்றவனும்,—பொன் மேருவை போல் தோற்று - பொன்மயமான மேருமலைபோல விளங்குகின்ற, விதார் அணியும் சுந்தரம் திரு தோள் - வண்டுகள் மொய்க்கும் மாலையைத் தரித்த அழகிய தோள்களையுடைய, அண்ணல் - பெரியோனுமாகிய, அலங்காரன் - அழகப்பிரான்,—தேற்று வித்தால் புனல் தேற்றுநர் போல் - தேற்றாங்கொட்டையைக்கொண்டு நீரை(க்கலக்கம்மாற்றி)த் தெளியச்செய்பவர்போல, திரு எட்டு எழுத்தால் என் மயக்கம் எல்லாம் மாற்றுவித்தான் - அஷ்டாக்ஷர மகாமந்திரத்தைக்கொண்டு என்மதிமயக்கத்தையெல்லாம் மாற்றி மனந் தெளியச்செய்தருளினான்; (எ - று.)

ஞானம் அநுட்டானம் இவை நன்றாகவேயுடையனான நல்லாசிரியன் நேர்ந்து திருமந்திரோபதேசஞ்செய்து மனத்தைத் தெளிவித்தல் எம்பெருமானது திருவருளின்வாய்ப்பினாலன்றி அமையாதாதலின் அதனை அப்பெருமான்மேல் ஏற்றியும், "எயிற்றிடைமண்கொண்ட வெந்தை யிராப்பகலோதுவித் தென்னைப், பயிற்றிப் பணிசெய்யக்கொண்டான்," "ஏதங்களாயின வெல்லா மிறங்கலிடுவித் தென்னுள்ளே, பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து, போதிற்கமலவன்னெஞ்சம் புகுந்து மென்சென்னித்திடரிற், பாதவிலச்சினைவைத்தார்" என்றபடி எம்பெருமானே ஆசாரியனாய் நிற்றல்பற்றியும், "அறவோர்க்கு அடிகளே தெய்வம்" என்றபடி குருவைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கவேண்டுதலாலும், மண்கலந்தநீரைத் தேற்றாங்கொட்டையைக்கொண்டு தெளிவித்தல்போல மயங்கியமனத்தைப் பெரியதிருமந்திரத்தைக்கொண்டு தெளிவித்தவ னென்றார்; "சாலுறையும், மண்மயக்கந் தேற்றுவித்தான் மாற்றுதல்போ லாரியனா,லுண்மயக்கந் தேற்றுவித்தான்" என்றார் திருவேங்கடமாலையிலும். உயிர்கட்கு ஆவனசெய்தல், இறைவன் செய லென்க. தேற்றாமரத்தின்விதையைத் தேய்த்து அத்தேய்வையைக்

குழம்பியநீரிற்கரைத்தால் அந்நீர் கலக்கந்தெளிதல் இயல்பு. குழம்பிய நீர்-மனக்கலக்கத்துக்கும், தேற்றாம்வித்து - திருமந்திரத்துக்கும் உவமை. மயக்கம் - விபரீதஞானம்.

மண், விண் - இடவாகுபெயர்கள். விஸ்தாரம் - வடசொல். புயல் - உவமையாகுபெயர். சுந்தரத்திருத்தோளுக்குப் பொன்மேரு - பருத்தோங்கியவடிவிலும் வலிமையிலும் ஒளியிலும் உவமம். பறவைப்பொதுப்பெயராகிய 'வி' என்ற வடசொல், இங்குச் சிறப்பாய் வண்டை உணர்த்திற்று; இனி, வி என்பதை 'வீ' என்பதன் குறுக்கலெனக் கொண்டு, வித்தார் - மலர்களாலாகிய மாலையென்றலுமொன்று. அண்ணல் - பெருமையிற் சிறந்தவன்; ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். போற்று - அன்போடு பாதுகாக்கிற எனினுமாம். (அரு)

அசு. அண்ணலை வான்மதிதோய்சோலைமாமலையச்சுதனைத்
தண்ணலைவானவனைத் தெய்வநாதனைத் தாளடைவா
னெண்ணலை வான்பகையாமைவரோடிசைந்தின்னமுடற்
புண்ணலைவானெண்ணினாய் மனமே யுன்புலமைநன்றே.

(இ - ள்.) மனமே—!—அண்ணலை - பெருமையிற்சிறந்தவனும், தண் அலை வானவனை - குளிர்ச்சியான திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டருளுகின்ற கடவுளும், தெய்வம் நாதனை - தேவர்கட்கெல்லாந் தலைவனுமாகிய, வால் மதி தோய் சோலை மா மலை அச்சுதனை - சுத்தமான சந்திரன் படியப்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற அச்சுதனென்னும் ஒருதிருநாமமுடையவனுமான அழகப்பிரானை, தாள் அடைவான் - திருவடிகளில் ஆச்ரயிக்கும்படி, எண்ணலை - நீ நினைக்கின்றாயில்லை; வான் பகை ஆம் ஐவரோடு இசைந்து - பெரும்பகைவராகிய பஞ்சேந்திரியங்களோடு கூடி, இன்னம் உடல் புண் அலைவான் - இன்னமும் உடம்பாகிய புண்ணினால் வருந்துமாறு, எண்ணினாய் - நினைத்தாய்; உன் புலமை நன்று - உனது அறிவுத்தேர்ச்சி நன்றாயிருந்தது! (எ - று.)—ஈற்றுஏகாரம் - இகழ்ச்சிப்பொருளைக் காட்டும்.

'உன்புலமை நன்று' என்றது - 'கல்லைக்கடிக்க நன்றாய்ச்சமைத்தாய்' என்றாற்போல, இகழ்ச்சிக்குறிப்பாகிய எதிர்மறையிலக்கணையால், நினது விவேகம் சிறிதும்நன்றாயில்லை யென்று இகழ்ந்தவாறாம். செய்வனதவிர்வன உணராது உட்பகையான ஐம்பொறிகட்கு இணங்கி ஐம்புலநுகர்ச்சியில் அவாக்கொண்டு அப்புலன்களில் ஆழ்ந்து இதுவரை மாறிமாறிப்பலபிறப்பும் பிறந்து அலைந்ததுபோதாமல் இன்னும்பிறப்பெடுத்தலையுமாறு நீவினைதேடுவதாகி, எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து பிறவிநோய்தீரக்கருதாமையால், மனம் இங்ஙனம் இகழப்பட்டது.

வால் - வெண்மை. மதிதோய் என்ற அடைமொழி, உயர்வுநவிற்சி வகையால், அம்மலையின் மிக்கஉயர்வைக் காட்டும். அச்யுதன் என்ற வடமொழித் திருநாமம் - அழிவில்லாதவனென்றும், (தன்னைச்சரணமடைந்த

வர்களை) கழுவவிடாதவ னென்றுங் காரணப்பொருள்படும். உடம்பு தசை நிறைந்ததும், அசுத்தமாய் அருவருக்கத்தக்கதும், துன்பத்துக்கு இடமு மாதலால், 'உடற்புண்' எனப்பட்டது. வால் - ஒளியுமாம். (அசு)

அஎ. புலமையிலேநிமிர்ந்தற்பரைப்போற்றிப்பொதுமகளைக்
குலமையிலேகுயிலேகொடியேயென்றுங்கூர்விழியாம்
பலமையிலேயென்றும்பாடாமற் பாடுமின் பாவலர்கா
ணலமையிலேய்முத்தமார்சோலைமாமலைநம்பனையே.

(இ - ள்.) பாவலர்காள் - கவிபாடவல்ல புலவர்களே!—(நீங்கள்), புலமையிலே நிமிர்ந்து - கல்வித்தேர்ச்சியிலே சிறந்து, அற்பரை போற்றி - இழிவான மனிதர்களைத் துதித்து, பொதுமகளை - வேசையை, குலம் மையிலே குயிலே கொடியே என்றும் - சிறந்த மயிலே குயிலே பூங்கொடியே என்றும், கூர் விழி பலம் ஐயிலே ஆம் என்றும் - (அவளது) கூரியகண்கள் வலியவேலாயுதம்போலும் என்றும், பாடாமல்-கவிபாடாமல்,—நல் அமையில் ஏய் முத்தம் ஆர் - சிறந்தமூங்கில்களிற் பொருந்திய முத்துக்கள் நிறைந்த, சோலை மா மலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற, நம்பனை - சிறந்தகடவுளான அழகனை, பாடுமின் - கவிபாடித் துதியுங்கள்.

இழிவான பொருளின்பங்களிற் பற்றுவைத்து அதனால் அற்பமனிதர்களைத் துதித்தும், விலைமகளிரைப்புகழ்ந்தும் கவிபாடித் திரியாது, இம்மை மறுமைவீடுகளில் மேன்மைபெறுமாறு எம்அழகனைக் கவிபாடித்துதித்து உய்யுங்கள் என்று, நரஸ்துதிசெய்யும் பாவலர்க்கு நல்லறிவுகூறினர்.

புலமை - பலவேறுவகைப்பட்ட நூலுணர்ச்சிகளை ஒருங்கே கொண்ட பேரறிவுடைமை; பாண்டித்தியம். நிமிர்தல் - உயர்தல், பலரினும் மேம்படுதல். பொதுமகள் - பொருள்கொடுப்பவர்க்கெல்லாம் பொதுவாகின்ற பெண். மயில்-சாயலிலும், குயில்-இன்குரலிலும், பூங்கொடி - மெல்லிதாய் ஒல்கியொசியும் அழகியவடிவிலும் மகளிர்க்கு உவமைகூறப்படும். அவர்கண்கட்கு வேல் - கூரியவடிவிலும், ஆடவரைத்தாக்கி வருத்துதலிலும் உவமமென்க. இரண்டாமடியில்—மயில் = மையில், மூன்றாமடியில் —அயில் = ஐயில் என்பவை - திரிபுநயம் நோக்கிய முதற்போலிகள். முத்துப்பிறக்குமிடங்களுள் மூங்கிலும் ஒன்றாதலால், 'நல்அமையில் ஏய் முத்தம்' எனப்பட்டது; (அவ்விடங்கள் இன்னவை யென்பதை, "தந்தி வராகமருப்பு இப்பி பூகம் தழைகதலி, நந்து சலஞ்சலம் மீன்தலை கொக்கு நளினம் மின்னார், கந்தரம் சாலி கழை கன்னல் ஆவின்பல் கட்செவி கார், இந்து உடும்பு கரா முத்தமீனு மிருபதுமே" என்பதனால் அறிக.) 'நலமையிலேய் முத்தமார் சோலைமாமலை நம்பன்' என்றது, வேய்தந்த முத்தராகிய சிவபிரான்வந்து வணங்குந் திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமா னென்ற குறிப்பை உட்கொண்ட தென்பர், இந்நூலைச் சம்பிரதாயமாக உணர்ந்தோர். நல்லமை யென்பது நலமையெனத் தொக்கது, திரிபுநயத்துக்காக. முத்தம் - முக்தா என்ற வடசொல் விகாரப்பட்டது.

நம்பன் - (யாவரும்) நம்பிச் சரணமடையத் தக்கவன்; நமது தலைவனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (அஎ)

அஅ. நம்பிநின்றேனுன்சரணாரவிந்தத்தை நன்னெஞ்சென்னுஞ்
செம்பிநின்றேபொறித்தே னுனக்காளென்று தெய்வக்குழாம்
பம்பிநின்றேசெறிக்கும்பதங்காணப்பதறுகின்றேன்
கொம்பிநின்றேன்சொரியுஞ்சோலைமாமலைக்கொற்றவனே.

(இ - ள்.) கொம்பின் - பூங்கொம்புகளினின்று, இன் தேன் சொரியும் - இனிமையான தேன் பெருகப்பெற்ற, சோலை மா மலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, கொற்றவனே - (யாவர்க்கும்) தலைவனே!—உன் சரண அரவிந்தத்தை - நினது திருவடித்தாமரையையே, நம்பி நின்றேன் - (கதியாக) நம்பிநின்றேன்; உனக்கு ஆள் என்று - 'உனக்கு (நான்) அடிமை' என்று, நல் நெஞ்சு என்னும் செம்பின் இன்றே பொறித்தேன் - (எனது)அநுகூலமான மனமாகிய செப்பேட்டில் இன்றைக்கே எழுதிவைத்துக்கொண்டேன்; தெய்வம் குழாம் பம்பி - நித்தியசூரிகளுடைய கூட்டம் நெருங்கப்பெற்று, நின் தேசு எறிக்கும் - நினதொளி விளங்கப்பெற்ற, பதம் - பரமபதத்தை, காண - அடைவதற்கு, பதறுகின்றேன் - விரைகின்றேன்; (எ - று.)

சரணாரவிந்தம் - தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்; பின்முன்னாகத்தொக்க உவமத்தொகை. தான்நல்வழிப்படுதற்கு இணங்கியிருத்தலைப்பற்றி, 'நல்நெஞ்சு' என்று கொண்டாடப்பட்டது. 'நெஞ்சென்னுஞ் செம்பினின்றேபொறித்தேன்' என்றது, உருவகம்; மாறாதபடி என்மனத்தில் நன்றாகப் பதியவைத்துக்கொண்டேன் என்றவாறு: செம்பிற்பொறித்தல், தாமிரசாஸநம். திருவாய்மொழியில் "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்ற இடத்தில் 'அமரர்' என்றது போல, இங்கு 'தெய்வக்குழாம்' என்றது - பரமபதத்தில்வாழ்கின்ற நித்தியமுக்தர்களைக் குறித்தது. 'நின்' என்றது, 'பதம்' என்பதனோடும் இயைத்தற்கு உரியது. தேசு - தேஜஸ் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. கொம்பின், இன் - ஐந்தனுருபு: நீக்கம். மரக்கொம்புகளிற் பூத்த மலர்களினின்று பெருகுந் தேன் அக்கொம்புகளின்வழியாய்ச் சொரிதல்பற்றி, 'கொம்பின் இன்தேன்சொரியும்' எனப்பட்டது; மரக்கொம்புகளிற் கட்டிய தேன்கூடுகளினின்று இனியதேன் சொரியு மெனவும் அமையும்.

இரண்டாமடியிலும், நான்காமடியிலும் னகரம் நகரமாக் கொள்ளப்பட்டது, திரிபிலக்கணத்தின்பொருட்டு. (அஅ)

அகூ. கொற்றவிராவணன்பொன்முடிவீழக்கொடுங்கண்டுஞ்ச
லுற்றவிராவணன்மாளவெய்தோ னெண்பரதனுக்குச்
சொற்றவிராவணன் மாலிருஞ்சோலைதொழுதுவினை
முற்றவிராவணனற்றமிழ்மாலைமொழிந்தனனே.

(இ - ள்.) கொற்றம் - வெற்றியையுடைய, இராவணன் - (ராக்ஷசராசனை) இராவணனது, பொன் முடி [illegible] கள் [அல்லது

அழகிய தலைகள்], வீழ - கீழேவிழும்படியும், கொடுங் கண் துஞ்சல் உற்ற - பயங்கரமான கண்களை மூடித்தூங்குதல் மிக்க, இராவணன் - இருள்போன்ற (கரு)நிறத்தை யுடையவனான கும்பகர்ணன், மாள - இறக்கும்படியும், எய்தோன் - அம்பெய்தவனும்,—ஒள் பரதனுக்கு - (நற்குணங்களால்) விளங்குகின்ற பரதாழ்வானுக்கு, சொல் தவிரா - (முன்பு வாக்குதத்தஞ்செய்த) சொல்தவறாதபடி மீண்டுவந்தருளிய, அணன் - தமையனுமான அழகப்பிரானுடைய, மாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ் சோலைமலையை, தொழுது - (யான்)வணங்கி, வினை முற்ற இராவணம் - (என்)கருமம்முழுவதும் இராதவிதமாக, நல் தமிழ் மாலை மொழிந்தனன் - சிறந்த தமிழ்ப்பாமாலையை (அந்தஎம்பெருமான்மீது) சொன்னேன்; (எ - று.)

இராவணன் திக்விஜயயாத்திரைசெய்து ஆங்காங்கு அனைவரோடும் பொருது தேவர்முதலிய பலரையும் வென்றுவந்தவனாதலால், 'கொற்றவிராவணன்' எனப்பட்டான். ராவணன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - கூச்சவிடுபவனென்றும், கூச்சலிடச்செய்பவனென்றும் பொருள்படும்; சிவபிரானது கைலாசகிரியைப் பெயர்க்கத்தொடங்கி அதன்கீழ்த் தன்கைகள் அகப்பட்டு நசுங்குண்டபோது பேரிரைச்சலிட்டதனாலும், தனது கொடியசெய்கைகளால் உலகத்தைக் கதறச்செய்ததனாலும், இவனுக்கு இப்பெயர்; இது, சிவபிரான் இட்டது. இனி, விசிரவமுனியினது புதல்வனென்று பொருள்படும் தத்திதாந்தநாமமெனக் கொள்ளுதலு மொன்று. இவன், பிரமபுத்திரரான புலஸ்தியமகாமுனிவரது குமாரராகிய விசிரவமுனிவர்க்குக் கேகசியென்னும் ராக்ஷஸஸ்திரீயினிடத்திற் பிறந்தவன். 'பொன்முடி' என்பது - பொன்னினாலாகிய கிரீடத்தைத் தரித்த தலை யென்றும் பொருள்படும்; மூன்றாம்வேற்றுமை யுருபும்பயனுமுடன்தொக்கதொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. வீழ, மாள என்ற செயவெனெச்சங்களில் எண்ணும்மை தொக்கது, வினைச்செவ்வெண்.

கும்பகர்ணன் - இராவணனது தம்பி; இவன் இளமையில் மிக்க தவஞ்செய்கையில், இவனுக்கு வேண்டியவரங்கொடுத்தற்குப் பிரமதேவன் பிரதியக்ஷமாக, அக்கடவுளினிடத்து 'யான் என்றும் அழியாது நித்தியனாயிருக்கவேண்டும்' என்று வரங்கேட்கத் தொடங்கிய இவன், தேவர்கள் விருப்பத்தின்படி தன்நாவில்வந்துநின்ற ஸரஸ்வதிதேவியின் சூழ்ச்சியால் 'யான் என்றும் நித்திரையுள்ளவனாயிருக்கவேண்டும்' என்று வரம்வேண்ட, 'அங்ஙனமே ஆகுக' என்று அக்கடவுள் அநுக்கிரகித்ததனால், எப்பொழுதும் பெருந்தூக்கமுடையவனாய்விட்டனனாதலால், 'கண் துஞ்சலுற்ற இராவணன்' என்றார். இரா வணன் - இராவண்ணன்: தொகுத்தல். இராத்திரியைக்குறிக்கிற இராவென்பது - இங்குக் காலவாகுபெயராய், அப்பொழுது நிறைந்துகாணப்படுகிற இருளைக் குறித்தது. கும்பகர்ணன் பயங்கரமான கண்களையும் கருநிறத்தையு முடையவனாதலால், 'கொடுங்கணிரா வணன்' எனப்பட்டான். இவன் வழக்கப்படி பெருந்துயில்கொண்டிருக்கிறபோது, இராவணன் பற்பலஏவலாளரைக்கொண்டு வெகுசிரமப்பட்டு இவனை வலிய

எழுப்பிப் போர்க்குச்செலுத்த, அவ்வனைஞ்சென்று பலவாகாரங்களைச் சின்ன பின்னஞ்செய்து எதிர்த்துப் பொருகையில், ஸ்ரீராமபிரானாற் கொல்லப் பட்டான்.

. பரதன் என்ற பெயர்-இராச்சியபாரத்தை நிர்வகிக்கவல்லவ னென்று உறுப்புப்பொருள்படும்; இராமன் வனவாசஞ்செல்ல, தசரதன் சுவர்க்கம் புக, அரசனில்லாததாகும்இராச்சியத்தை இவன் பாதுகாக்கும்படி நேரிடு வதை முன்னமே ஞானக்கண்ணினாலறிந்து வசிஷ்டமுனிவர் இவனுக்கு இத்திருநாமமிட்டன ரென்று அறிக. நற்குணநற்செய்கைகளில் இவன் மிகச்சிறந்தவ னாதலால், 'ஒண்பரதன்' என்றார்; அத்தன்மையை, "ஆயிர மிராமர் நின்கேளாவரோ அறியி லம்மா" என்று குகன் பரதனைக்கொண் டாடியதுகொண்டு உணரலாம். கைகேயியின்சொற்படி இராமபிரான் வன வாசஞ்சென்று சித்திரகூடபருவதத்தில் வசிக்கையில் அயோத்தியிலே தச ரதசக்கரவர்த்தி இறந்தனனாக, அதற்குமுன்பு தன்மாமனுடனே கேகய தேசஞ்சென்றிருந்த பரதன் தானும் சத்துருக்கினனுமாக அயோத்திக்கு வந்து அங்குநிகழ்ந்ததை யறிந்து இராமன்வனம்புக்கமைக்கு மிகவருந்தித் தந்தைக்குஉரிய அந்திமகிரியைகளைச் செய்துமுடித்து இராமனை யழைத்து வந்து முடிசூடுவிக்கக்கருதித் தான்அரசியலைத்துறந்து மரவுரிபுனைந்து தாய் மார்முதலியவரோடு சேனைசூழ வனம்புகுந்து சித்திரகூடத்தில் ஸ்ரீராம னைக் கண்டு திருவடிதொழுது செய்தியைக் கூற, இராமமூர்த்தி தந்தை திருநாடலங்கரித்ததை அறிந்து சோகித்துச் செய்யவேண்டியகிரியைகளைச் செய்துமுடித்தபின்னர், அயோத்திக்கு வந்து முடிசூடிக்கொள்ளவேண்டு மென்று தன்னைமிகப்பிரார்த்தித்த பரதனுக்குப் பதினான்குவருடங் கழித்த வுடன் வருவதாகக் கூறி அதுவரை அரசாளுமாறு நியமித்துப் பாதுகையை அளித்தனுப்ப, பரதாழ்வான் பதினான்குவருடங் கழிந்தவுடன் இராமன் வாராவிடின் அக்கினிப்பிரவேசஞ்செய்து உயிர்நீப்பே னென்று பிரதிஜ்ஞை செய்து மீண்டு சென்று இராசாங்க காரியங்களைப் பார்த்துவர, பிறகு இராவணசங்காரஞ் செய்தவுடனே இராமபிரான் முன்பு பரதனுக்குத் தான்வாக்குஅளித்ததைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு அதுதவறாதபடி வருவ தற்காகப் புஷ்பகவிமானத்திலேறி வெகுவிரைவில் திருவயோத்திசேர்ந்து அங்குத் தீக்குதிக்கச் சித்தனாய்த் தன்வரவை எதிர்பார்த்திருந்த பரதனால் மகிழ்ச்சியோடு எதிர்கொண்டு அழைக்கப்பட்டன னாதலால், 'பரதனுக்குச் சொல்தவிரா அணன்' என்றார். அணன் - அண்ணன்: தொகுத்தல்; அணல் என எடுத்து, அண்ணலென்பதன் தொகுத்தலெனக் கொண்டு, பெரியோ னென்று உரைத்தலும் அமையும்.

வினை முற்ற இராவணம் - கருமங்களெல்லாம் அழியும்படி. வணம் - வண்ணம்: தொகுத்தல். இராவணன், இராவணம் என்பன இப்பொருள் களில்வருதலை "இராவண னிராவண னிராவண மறுத்தோர்" என அழகர் கலம்பகத்துங் காண்க. பகவத்விஷயமாகத் தாம் விண்ணப்பஞ்செய்த பிர பந்த மாதலால், அவ்விஷயவைலக்ஷண்யம் தோன்ற, 'நல்தமிழ்மாலைமொழிந் தனன்' என்று கொண்டாடிக்கூறினார்; ஆதலால், இது தற்புகழ்ச்சிக்குற்

றத்தின்பாற்படாது. 'வினைமுற்றஇராவணம் நல்தமிழ்மாலை மொழிந்தனன்' என்றதனால், இந்நூலிற்குப் பயனுங் கூறியவாறும். மொழிந்தனன் என்பதில், 'அன்'விகுதி - தன்மையொருமைக்கு வந்தது.

நான்காமடியில் நகரம் னகரமாக் கொள்ளப்பட்டது, திரிபுநயத்திற்காக. (அக)

கூ௦. மொழித்தத்தைகொஞ்சுமலையலங்காரன் முன்னூற்றுவரை
யழித்தத்தைமைந்தர்க்கரசளித்தோ னடிநாட்டொடர்ந்தென்
னுழித்தத்தைச்செய்தன்றிப்போகாவினையையொருநொடியிற்
கழித்தத்தையென்சொல்லுகேன் றனக்காட்பட்டகாலத்திலே.

(இ - ள்.) மொழி - சொல்லழகிற்சிறந்த, தத்தை - கிளிகள், கொஞ்சும் - கொஞ்சிப்பேசுதற்குஇடமான, மலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, அலங்காரன் - அழகனும்,—முன் - முன்பு [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], நூற்றுவரை அழித்து - துரியோதனாதியர்நூறுபேரையும் (வீமசேனனைக்கொண்டு) நாசஞ்செய்து, அத்தை மைந்தர்க்கு அரசு அளித்தோன் - (தனது) அத்தையான குந்தியின் குமாரர்களாகிய பாண்டவர்கட்கு அரசாட்சியைக் கொடுத்தருளியவனுமாகிய எம்பெருமான்,—அடி நாள் தொடர்ந்து என் உழி தத்தை செய்து அன்றி போகா வினையை - ஆதிகாலந்தொடங்கி என்னிடத்தில் துன்பத்தைச்செய்தல்லது ஒழியாத என்கருமங்களை, தனக்கு ஆள்பட்ட காலத்திலே ஒரு நொடியில் கழித்ததை - அவனுக்கு (நான்) அடிமைப்பட்டபொழுதே ஒருமாத்திரைப்பொழுதில் ஒழித்தருளிய திறத்தை, என் சொல்லுகேன் - என்னவென்று சொல்வேன்! (எ - று.)

பிறப்பு அநாதியாய்வருதலின் தமது உயிரால் அளவின்றிஈட்டப்பட்ட வினைகளின் பயன்களுள் இதுவரை அனுபவித்தவை போக இனி அனுபவிக்கக்கடவனவாய் நின்ற கருமங்களெல்லாம் தாம் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டமாத்திரத்தில் உடனே அவனருளால் காட்டுத்தீமுன்னர்ப் பஞ்சுத்துய்போல இருந்தது தெரியாதபடி அழிந்த திறத்தைக் கொண்டாடிக் கூறினர்.

கொஞ்சுதல் - மழலைச்சொற்பட இனிமையாகப்பேசுதல். தத்தை - கிளிகள், மொழி - சொற்களை, கொஞ்சும் - கொஞ்சிப்பேசுகிற என்று பதவுரை கூறினும் அமையும். நூற்றுவர் - தொகைக்குறிப்பு. குந்தி, கண்ணனது தந்தையான வசுதேவனது உடன்பிறந்தவளாதலால், அத்தையெனப்பட்டனள். பாண்டவர்கட்குத் துரியோதனாதியர் வஞ்சனையால் நேர்ந்த பற்பல துன்பங்கட்கெல்லாம் கண்ணபிரான் எற்ற மாறுசெய்து பாண்டவர்க்குப் பலவாறு உதவிபுரிந்து, அவர்கள் துரியோதனாதியரைத் தொலைத்தற்கும் அரசுபெற்றுவாழ்வதற்கும் அவனே மூலகாரணமானதனால், 'முன் நூற்றுவரையழித்து அத்தைமைந்தர்க்கு அரசளித்தோன்' என்றார்; ("சென்றவனத்து அத்தைமைந்தரை வாழ்வித்துத் தீயமன்னர், பொன்றவனைத்

தத்தைச்செய்த பிரான்" என்றார் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும்.) என்னுழி, உழி - ஏழனுருபு. தத்து - ஆபத்து. அடிநாள்தொடர்ந்து - அநாதிகாலமாய் என்உயிரைத் தொடர்ந்து. தத்தைச்செய்தன்றிப்போகா வினை - துன்பங்களைச்செய்துவிட்டே கழியக்கடவனவான கருமங்கள். நொடி - கைந்நொடிப்பொழுது; மனிதர் இயல்பிலே ஒருகால் கைந்நொடித்தற்குக்கொள்ளும்பொழுது. கழித்தத்தை - கழித்தது என்ற இறந்தகாலத் தொழிற்பெயரின் இரண்டாம்வேற்றுமைவிரியாகிய கழித்ததை யென்பது விரித்தல்விகாரம்பெற்றது. சொல்லுகேன் - ககரவொற்று இடைநிலை, எதிர்காலங்காட்டிற்று. (௯0)

௯௧. காலமலைக்கும்புவனங்களைக்கரந்தா யுதிரங்
காலமலைக்குமைத்தா யழகா கமலத்துப்பஞ்சார்
காலமலைக்கும்புவிக்குமன்பா வுயிர்காயம்விடுங்
காலமலைக்குங்கடுங்கூற்றைக்காய்ந்தென்னைக்காத்தருளே.

(இ - ள்.) கால் - ஊழிக்காற்றின்உதவியால், அம் அலைக்கும் - கடல்நீர் அலைவீசிப் பொங்கி மேல்வரப்பெற்ற, புவனங்களை - உலகங்களை, கரந்தாய் - திருவயிற்றில் ஒளித்துவைத்துப் பாதுகாத்தருளியவனே! உதிரம் கால - இரத்தத்தைக் கக்கும்படி, மலை குமைத்தாய் - மல்லர்களை நசுக்கியழித்தவனே! அழகா—! கமலத்து - செந்தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற, பஞ்சு ஆர் கால் அமலைக்கும் - செம்பஞ்சுக்குழம்பு ஊட்டப்பெற்ற திருவடிகளையுடைய குற்றமற்றவளான திருமகளுக்கும், புவிக்கும் - பூமிதேவிக்கும், அன்பா - அன்புள்ள கணவனே!—உயிர் காயம் விடும் காலம்-(எனது) உயிர் (எனது)உடம்பை விட்டு நீங்குங்காலத்தில், மலைக்கும் கடுங் கூற்றை காய்ந்து என்னை காத்தருள் - எதிர்த்துப்பொருதுகலியவருங் கொடிய யமனைச் சினந்து விலக்கி என்உயிரை (நற்கதியிற்சேர்த்து)ப் பாதுகாத்தருள்வாய்; (எ - று.)

"நன்றுங்கொடியநமன்தமர்கள் நலிந்துவலிந்தென்னைப்பற்றும்போது, அன்றங்கு நீ யென்னைக்காக்கவேண்டும்" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

பிரளயகாலத்திற் பெருங்காற்றுவீசக் கடல்பொங்கி உலகங்களை மேற்கொண்டு அழித்தல் இயல்பு. அந்தஆபத்துக்காலத்தில் உலகங்களை அவற்றிலுள்ள சராசரங்களுட்பட வயிற்றில்வைத்துப் பாதுகாத்தவனே யென்பார், 'கால் அம் அலைக்கும் புவனங்களைக் கரந்தாய்' என்றார். ("பனிப்பரவைத் திரைததும்பப் பாரெல்லாம்நெடுங்கடலேயானகாலம்,இனிக்களைகணிவர்க்கில்லையென் றுலகமேழினையு மூழில்வாங்கி, முனித்தலைவன் முழங்கொளிசேர்திருவயிற்றில் வைத் தும்மை யுய்யக்கொண்ட, கனிக்களவத்திருவுருவத்தொருவன்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.) வேறுபுகலிடமில்லாதபடி உலகமுழுவதுக்கும் நேர்ந்த கொடிய அத்துன்பக்காலத்தில் அவ்வுலகங்களை அந்தப் பிரளயப்பெருவெள்ளத்துக்கு உள்ளாய் அழிந்திடாதபடி பாதுகாத்ததுபோல, நின்னையன்றிவேறுகதியற்றவனான என்னைஅந்திமகா

லத்திலே கொடியயமனுக்குஇலக்காகாதபடி ஆட்கொண்டருள்வை யென் பார், இதுகூறி விளித்தார். மலைக்குக்கடுங்கூற்றைக் காயவல்ல திறம் நினக்கு உளதென்பது, 'உதிரங்காலமல்லைக்குமைத்தாய்' என்று விளித்த தன் குறிப்பு. ஜீவகோடிகளிற் சிலர் நின்னை என்றும்விட்டுப்பிரியாது உட னுறையும்படி நீ அருள்செய்ததுபோல, அடியேனிடத்தும் அருள்செய்யவே ண்டாவோ? என்பது, 'கமலத்து அமலைக்கும் புவிக்கும் அன்பா' என்று அழைத்ததன் தாற்பரியம். உதிரம் - ருதிர மென்ற வடசொல்லின் விகா ரம். காலுதல் - கக்குதல். மலை - மல்லை என்பதன் விகாரம். கமலத்து அமலை என இயையும். அமலா என்ற வடசொல், ஆவீறு ஐயாயிற்று.

இச்செய்யுளில் அடிதோறும் முதலெழுத்துக்கள் சில ஒன்றிநின்று வெவ்வேறுபொருள் தருதல், இடைமிட்டுவந்த முதல்முற்றுமடக்கு எனப் படும் யமகமாம்; மேல் கூ௪ - ஆஞ் செய்யுளிலும் இது காண்க. இந்நூலில் இவ்விரண்டு யமகச்செய்யுள்தவிர மற்றையெல்லாம் திரிபுஉடைய செய்யுள்.

கூஉ. அருளக்கொடியிடைப்பூமாதுநீயும்வந்தாளினுமா
மிருளக்கொடியநமன்வருங்காலத்திகழினுமாங்
கருளக்கொடியழகா வலங்கார வன்கஞ்சனெஞ்சத்
துருளக்கொடியவுதைத்தா யெனதுயிருன்னுயிரே.

(இ - ள்.) கருளன் கொடி - கருடனதுவடிவ மெழுதிய துவசத்தை யுடைய, அழகா - அழகனே! அலங்கார - அலங்காரனே! வல் கஞ்சன் நெஞ்சத்து - கொடிய கம்சனது நெஞ்சிலுள்ள, உருள் அக்கு - திரண்ட எலும்பு, ஒடிய - முறியும்படி, உதைத்தாய் - உதைத்தவனே!—எனது உயிர் உன் உயிரே - என்னுடைய உயிர் உனக்கு அடிமைப்பட்ட உயிரே யாய்; (இனி), இருள் அ கொடிய நமன் வரும் காலத்து - இருள்நிறமுள்ள [மிகக்கரிய] அந்தக் கொடுமையுடைய யமன் வரும் அந்திமகாலத்திலே, கொடி இடை பூ மாதும் நீயும் - பூங்கொடிபோலும் மெல்லிய இடையை யுடைய தாமரைமலரில்வாழும் பெரியபிராட்டியும் நீயுமாக, அருள வந்து ஆளினும் ஆம் - நற்கதியருளுமாறு எழுந்தருளி (அவ்வுயிரை) ஆட்கொண் டாலும் சரி, இகழினும் ஆம் - (அன்றி யமன்கொண்டுபோம்படி) உபேக்ஷை செய்துவிட்டாலும் சரி; (எ - று.)

என் உயிரை உனக்கு அடிமையாக்கிவிட்டேன்; அங்ஙனம் உன்வசப் பட்டஉயிரை அணைக்கவும் அடிக்கவும் உனக்கு ஸ்வாதந்திரியமுண்டு; நீஎது செய்வதானாலும் அதுகுறித்து எனக்கு ஒன்றும்பாரமில்லை யாதலால், நான் இனிக் கவலைகொள்ளவேண்டுவதில்லை,என்கடமையை யான்செய்தாய்விட் டதுஎன்பதுகருத்து."நானக்தவைகுந்தநாடெய்திவாழிலென்ஞாலத்தன்றி, ஈனந்தவாதநிரயத்துவீழிலென் யானடைந்தேன், கோனந்தன்மைந்தனை நான்முகன்தந்தையைக் கோயிலச்சு,தானந்தனையெனக்காராவமுதையரங் கனையே" என்றார் திருவரங்கக்கலம்பகத்தும். புதல்வர்செய்த பிழைகளைப் பிழைகளென்றுகொள்ளாமல் தான்பொறுப்பதேயன்றி அவற்றிற்காகத்

தக்தை சீற்றங்கொள்ளுமிடத்தும் பொறுத்தருளுமாறுசொல்லிச் செய்விக்கிற தாய்போல,அடியார்கள்செய்தகுற்றங்களைக் குற்றமென்றுகொள்ளாது தான்பொறுத்தருளுதலேயன்றி அவர்றிற்காக எம்பெருமான் சீற்றங்கொள்ளுமிடத்தும் பொறுத்தருளுமாறு சொல்லிப் புருஷகாரமாகிற பெரியபிராட்டியார் உடனுறைதல் இன்றியமையாதென்றுகொண்டு, 'பூமாதும் நீயும் அருள வந்து ஆளின்' என்றார். 'கருளக்கொடியழகா' என்றது, "கருளக்கொடியுடைப்புண்ணியன்" என்றபடி தன்புற்றவரைப் பாதுகாத்தற்குக் கொடிகட்டியுள்ளவனே! என்றவாறு.

'அர்கமன்' என்றது, உலகறிசுட்டு. கருளன் - கருடனென்ற வடசொல்லின் விகாரம். கருளன்+கொடி=கருளக்கொடி: "சிலவிகாரமாம் உயர்திணை." (கருடன் பறவைக்காசாயினும், நித்தியசூரிகளில் ஒருவனுய்ப் பரமசேதகனுதலால், அவனை உயர்திணையென்னத் தட்டில்லை.) (௬௨)

[பிரிவாற்றாத தலைவி தனதுநிலைமையைக் கூறுதல்.]

௬௩. உயிர்க்கும்படிக்குமுன்னுயிரம்பேரென்றுறுத்தன்னைமார்
செயிர்க்கும்படிக்குநின்றேனென்செய்கேன்செழுந்தேவர்களு
மயிர்க்கும்படிக்குறளாமழகா வலங்கார நெய்க்குந்
தயிர்க்கும்படிக்குஞ்செவ்வாய்மலர்ந்தாய்நின்னைத்தாள்பணிந்தே.

(இ - ள்.) செழுந் தேவர்களும் அயிர்க்கும்படி - ஞானவள முடைய தேவர்களும் (இதுஎன்! என்று) சங்கிக்கும்படி, குறள் ஆம் - குறுகிய வடிவமாகிய[வாமநாவதாரஞ்செய்த], அழகா - அழகனே! அலங்கார - அலங்காரனே! நெய்க்கும் தயிர்க்கும் படிக்கும் செம் வாய் மலர்ந்தாய் - (கிருஷ்ணுவதாரத்திலே) வெண்ணெயையும் தயிரையும் அமுதுசெய்தற்காகவும் (பிரளயகாலத்திலே) உலகத்தை உட்கொள்ளுதற்காகவும் சிவந்த திருவாய் மலரைத் திறந்தருளியவனே!—நின்னை தாள்பணிந்து - (நான்) உன்னைத் திருவடிவணங்கி [நான் உன்னைக் காதலித்ததனுலே என்றபடி],—உயிர்க்கும் உன் ஆயிரம் பேர் படிக்கும் என்று அன்னைமார் ஒறுத்து செயிர்க்கும் படிக்கு நின்றேன்-(என்னைக்குறித்து)இவள்பெருமூச்செறிகின்றுள் நினது ஆயிரம்பெயர்களையும்(எப்பொழுதும்)சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறுள் என்ற காரணத்தால் என்தாய்மார் வெறுப்புக்கொண்டு கோபிக்கும் நிலையிலே நின்றிட்டேன்; என் செய்கேன் - யாது செய்யக்கடவேன்! (எ - று.)

தலைவன் ஒருவழித்தணந்துநின்ற சமயத்திலே பிரிவாற்றாது பலவாறு வருந்துந் தலைவியின் நிலைமையை நோக்கிய செவிலியர் வெகுண்டு அவளைப் பலபடிசொல்ல, அவ்வெஞ்சொற்களைக் கேட்டுமிகத்துன்புறுகின்ற அத்தலைவி, தனது நினைப்புமிகுதியால் தலைவனை எதிரில்நிற்கின்றவாறுபோலப் பாவித்து அங்ஙனம் உருவெளித்தோற்றத்திலே வெளிப்பட்ட அத்தலைவனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியது; இது. உயிர்த்தல்—'வெய்துயிர்த்திரங்கல்' என்னும் மன்மதாவத்தை; ("வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துருகும்," "ஆவியனலவெவ்வுயிர்க்கும்" என்பன - திருவாய்மொழியில் தாயார்வார்த்தை.)

ஆயிரம்பேர்படிக்கும்--'மொழிபலபிதற்றல்' என்னும் மன்மதாவத்தையின் பாற்படும். ("முகில்வண்ணன்பேர் கிளரிக்கிளரிப்பிதற்றும்" என்பது, திருவிருத்தத்தில் தாயார்வார்த்தை.)

இரண்டாமடியில், படிக்கு என்பது-படியில் என்ற பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். மனிதரினும் தேவர் அறிவிற்சிறத்தலால், 'செழுந்தேவர்' என்றார். அவர்களும் வாமநமூர்த்தியின் சொரூபத்தை உள்ளபடி உணரமாட்டாமற்போயின ரென, அதன் விசித்திரங் கூறியவாறு. உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. படி - பூமி; இங்குச் சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளதாய், உலகங்களென்றமாத்திரமாய் நின்றது. 'உயிர்க்கும் படிக்கும் உன் ஆயிரம் பேர்' என்றது - தன்னைப் படர்க்கையாக் கூறியது.

தியானநிலையில்நின்ற ஐயங்காரது அகக்கண்ணுக்கு எம்பெருமான் புலனாகிமறைந்தவளவிலே அப்பெருமானது ஸதாஸாந்நித்யத்தை அபேக்ஷித்து அது உடனேகிடையாமையால் ஆற்றாமைமிக்குப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டும் எம்பெருமான் திருநாமங்களை வாய்மாறாமல் எடுத்துக்கூறிக்கொண்டும் வருந்துகின்ற அவரது துயரத்தை நோக்கிப் பரிவர்கள் 'பொறுமைபூணுது இங்ஙனமும் ஓர் ஆற்றாமையுண்டோ?' என்று குறைகூற, அதுகேட்டு மிகத்துயருற்ற ஐயங்கார், அங்ஙனம் தமக்குஉண்டான தடுமாற்றத்தை அப்பெருமானைக்குறித்து விண்ணப்பஞ்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். விவரம் நோக்கிக்கொள்க. (கூ௩)

கூச. பணிபதிவாடநின்றாடின நூற்றுவர்பாற்சென்றன
பணிபதினாலுபுவனமுந்தாயின பாப்பதின்மர்
பணிபதியெங்குமுவந்தன பங்கயப்பாவையுடன்
பணிபதிமார்பனலங்காரன்பொற்றிருப்பாதங்களே.

(இ - ள்.) பங்கயம் பாவையுடன் - செந்தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற சித்திரப்பாவைபோ லழகியவளான திருமகளுடனே, பணி - (கௌஸ்துபமென்னும்) ஆபரணமும், பதி - நீங்காதுபொருந்தப்பெற்ற, மார்பன்-திருமார்பையுடையவனான, அலங்காரன் - அழகப்பிரானுடைய, பொன் திரு பாதங்கள் - பொன்மயமான ஆபரணங்களை யணிந்த திருவடிகள்,—பணி பதி வாட நின்று ஆடின - ஸர்ப்பசிரேஷ்டனான காளியன் வலிமை தளரும்படி (அவன் முடிகளின்மேல்) நின்று நர்த்தநஞ்செய்தன; நூற்றுவர் பால் சென்றன - துரியோதனாதியரிடத்துச் சென்றன; பணி பதினாலு புவனமும் தாயின - (இயல்பிலே தமக்குக்) கீழ்ப்படிந்தனவான பதினான்கு உலகங்களையும் தாவியளந்தன; பதின்மர் பா பணி - பத்து ஆழ்வார்களாலும் பாசுரம்பாடித் துதிக்கப்பெற்ற, பதி எங்கும் - (திவ்விய) தேசங்களிலெல்லாம், உவந்தன - விரும்பியெழுந்தருளியிருந்தன; (எ - று.)

இது, இந்நூலின் உகூ-ஆஞ் செயயுள்போன்ற பாதவகுப்பு. எம்பெருமான்திருவடிகளினிடத்துத் தமக்குஉள்ள ஆராதஅன்பினால் மீண்டும் இது கூறினார். திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும் பாதவகுப்புச் செய்யுள்கள் இரண்டு வந்துள்ளன.

பணிபதி - வடமொழித்தொடர்; நாகராஜன். நூற்றுவர்பாற் சென்றது, கண்ணன்பாண்டவதூதனாய் உபப்பிலாவியத்தினின்று அஸ்திநாபுரிக்கு எழுந்தருளியபொழுதென்க. பதினாலு புவனம் - பூலோகம் புவர்லோகம் ஸுவர்லோகம் மஹர்லோகம் ஜநலோகம் தபோலோகம் சத்தியலோகம் என்ற மேலேழுலகங்களும், அதலம் விதலம் ஸுதலம் தராதலம் ரஸாதலம் மகாதலம் பாதாளம் என்ற கீழேழுலகங்களுமாம். பூலோகத்தை யளந்ததில் அதன்கீழுலகங்களேழும், மேலுலகத்தையளந்ததில் புவர்லோகம் முதலிய ஆறும் அடங்குதலால், 'பதினாலுபுவனமுந்தாயினை' என்றார்; உம்மை - முற்றுப்பொருளது:("படவிகடத்தலையிரேழளந்தன"என்றார் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும்.) உலகங்களெல்லாம் இயல்பிலே தமது திருவடிகட்குக் கீழ்ப்பட்டன வென்பது காட்டி எல்லாவுயிர்களையும் ஆட்கொண்டருளுதற்கு, உலகமளக்கிறதென்கிற வியாஜத்தால் எல்லாவுயிர்களின் முடியிலும் தன்திருவடிகளை வைத்தனன் என்ற கருத்துத் தொனிக்குமாறு, 'பணிபதினாலுபுவனமுந் தாயினை' என்றார். தாயினை - தாவு என்ற பகுதி, தொகுத்தல் விகாரப்பட்டுத் தாஎன நின்றது. 'பதின்மர்பாப்பணி பதி' என்றது, நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளை. உலாத்தலாகிய எம்பெருமானது செயலை அவனது திருவடிகளின்மேல் ஏற்றிக்கூறியது, உபசாரவழக்கு; (திருவேங்கடத்தந்தாதியில் "அடவிகடத்தலை வேட்டன" என்றதனோடு இதனை ஒப்பிடுக.) பொன் - ஆகுபெயர்.

இது, யமகச்செய்யுள். (கூச)

கூரு. பாதகரத்தனைபேருங்கனகனும்பன்னகத்தா
லேதகரத்தனையற்கருளாளியை யெட்டெழுத்து
ளோதகரத்தனைச் சுந்தரத்தோளுடையானை நவ
நீதகரத்தனைச் சேர்ந்தார்க்குத்தேவருநேரல்லரே.

(இ - ள்.) பாதகர் அத்தனை பேரும் - தீவினையுடையாரான அசுரர்களவ்வளவுபேரும், கனகனும் - இரணியனும், பல் நகத்தாலே தகர - கைந்நகங்கள்பலவற்றால் பிளந்தழிய, தனையற்கு அருள் - (அவ்விரணியனது) குமாரனான பிரகலாதாழ்வானுக்குக் கருணைசெய்த, ஆளியை - (நர)சிங்கமூர்த்தியும்,—எட்டு எழுத்துள் ஓது அகரத்தனை - அஷ்டாக்ஷரமந்திரத்தில் (முதலிலே) சொல்லப்படுகிற அகரமென்னும் உயிரெழுத்தின் பொருளாயுள்ளவனும்,—சுந்தரம் தோள் உடையானை - அழகிய திருத்தோள்களையுடையவனும், நவநீத கரத்தனை - (கிருஷ்ணாவதாரத்திலே) வெண்ணெயையேந்திய கையையுடையவனுமாகிய அழகப்பிரானை, சேர்ந்தார்க்கு - சரணமடைந்தவர்கட்கு, தேவரும் நேர் அல்லர் - (புண்ணியப்பயனையே அநுபவிப்பவரான) தேவர்களும் சமானராகார்; (எ - று.)

என்று பாகவதமகிமை கூறியவாறும். புண்ணியப் பயனுள்ளவளவும் சிற்றின்பம் நுகர்ந்து அஃது ஒழிந்தவளவிலே மீண்டும் இவ்வுலகிற் பிறந்து வருந்தக்கடவரான தேவர்கள், எம்பிரானருளால் இருவினையும் அற்று இனி

ப்பிறப்பின்றி நித்தியமான முத்தி பெறக்கடவராகி ஜீவன்முக்தி நிலையில் நின்று பிரமாநந்தமனுபவிக்கின்ற பாகவதர்க்குச் சிறிதும் நிகராகாரென்க.

'பாதக ரத்தனைபேரும்' என்றது, இரணியனது பரிவாரங்களான மிகப்பல அசுரர்களை. இரணியனுக்குப்பரிந்து நரசிங்கமூர்த்தியை எதிர்த்ததனால், இவர்களும் அப்பெருமானாற் கொல்லப்பட்டனர்; இதனை, "அறியி னரக்கர் முன்னுளரியாகிய வப்பொழுது, கொறியி னவுணர்தம் வெள்ளங்கள் கோடியுங் கொன்றதிலோ, தறியின்வயிற்றிற் றருவனெஞ் சுஞ் சரபத்துடலும், நெறியின்வகிர்ந்தபினன்றோ தணிந்தது நீள்சினமே" என்ற திருவரங்கத்து மாலையினாலும் உணர்க. இவர்களும் இரணியனோ டொப்ப எம்பெருமான்பக்கல் பகைமையுடைமையால், 'பாதகர்' எனப் பட்டனர். இப்படி தன்பக்கல் த்வேஷங்கொண்ட அசுரர்களையெல்லாம் அப்பெருமான் அழிக்கின்றபோதே, தனக்கு அடிமைபூண்ட பிரகலாதன் பக்கல் அநுக்கிரகமுடையனாயிருந்தனனாதலால், 'பாதகரத்தனைபேருங் கனகனும் பல்நகத்தாலே தகரத் தனையற்கருளாளி' என்றார்; அத்தன்மையை, "தாழ்குமரன்மேற் கனகவஞ்சகன்மே லோர்முகத்தே, சூழ்கருணையும் முனிவுந் தோன்றியவால்" என்று நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதியில் நன்கு விளக்குவர். இரணியன்முதலிய அசுரர்கள் பலரைக் கொன்ற நரசிங்கமூர்த்தியின் உக்கிரத்தைக் கண்டு அஞ்சித் திருமகளும் அருகிற்செல்ல மாட்டாளாக, பிரமன்முதலிய தேவர்கள்பலரும் பலவாறு துதிக்கவும் அச் சீற்றம் அடங்காதிருந்த அந்நிலையிலே, பிரகலாதன்செய்த துதிமொழிக்குச் சிங்கப்பிரான் திருவுள்ளமுகந்து அவன்முதுகைத்தடவி 'நீ விரும்பிய வரத்தைக் கொடுப்பேன்; வேண்டுக' என்று சொன்னதற்கு, அந்தப் பரமபாகவதன் 'நின்னை வழிபடும் அன்பேயன்றி யான் வேண்டுவதொரு வரமும் உண்டோ?' என்றுசொல்லித் தொழுது பலவாறு துதித்து 'இங்ஙனம் உற்ற சீற்றந்தணிந்து திருவுள்ளமுவந்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்தவளவிலே, அப்பெருமான் சினந்தணிந்தனனென்ற விவரத்தைப் புராணங்களிற் காணலாம். தகர என்ற செயவெனெச்சம் - உடனிகழ்ச்சிப் பொருளதாய், நிகழ்காலங் காட்டும்.

இரணியனென்ற பெயர் பொன்னிறமானவனென்று பொருள்படுதலால், அதன் பரியாயநாமமாக, 'கனகன்' என்றார். இரணியம், கநகம் என்பன - பொன்னின் பெயர்கள். திருவேங்கடத் தந்தாதியில், "செம்பொற் றானவன்" என்றதும் இத்தன்மையதே. 'பல் நகத்தாலே' என்பதற்கு - பற்களினாலும் நகங்களினாலும் என்று உரைப்பாருமுளர். தநயன் என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகிய தனயன் என்றது, திரிபுநயத்துக்காக, தனையன் என இடைப்போலிபெற்றது. ஆளி - சிங்கம்.

'எட்டெழுத்துள் ஓது அகரம்' என்றது, அப் பெரியதிருமந்திரத்தின் முதலிலுள்ள பிரணவத்திலடங்கிய அகாரத்தை. "அகாரார்த்தோவிஷ்ணு:" என்றபடி அதன்பொருள் திருமாலாதலால், 'அகரத்தன்' என்றார். 'அகரம் எல்லாச்சொற்களுக்கும் மூலமாதலாலும், பிரஹ்மம் எல்லாப்பொருள்களுக்

கும் மூலமாதலாலும், 'அ' என்று பரப்பிரஹ்மத்துக்குப் பெயர்' என வாமன புராணம் கூறும். அகரம், எல்லா வெழுத்துக்களிலுங் கலந்து அவற்றின் தன்மையாய் நிற்கும்; கடவுள் எல்லாச் சராசரப் பொருள்களிலுங் கலந்து அவற்றின் தன்மையாய் நிற்பன்: அகரம், எல்லா வெழுத்துக்கும் முதல்; பகவான், எல்லாவுலகிற்கும் முதல்: அகரம், அவிகாரமான நாதம்; பகவான், விகாரமில்லாத இயற்கைப்பொருள்: இவ்வாறு பல கண்டுகொள்க. ஸ்ரீ கீதையிலே கண்ணன் 'எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றேன் யானே' என்று அருளிச்செய்ததும் உணர்க. அகரம் என்பதில், கரம் - சாரியை.

நவநீதகரம் - வடமொழித்தொடர். நவநீதமென்ற சொல் - புதியதயிரி லிருந்து எடுக்கப்பட்டதென்று காரணப்பொருள்பெறும். தேவரும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. இதனால், பிறர் நேரல்லரென்பது தானே போதரும். (கூரு)

கூகூ. அல்லலங்காரையுஞ்சேர்விக்குமைம்புலவாசையென்றும்
பல்லலங்காநைந்துகோலூன்றியும்பற்றறாதுகண்டாய்
மல்லலங்காரிகையார்மருடீர்ந்துவணங்குநெஞ்சே
தொல்லலங்காரனைத் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையிலே.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—ஆரையும் அல்லல் சேர்விக்கும் - எவரையுந் துன்பமடைவிக்கின்ற, ஐம் புலம் ஆசை - ஐந்துபுலன்களிற் செல்லுகின்ற ஆசையானது, என்றும் - எந்நாளும், பல் அலங்கா நைந்து கோல் ஊன்றியும் - பற்கள் அசையப்பெற்று உடல்தளர்ந்து (நடக்க வலியில்லாமற்) கோலையூன்றும்படியானாலும், பற்று அறாது - தொடர்ச்சி நீங்காது; (ஆதலால்), மல்லல் அம் காரிகையார் மருள் தீர்ந்து - அழகுவளமுள்ள மாதர்கள் பக்க லுண்டாகிற மோகம் நீங்கி, தொல் அலங்காரனை தென் திருமாலிருஞ் சோலையிலே வணங்கு - அநாதியான அழகனை அழகிய திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலே வணங்குவாய்; (எ - று.)—கண்டாய் - தேற்றம். அங்கு - அசை; அவ்விடத்திலெனக்கொண்டு, மறுமையிலென்றலுமொன்று.

ஐம்பொறிகளின் வழியாக ஐம்புலன்களை யனுபவிப்பதி லுண்டாகின்ற ஆசையானது, மிக்ககிழத்தனத்திலுமுட்பட எப்பொழுதும் நீங்காது; ஆதலால், அதற்கு முடிவில்லை: ஆகவே, அதில் விருப்பம்வைத்துப் பெண்ணாசை கொண்டு மயங்குதலின்றித் திருமாலிருஞ்சோலையழகனை வணங்கி உய்யும் வழியை நாடுவாய் என்று, தம்நெஞ்சத்துக்கு நல்லறிவுணர்த்தியவாறும்.

'கருது நெஞ்சே' என்னாது 'வணங்குநெஞ்சே' என மெய்யின்வினையை மனத்தின்மேலேற்றிக் கூறியது, புறக்கரணமாகிய அம்மெய்யின் வணக்கத்துக்கு அந்தக்கரணமாகிய மனத்தின் உடன்பாடு இன்றியமையாதாதலால். இதனை, முதற்செய்யுளில் "உரைநெஞ்சமே" என்றதனோடு ஒப்பிடுக. இத்தன்மைபற்றியே, பந்தத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் மனமே காரணமென்ப. இது, ஒருவகை உபசாரவழக்கு. அன்றி, தியானமென்னும் மனவணக்கத்தைக் குறித்ததுமாம்.

ஆரையும் - யாரையும் என்பதன் மரூஉ; எவ்வளவுகொஞ்சுமறதியுள்ளவர்களையும் என்றபடி. அலங்கா - உடன்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம்; அலங்குதல் - அசைதல். 'பல்லலங்கா நைந்து கோலூன்றி' என்றவிடத்து, சினைவினை முதல்வினை கொண்டது; அலங்குதல் - பல்லின் வினையாதலும், நைந்துகோலூன்றுதல் - அப்பல்லுடையானது வினையாதலுங் காண்க. பல்லலங்கா நைந்து கோலூன்றியும் - முற்றமூத்தும் என்றபடி; உம் - இழிவுசிறப்பு. மல்லல் - வளப்பமுணர்த்தும் உரிச்சொல். காரிகை - அழகு; அதனையுடையவர், காரிகையார். மருள் - காமமயக்கம். (கசு)

[பிரிவாற்றாத் தலைவிநிலையைக்கூறித்துப் பாங்கி இரங்கல்.]

கஎ. சோலையிலாமையில்சேர்திருமாலிருஞ்சோலைநின்றான்
வேலையிலாமையில்வேடங்கொண்டான் புயமேவப்பெறாச்
சேலையிலாமையிலங்குகண்ணாளவன்றெய்வத்துழாய்
மாலையிலாமையின்மாலையுற்றாளந்திமாலையிலே.

(இ - ள்.) சோலை இல் ஆ - சோலைகளை (த் தமக்கு) இருப்பிடமாக (க்கொண்டு), மையில் சேர் - மயில்கள் தங்கிவசிக்கப்பெற்ற, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையில், நின்றான் - நின்றதிருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்கின்றவனும்,—வேலையில் ஆமையில் வேடம் கொண்டான் - (திருப்பாற்)கடலிலே ஆமைபோல வடிவங்கொண்டு அவதரித்தவனுமான அழகப்பிரானுடைய, புயம் - தோள்களை, மேவ பெறா - தழுவப்பெறாத, சேல் ஐயில் ஆம் மை இலங்கு கண்ணாள் - சேல்மீனும் வேலாயுதமும் போன்ற மையிடப்பெற்று விளங்குங் கண்களை யுடையவளான இம்மங்கை, அவன் தெய்வம் துழாய் மாலை இலாமையில் - அத்தலைமகனது தெய்வத்தன்மைபொருந்திய திருத்துழாய்மாலை கிடைக்கப்பெறாமையால், அந்தி மாலையிலே - அந்திமாலைப்பொழுதிலே, மாலை உற்றாள் - மயக்கத்தையடைந்தாள்; (எ - று.)

இல் - இடம். ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். மையில் = மயில்: முதற்போலி. அங்குள்ள சோலைகள், மயில்கள் விரும்பித் தமக்குஉரிய வாசஸ்தானமாகக்கொண்டு நித்தியவாசஞ்செய்யும்படியான வளமுடையன வென்க. மேவப்பெறாக் கண்ணாள் என இயையும். சேல் - மீனின் சாதிபேதங்களிலொன்று; இது, மகளிர்கண்ணுக்குப் பிறழ்ச்சியிலும் வடிவிலும் உவமம். ஐயில் = அயில்: முதற்போலி. ஆம் - உவமவுருபு. இலாமையில், இல் - ஐந்தனுருபு, ஏது. மால் - மயக்கம். அதனையுறுதல், மோகமென்னும் மன்மதாவத்தை. அந்திமாலை - ஒருபொருட்பன்மொழி; அந்தியென்ற பொதுப்பெயர் மாலையென்ற சிறப்புப்பெயரோடு கூடி ஒருபொருளையுணர்த்திய தென்னலாம்: இதனை, இருபெயரொட்டென்றலு முண்டு. "காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி, மாலைமலரு மிந்நோய்" என்றபடி, கலவிக்குரியகாலமான இரவின் தொடக்கத்திலே, தம்தம் துணையைக் கருதி வந்துசேரும் விலங்குகளையும் மக்களையுங் கண்டு தலைவி விரகவேதனைமிகுதலால், 'அந்தி

மாலையிலே மாலையுற்றாள்' என்றார். நான்காமடியில், வெவ்வேறு பொருள் பட 'மாலை' என்ற சொல் பலமுறை வந்தது, சொற்பின்வருநிலையணி.

ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்காகி மறைந்த எம்பெருமானது பிரிவினால் வருந்துகின்ற ஐயங்காரது வியாமோகத்தைக் கண்ணுற்ற அன்பர்கள் இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். முதலிரண்டடி - அடியார்கட்கு அருளுதற்சென்று எளியமுள்ள திவ்வியதேசத்தில் வந்து நித்தியவாசஞ்செய்பவனும் சமயமறிந்து உதவுபவனுமான எம்பெருமானுடைய திருத்தோளழகில் ஈடுபட்டு அவனது நிரந்தராநுபவத்தைப் பெறாத என்றவாறு. அயில் ஆம் கண்ணாள் - எப்பொருளிலும் நுட்பமாகநுழைந்து செல்லுங் கூரிய ஞானவைலக்ஷண்யத்தை யுடைய ஐயங்கா ரென்றபடி. சேல்ஆம்கண்ணாள் - எம்பெருமானைப்பிரிந்த கலக்கத்தால் இப்பொழுது இவர்அறிவை ஓரிடத்திலேஒடுக்கி நிறுத்துந் தியானநிலைகுலைந்து பலபொருள்களிற்செலுத்தும் அறிவுடையராயின ரென்க. மைஇலக்குகண்ணாள் - அஞ்சனவண்ணனாகிய பெருமானை இலக்காகக்கொள்ளும் உணர்வுடையவ ரென்றவாறு. அவன்தெய்வத்துழாய்மாலையிலாமையில் - அப்பெருமானது திவ்வியமான இனிமை அநுபவிக்கக் கிடையாமையால், மாலை உற்றாள் - வியாமோகத்தையடைந்தனர், அந்திமாலையிலே - போகாநந்தமநுபவிக்கக் கடவதான காலத்திலே யென்க. சோலை இல்ஆம் மயில்சேர் திருமாலிருஞ்சோலை - அழகாகவிரிந்துகாட்டுந் தோகைக்கண்கள்பலவற்றை யுடையனவாய்க் கார்வரவுகண்டுகளித்துக்கூத்தாடும் மயில்கள் போல, பொலிவுறப் பலபடியாகவிசாலிக்கிற ஞானக்கண்களையுடையராய்க் காளமேகவண்ணனை எம்பெருமானது தரிசனத்தாற் களித்துக் கூத்தாடும் பாகவதர்கள் தங்கட்குஉரியவாசஸ்தாநமாகக் கொண்டுநித்தியவாசஞ்செய்யப்பெற்ற திவ்வியதேச மென்னலாம். சேலாங் கண் - எம்பெருமானது மத்ஸ்யாவதாரத்திலே ஈடுபட்டுத் தந்மயமான ஞான மென்றலுமாம். (கூஎ)

[பிரிவாற்றுதுவருந்துந் தலைவிநிலையைத் தலைவனுக்குப் பாங்கி கூறல்.]

கூஅ. மாலைக்கரும்புசிறுகா றுதைக்கவருந்துமெங்க
ளாலைக்கரும்புதன்னாசையெல்லாஞ்சொல்வி லாயிரந்தோட்
டோலைக்கரும்புண் டொடமுடமாமதியூர்குடுமிச்
சோலைக்கரும்புயலே யருளா யுன்றுளவினையே.

(இ - ள்.) தொட முடம் ஆ (க) - (அடியில்)உராய்தலாலே அடிதேய்ந்திமொறு, மதி ஊர் - சந்திரமண்டலம் தவழ்ந்துசெல்லப்பெற்ற, குடுமி - சிகரத்தையுடைய, சோலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, கரும் புயலே - காளமேகம்போன்றவனே!—மாலைக்கு - மாலைப்பொழுதிலே, அரும்பு சிறு கால் துகைக்க - மந்தமாகவீசுகின்ற இளந்தென்றற்காற்று வருத்துதலால், வருந்தும் - வருந்துகிற, எங்கள் ஆலை கரும்பு தன் - ஆலையிலகப்பட்டகரும்புபோன்றவளான எங்கள்தலைவியினது, ஆசை எல்லாம் - ஆசைமுழுவதையும், சொல்வில் - சொல்லிவருவதானால், ஆயி

ரம் தோறும் ஓலைக்கு அரும் புண் - (அதனை எழுதுமிடத்து) ஆயிரம்பனையோலைக்கு (எழுதுதலால்) அரியபுண்ணாகும்; (இங்ஙனமிருத்தலால்), உன் துளவினை அருளாய் - நினது திருத்துழாய்மாலையை (இவட்கு)த் தந்தருள்வாய்.

ஒருவழித்தணந்த தலைவன் வந்து சிறைப்புறமாக, அதனையுணர்ந்த தோழி சென்று அவனைச்சந்தித்து, தலைவியின் வேட்கைநோய்மிகுதியைக் கூறியது, இது. 'நீங்கியணைந்தவர்க்குப் பாங்கி பகர்ந்தது'; இது, 'வருத்தமிகுதிகூறல்' எனப்படும். இதன்பயன், விரைவில் இவளை வரைந்துகொள்கவென வற்புறுத்துதல்.

தலைவரைப்பிரியாத தலைவியர்க்குத் தம்வரவினால் மகிழ்ச்சியை விளைவிப்பனவான மாலைப்பொழுதும் மந்தமாருதமும், பிரிந்ததலைவியர்க்குக் காமோத்தீபகமாய் விரகவேதனையைவளர்த்து வருத்துதலால், 'மாலைக்கு அரும்பு சிறுகால் துகைக்க வருந்தும்' எனப்பட்டது. இரசமுள்ள கரும்பு போல இனிமைமிக்கவளான இவள், அது ஆலையிலகப்பட்டு நொருங்கிச் சிதையுமாறுபோல இங்ஙனம் இவ்விரண்டுக்கும் இலக்காகி வருந்துகின்றனளென்பாள், 'துகைக்க வருந்தும் ஆலைக்கரும்பு' என்றாள். ஒருபால் காதல்நோயினாலும் மற்றொருபால் காமோத்தீபகப்பொருள்களினாலும் நெருக்கிவருத்தப்பெறுமவளென்றவாறுமாம். 'மாலைக்கு அரும்பு சிறுகால் துகைக்க' என்ற சொற்போக்கு, துணையிழந்து தனிப்பட்டுநின்ற சமயம் பார்த்து இருட்பொழுதிலே இழிவான கால்கொண்டு உதைக்க என்ற ஒரு பொருளைத் தொனிப்பிக்கும். இவளது ஆசைநிலைகளையெல்லாஞ்சொல்வதானால், அவற்றை ஒருவர் எழுதிவருமிடத்து ஆயிரம்ஓலைக்கு எழுதக்காணுமென்பது, 'ஆசையெல்லாஞ்சொல்வி லாயிரந்தோட்டோலைக்கரும்புண்' என்றதன் கருத்து; இதனை "பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம்" என்றாற்போலக் கொள்க. கூரியஎழுத்தாணிகொண்டு ஓலையிற்பதியும்படியெழுதுதலால், அதற்குப் பொறுத்தற்கு அரியபுண்ணாகுமென்று கற்பித்து, 'ஓலைக்கு அரும்புண்' எனப்பட்டது; எழுதியஓலையை "செல்லரித்தஓலை" என்று திருவரங்கக்கலம்பகத்திற் சொல்லியதனோடு இதனை ஒப்பிடுக.

'தொடமுடமாமதியூர்குடுமி' என்றது - அதிசயோக்தி வகையால், அம்மலையின் மிக்கஉயர்வை எடுத்துக்காட்டும். வானத்திலே சந்திரன் செல்லும் வீதியளவும் அம்மலைச்சிகரம் உயர்ந்திருத்தலால், சந்திரன் அச்சிகரத்தில் அடியுராய்ந்து சென்றுசென்று அவ்வடிப்புறம் தேய்வதாயிற்றென்க. 'முடமா' என்பதில், ஆ என்பது - ஆக என்பதன் விகாரம். நாமைகதேசநாமக்ரஹணத்தால், சோலைமலை, 'சோலை' எனப்பட்டது. புயல் - உவமவாகுபெயர். மாலைக்கு - உருபுமயக்கம். அன்றி, நினது திருத்துழாய்மாலைக்காக எனினுமாம்; அப்பொருளில், 'வருந்தும்' என்பதனோடு இயையும். தோட்டோலை - ஒருபொருட்பன்மொழி.

எம்பெருமானைப்பிரிந்து வருந்தும் ஐயங்காரது நிலைமையை அன்பர்கள் அப்பெருமான் சந்நிதியில் விண்ணப்பஞ்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். **மாலைக்கு அரும்பு சிறுகால் துகைக்க வருந்தும்—உரியகாலத்தி**

லே பேறகிடையாமையால், உலகத்துப்பொருள்கள் மேலிதெல்பற்றி வருந்துகின்றனர் இவரென்க. ஆலைக்கரும்பு - இக்கு அரையந்திரத்துட்பட்டதென்ன இருவினையுட்புக்கு அரைமாநொடியுந்தரியாதுழல் புன்பிறப்பைக் குறித்து வருந்துபவர் இவர் என்க. உன் தளவிலை அருளாய் - நினது இனிமையை இவர்க்கு அருள்செய்வாய் என்றவாறு. பிறவும் கண்டுகொள்க. இம் மலையின் உயர்வை மதியாது வருபவர் தன்புறவரென்பது, 'தொடமுடமா மதியூர்குடுமி' என்ற அடைமொழியாற் போதரும்.

'ஓலைக்கரும்புண் தொட முடமாய்' என்பதற்கு வேறு உரை கூறுவரேனும், பொருந்துவதை ஆய்ந்துகொள்க; பிறஇடங்களிலும் இவ்வாறே. (கூ௦)

கூக. துளவிலையார்பொன்னடிமுடி சூட்டித்தொண்டாக்கியென்னை
வளவிலையாக்கொண்டநீகைவிடேன் மங்கலகுணங்க
ளளவிலையா வலங்கார சமயிகளாய்ந்தவண்ண
முளவிலையா யுருவாயருவாயவொருமுதலே.

(இ - ள்.) மங்கலகுணங்கள் அளவு இல் ஐயா - திருக்கலியாண குணங்கள் அளவின்றி மிகப்பெற்ற ஸ்வாமீ! அலங்கார - அழகனே! சமயிகள் ஆய்ந்த வண்ணம் - பற்பலசமயத்தார் (தம்தமது நூல்களைக்கொண்டும் புத்திசக்திகளைக்கொண்டும்) ஆராய்ந்தவாறு, உள இலை ஆய் உரு ஆய் அரு ஆய - (அவர்களால்) உள்ளனவென்று கூறப்படும் பொருள்களும் இல்லையெனப் படும் பொருள்களும் உருவப்பொருளும் அருவப்பொருளும் ஆகின்ற, ஒரு முதலே - ஒப்பற்ற முதற்பொருளே!— துளவு இலை ஆர் பொன் அடி முடி சூட்டி - துளஸீதளங்கள் பொருந்திய (நினது) திருவடிகளை (என்) சிரமேல் வைத்து, என்னை—, தொண்டு ஆக்கி - அடிமையாக்கி, வளம் விலை ஆ கொண்ட - நல்ல விக்கிரயப் பொருளாகக் கொண்ட, நீ—, கைவிடேல் - கைவிடாதே; (எ - று.)

என்முடியில் அடிவைத்து என்னை அடிமையாக்கொண்டு விலைக்குவாங்கியபொருளைப்போல அங்கீகரித்தருளிய நீ, அங்ஙனம் அடிமையான என்னைக் கைவிடாது காத்தருளக்கடவை யென்பதாம்.

துளவு இலை - அடியார்கள் எம்பெருமான் திருவடிகளில் அருச்சித்தவை. நின்திருவடி என்முடிக்கு அலங்காரமென்பது பட, 'பொன்னடிமுடி சூட்டி' என்றார். இம்முடியில் அடிசூட்டுதல், இதற்குக் கிரீடாபிஷேகஞ் செய்தாற்போல மேன்மையை விளைக்குமென்க. "கோலமாமென்சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே," "மாலடிமுடிமேற் கோலமாங் குலசேகரன்" எனப் பெரியாரும் பணித்தார். மற்றும், 'முடிசூட்டி' என்றதன் ஆற்றலால், திருவடி மல ரென்றவாறுமாம். வளவிலையாக் கொண்ட - ஒன்றுக்கு இரண்டாக மிக்கவிலைகொடுத்துப் பிரியத்துடன்வாங்கிய பொருளாக ஏற்றுக்கொண்ட என்றபடி. மங்கலகுணங்கள் - யாவர்க்கும் சுபகரமான ஸௌந்தர்யம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் முதலியன. எம்பெருமான் அநந்த கல்யாணகுண பரிபூர்ணனாதலால், மங்கல குணங்கட்கு ஓரளவில்லாத ஐயனே யென்றார்.

"வணங்குந்துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பாற், பிணங்குஞ்சமயம் பலபலவாக்கியவையவைதோறு, அணங்கும்பலபலவாக்கி நின்மூர்த்திபரப்பி வைத்தாய்" என்றபடி, ரஜோகுண தமோகுணங்களால் மிக்கவர்க்கு ஏற்ப, ஒன்றோடொன்றுமாறுபடுகிற பலபலமதக்கோட்பாடுகளையும், பலபலதெய்வங்களையும், பலபல உபாசனைவகைகளையும் எம்பெருமான் அமைத்துவைத்தனனாதலால், அவரவர்கூறும் வண்ணம் உள்ளபொருளும் இல்லாதபொருளும் உருவப்பொருளும் அருவப்பொருளும் ஆகுவன் அவனென்க. 'பிரமாணமுமில்லை பிரமேயமுமில்லை, ஸர்வமும் சூந்யம்; ஆகையாலே, வேதமும் ஈச்வரனும் ஜகத்தும் இல்லை' என்று ஸர்வசூந்யவாதிகள் சொன்னால், அவரால் இல்லையெனப்படுகிற அபாவபதார்த்தமும் பகவானதுசொரூபமேயாம் என்பது சித்தாந்தம். உரு - ஸ்தூலரூபவஸ்து. அரு - நாமரூபங்களில்லாத சூக்ஷ்மரூபவஸ்து. "உளனெனி லுள னவனுருவ மிவ்வுருவுக, ளுளனல னெனி லவனருவ மிவ்வருவுக, ளுளனென விலனென விவைகுண முடைமையி, லுள னிருதகைமையொ டொழிவிலன் பரந்தே" என்ற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தின் சம்பிரதாயார்த்தம் இங்குக் கொள்ளத்தக்கது. (கக)

௧00. ஒருபாலமரரொருபான்முனிவருடனிருந்தெ
னிருபார்வையுங்கொண்டுவப்பதென்றோ விடபக்கிரிக்கும்
பொருபாற்கடற்குமயோத்திக்கும்பொற்றுவராபதிக்கு
நிருபா வைகுந்தமுநீவீற்றிருக்கின்றநீர்மையுமே.

(இ - ள்.) இடபக்கிரிக்கும் - திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கும், பொருபால் கடற்கும் - (அலைகள்) மோதப்பெற்ற திருப்பாற்கடலுக்கும், அயோத்திக்கும் - திருவயோத்திக்கும், பொன் துவராபதிக்கும் - அழகிய திருத்துவாரகைக்கும், நிருபா - தலைவனே!—வைகுந்தமும் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும், நீ வீற்றிருக்கின்ற நீர்மையும் - (அதில்) நீ எழுந்தருளியிருக்கின்ற அழகையும், ஒரு பால் அமரர் ஒரு பால் முனிவருடன் இருந்து என் இரு பார்வையும் கொண்டு உவப்பது - ஒருபக்கத்தில் நித்யசூரிகளுடனும் மற்றொருபக்கத்தில் முக்தர்களுடனும் (யான்) கூடியிருந்து எனது இரண்டுகண்களையுங்கொண்டு (சேவித்துப்) பரமாநந்தமடைவது, என்றோ - எந்நாளோ!

இங்ஙனம் தமது ஆதரத்தைக் கூறியதனால், விரைவில் எனக்குப் பரமபதம் அளித்தருளவேணுமென்று பிரார்த்தித்தவாறும். இருவினைப் பாசபந்தத்தினுட்பட்டு இப்பொழுது பத்தாத்மாவாயிருக்கிற யான் அந்தப் பந்தம் ஒழிந்து வீடுபெற்று முக்தனாகி அங்கு நித்யமுக்தர்களின் கோஷ்டியிலேயிருந்து ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைத் தரிசித்துக் கிருதார்த்தனாவது எப்பொழுதோ? என்றார். இது இப்பிரபந்தத்தின் ஈற்றுச்செய்யுளாதலால், இதில், தமது முக்கியமான பிரார்த்தனையை வெளியிட்டு, அவ்வளவோடு இப்பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

மரணமில்லாதவரென்று பொருள்படும் 'அமரர்' என்ற வடசொல், இங்கு, நித்யசூரிகளைக் குறித்தது; திருவாய்மொழியில் "அயர்வறு மமரர்கள்" என்றவிடத்துப்போல: அவரவார் - பிறப்பு இறப்பு இல்லாமல் எம்பெரு

மான்போலவே என்றும் ஒருநிலையாகப் பரமபதத்தில் வாழ்கிற அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநர் முதலியோர்; இவர்கள் முக்காலத்தும் நிரந்தரமான பகவதநுபவத்தை யுடையவர்கள். மநநசீலர் [அதாவது கடவுளை எப்பொழுதுந் தியானிப்பவர்] என்று பொருள்படுகிற 'முனிவர்' என்ற சொல், இங்கு முக்தர்களைக் குறித்தது; அவராவார் - இவ்வுலகங்களிற் கருமவசத்தராயிருந்து பின்பு கடவுளருளாற் பிறப்பையொழித்து முத்திபெற்றவர். இவ்விருதிறத்து அடியவருமே பரமபதத்திலுள்ளார்.

எம்பெருமானது ஐவகைநிலைகளுள், அர்ச்சை, வியூகம், விபவம் என்றவற்றை உட்கொண்டு 'இடபகிரிக்கும் பாற்கடற்கும் அயோத்திக்கும் துவராபதிக்கும் கிருபா'என்று விளித்தார். இவற்றில், அர்ச்சை - விக்கிரகரூபங்களில் ஆவிர்ப்பவித்தல்; அங்ஙனம் எழுந்தருளியிருக்குந் திவ்வியதேசங்கள் பலவற்றுள்ளும் இங்குத் தலைமைபற்றி, இடபகிரி எடுத்துக் கூறப்பட்டது. வ்யூஹமாவது-வாசுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாகிய நான்கு ரூபத்துடன் திருப்பாற்கடலில் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை. விபவமாவது - மத்ஸ்யாவதாரம் முதலிய அவதாரங்கள்; அவை பலவற்றுள்ளும், தலைமைபற்றி, இராமகிருஷ்ணாவதாரங்கள் இங்குக் கூறப்பட்டன; "மாநீரயோத்தி வண்பூந்துவரை" என்றார் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும். அயோத்தி - அயோத்யா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அது, (பகைவராற்) போர்செய்து வெல்லமுடியாததென்று காரணப்பொருள்பெறும். துவராபதி - த்வாரவதீ என்ற வடசொல்லின் விகாரம். (௧00)

அலங்காரருக்குப் பரமச்சுவாமிக் கழகருக்குக்
கலங்காப்பெருநகரங்காட்டுவார்க்குக் கருத்தன்பினு
னலங்காதசொற்றொடையந்தாதியைப் பற்பநாபப்பட்டன்
விலங்காதகீர்த்திமணவாளதாசன் விளம்பினனே.

(இ - ள்.) அலங்காரருக்கு பரமச்சுவாமிக்கு அழகருக்கு - அலங்காரரென்றும் பரமஸ்வாமியென்றும் அழகரென்றும் திருநாமங்களை யுடையவரும், கலங்கா பெரு நகரம் காட்டுவோர்க்கு - அழிவில்லாத பெருமையுடைய ஸ்ரீவைகுண்ட நகரத்தை(த் தமது அடியவர்கட்கு வாழுமிடமாக)க் காண்பித்தருள்பவருமாகிய எம்பெருமான் விஷயமாக,—கருத்து அன்பினால் - மனத்திற்கொண்ட மெய்யன்பினால்,—நலங்காத சொல் தொடை அந்தாதியை - (காலபேதத்தால்) வாடுதலில்லாத சொன்மாலையாகிய இந்த அந்தாதிப்பிரபந்தத்தை, பற்பநாபப்பட்டன் விலங்காத கீர்த்தி மணவாளதாசன் - ஸ்ரீமந்நாராயணனது திருவவதாரமான பெரியபட்டரை (ஆசிரயித்து அவரைவிட்டு) நீங்காதிருத்தலாகிய புகழையுடைய அழகியமணவாளதாசன், விளம்பினன் - விண்ணப்பஞ்செய்தான்; (எ - று.)

பரமச்சுவாமியென்பது அழகர்க்கு ஒருதிருநாமமாதலை, "சேமியம்பரமசாமிவாழி," "பிரமர்போற்றிய பரமசாமி" என்ற அழகர்கலம்பகத்தாலும் அறிக. பரமஸ்வாமீ என்ற வடமொழிப்பெயர், சிறந்த தலைவனென்று பொ

ருள்பவும்: தலைவராவார்யாவர்க்கும் மேம்பட்ட தலைவனென்க. 'கலங்காப் பெருநகரங்காட்டுவோன்' என்ற தொடர், மூன்றாந்திருவந்தாதியில் வந்துள்ளது; ஒருகலக்கமுமில்லாதிருக்கிற பெரிய இராசதானியான பரமபதத்தை "வானவர் நாட்டையும் நீகண்டுகொள்ளென்று வீடுந்தரும் நின்றுநின்றே" என்றபடி அடியார்க்குத் தந்தருள்பவரென்க. கருத்தன்பினால் விளம்பினன் என இயையும். சொல்தொடை - சொற்கள்கொண்டு தொடுத்த பாமாலை. சிறிதுபொழுது கழிந்தவளவிலே வாடுமியல்பினதான பூமாலையினும் பாமாலைக்கு உள்ள சிறப்புத் தோன்ற, அதற்கு 'நலங்காத' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. மற்றும் இந்த அடைமொழியினால், இப்பிரபந்தம்,அழகருளால்,சொல்வழு பொருள்வழு இல்லாது "சொன்னோக்கும் பொருணோக்குந் தொடைநோக்கு நடைநோக்குந் துறையினோக்கோடு, எந்நோக்குங் காண இலக்கிய"மாய் அமைந்ததென்று கொண்டாடிக் கூறியதுமாம்.

பத்மநாபன் என்ற வடமொழி, பற்பநாபனெனச் சிதைந்தது; தாமரைமலரை நாபியிலுடையவ னென்பது, இதன் பொருள். இது, திருமாலின் திருநாமங்களில் ஒன்று. ஸ்ரீரங்கநாதனே திருவருளினால் கூரத்தாழ்வான் குமாரராய்த் திருவவதரித்தமைபற்றி, அப்புதல்வர்க்கு ஸ்ரீரங்கராஜபட்டரென்றும், திருவரங்கப்பெருமாள்பட்டரென்றும் திருநாமங்கள் வழங்கும்; அப்பெயரின் பரியாயநாமமாக 'பற்பநாபப்பட்டன்' என்றார். "நிழலின் நீங்கான்" என்றபடி ஆசாரியனைவிட்டுப்பிரியாது உடனிருந்து வழிபடுதல் சீடனுக்கு இன்றியமையாத தாதலால், அங்ஙனம் தாம் பட்டரை விட்டு நீங்காதவ ரென்பார், 'பற்பநாபப்பட்டன் விலங்காத கீர்த்தி மணவாள தாசன்' என்றார்: "ஆசார்யன்செய்த வுபகாரமானவது, தூய்தாக நெஞ்சு தன்னில் தோன்றுமேல் - தேசாந், தரத்தி லிருக்க மனந்தான் பொருந்த மாட்டாது, இருத்தலினி யேதறியோம் யாம்," "தன்னாரியனுக்குத் தானடிமை செய்வ தவன், இந்நாடுதன்னி லிருக்கும்நாள் - அந்நேர, றறிந்து மதிலாசையின்றி யாசாரியனைப், பிரிந்திருப்பாரார் மனமே பேசு" என்றார் பெரியாரும். பட்டர் - எம்பாருடைய சிஷ்யர்: பண்டிதர்க்கு வழங்குகின்ற பட்டரென்ற பெயர், இவர்க்குச் சிறப்பாக வழங்கும்; இவர், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் நாமகரணஞ்செய்தருளப்பெற்றவர்.

இச்செய்யுள், நூலாசிரியர் தாமே தம்மைப் பிறன்போலும் பாயிரங் கூறியது. (பிரயோகவிவேகநூலார் 'இது, தன்னைப் பிறன்போலும் நாந்தி கூறுகின்றது,' 'வடநூலார் தாமே பதிகமும் உரையுஞ் செய்வார்', 'இனிச் சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினாரும் திவாகரரும் பதினெண் கீழ்க்கணக்குச்செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதுங் காண்க' என்றவை கருதத்தக்கன). இது, தற்சிறப்புப்பாயிர மெனப்படும்.

அழகரந்தாதி முற்றிற்று.

அழகரந்தாதிச்

செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அங்கத்தமிழ்	௫	கோவலன்	௪௨	படராகுயால்	௫௪
அடைக்கலங்	௧௨௬	சரணியனுகத்	௬௭	பணிபதிவாட	௧௨௪
அண்ணலே	௧௧௫	சாற்றுக்கரும்பனை	௩௨	பார்தாமரை	௫௦
அரியவரங்	௯௯	சிந்திக்கலாங்	௧௦௩	பருப்பதங்	௧௦௧
அருடருமன்	௪௮	சீரிதாழ்	௧௦௯	பாதகரத்தனை	௧௨௫
அருளக்கொடி	௧௨௨	சூட்டோதிமஞ்	௮௫	பாவிக்கமல	௮௩
அல்லலங்காரை	௧௨௭	சேப்போதனஞ்	௩௮	பித்தரும்பாகின்ற	௧௩
அலங்காருக்கு	௧௩௩	செய்தவராக	௨௨	பிழைத்தலை	௯௦
அலங்காரன்	௮௯	செல்லுக்குவளை	௮௪	பின்னிறப்பும்	௯௪
அழக்கன்றிய	௨௯	சோராதகாத	௨௮	புரந்தர	௧௩
அளப்பதுமங்கை	௯௮	சோலையிலா	௧௨௮	புலமையிலே	௧௧௯
ஆதியாவிற்	௫௭	தஞ்சந்தன	௫௩	பேணிக்கவித்த	௫௨
ஆமவரைப்	௯௧	தனத்துக்கராவிய	௪௬	போதகத்தானும்	௮௨
இருக்கந்தர	௩௯	திங்களப்பாகின்ற	௫௬	போற்றியிராம	௯௫
உடலட்புயங்கத்	௭௫	திருகவிமங்கை	௨	மணவாளராவி	௭௪
உண்டிறக்கும்	௧௦௮	திருவிளையாடு	௮௦	மருந்துவந்தார்	௩௫
உய்வந்தொழும்பு	௭௯	துளவிலையார்	௧௩௧	மாணிக்கனகம்	௧௧
உயிர்க்கும்படிக்கு	௧௨௩	தெய்வம்பல	௪௦	மாதவரா	௯௯
உரைமாற்ற	௯	தோராயிரவு	௫௧	மாலைக்கரும்பு	௧௨௯
உலகுஇச்கும்	௧௦௦	தேவரையாதன்	௬௩	முத்தான்றே	௫௦
என்றுதாங்	௪௧	தேர்றுவித்தாற்	௧௧௪	முதுவிருந்தா	௪௯
எனக்காவி	௭௧	தோண்டுபடார்	௭௮	மெல்லியலைப்	௯௩
ஏத்துமின்	௨௧	தொலைந்தானை	௧௧௧	மொழித்தத்தை	௧௨௦
ஒருபாலமரார்	௧௩௨	நகரமுனுடும்	௬௬	மோதாகவந்தனை	௯௨
கண்டாகனன்	௭௭	நண்ணினனுக	௪௩	வாசம்பரந்த	௮௯
கவித்தானை	௫௮	நம்பிகின்றே	௧௧௭	வாழுரின்பங்கய	௯௪
கழலப்புகுந்த	௪௪	நன்னுதலைப்	௧௧௦	வானவதாரணி	௯௦
காதலைப்பத்தினி	௪௭	நாமங்களாவி	௨௭	வித்தகரும்பார்க்	௧௮
காப்பவனந்த	௭௬	நிலையாமை	௨௫	வினைக்குமருங்	௨௩
காமத்தனைப்	௮௧	நின்றபிராணன்	௧௪	வினையாட்டியேன்	௭௦
காலமலைக்கும்	௧௨௧	நினைப்பரியா	௭௪	வீழமாராமா	௧௫
கூடுமைக்குஞ்	௧௫	நீராழிவண்ண	௭	வெறுத்தவரை	௩௯
கொண்டமருந்து	௧௦௫	நெஞ்சமுருக்கு	௨௬	வைதாரையு	௧௦௪
கொண்டலையா	௪௧	நெஞ்சிலம்பாற்ற	௧௩௨		
கொற்றவிராவண	௧௧௭	நேராயவேதனை	௫௯		

